

Hai Đứa Nhỏ Vô Tư

Contents

Hai Đứa Nhỏ Vô Tư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49

Hai Đứa Nhỏ Vô Tư

Giới thiệu

Edit + beta: M. M. BThể loại: Trúc mã trúc mã, âm áp không ngược, đô thị tình duyên, tình hữu độc chung. Công khi

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-dua-nho-vo-tu>

1. Chương 1

Lúc Tiểu Chu Hạo được bốn tuổi thì cùng bà nội hẳn chuyển đến nhà mới, tiến vào căn nhà mà đơn vị cấp cho cha hẳn trước đây.

Cha hẳn nửa năm trước vì công việc mà bị thương, cấp cứu không được nên đã mất rồi, căn phòng này xem

như là trợ giúp của đơn vị. Cha hắn chết rồi, mẹ hắn cầm hết tiền trong nhà chạy về nhà mẹ đẻ, cô gái lúc kết hôn tuổi vẫn còn nhỏ, nhìn như nữ sinh mới hơn hai mươi, chồng chết rồi, có chút hoảng sợ, ngay cả con trai cũng bỏ mặt không chăm sóc mà nhanh chóng rời đi.

Vốn là một đại gia đình, hiện tại vào ở chỉ có Chu Hạo với bà nội của hắn.

Căn phòng có hai phòng ngủ và một phòng khách, Chu Hạo cùng bà nội một người một phòng, hắn ở trong phòng nhỏ hơn. Trong phòng đặt một chiếc giường nhỏ cùng với một cái valy, valy có nhiều công dụng, vừa có thể cất quần áo vừa có thể làm bàn học, thật là tiện lợi.

Ngày đầu tiên Chu Hạo dời vào nhà mới, đã bị tiếng khóc của đứa nhỏ nhà cách vách làm cho tỉnh lại, hắn dùng chăn che đầu lại, cũng muốn khóc theo.

Nhưng mà bà nội đã nói, có khóc thì ba ba và mẹ cũng không quay trở lại, Chu Hạo còn nhỏ, không biết từ “chết” là có ý gì, hắn luôn cảm thấy một ngày nào đó ba ba luôn đặt hắn trên vai chạy khắp sân sẽ trở về với hắn.

Chu Hạo thận trọng trộm tiến vào phòng ngủ của bà, bà nội cũng không ngủ, mở đèn giường, nhìn bức ảnh của con trai mà lau nước mắt.

Chu Hạo bò lên giường, dùng cánh tay cẳng chân nhỏ ôm lấy bà nội: “Bà nội không khóc.”

“Hạo Hạo ngoan, bà nội không khóc.” Bà nội nhìn tiểu Hạo Hạo nghe lời hiểu chuyện, suýt chút nữa không kiềm chế được khóc ra thành tiếng. Đứa nhỏ nghe lời như thế, làm sao mà mệnh lại khổ như vậy.

Chu Hạo giơ tay nhỏ lau nước mắt cho bà nội, tiểu “nam tử hán” ưỡn ngực nói: “Hạo Hạo sẽ chăm sóc cho bà nội.”

Ngày hôm sau, Chu Hạo chuẩn bị đến nhà trẻ mới báo danh. Vừa mới đi ra khỏi cửa, trong lúc đứng đợi bà nội thì cửa nhà phía đối diện cũng mở ra, có một đứa nhỏ, tuổi không chênh lệch bao nhiêu so với Chu Hạo, lộ đầu ra từ khe cửa, đôi mắt to xoay mòng mòng một vòng, phát hiện không có kẻ địch mới chậm rãi đi ra ngoài, trong tay còn ôm nửa trái dưa chuột, giống như một chú chuột đồng nhỏ gặm từng chút từng chút một.

Đứa nhỏ gọi là Tề Nhạc, nhỏ hơn Chu Hạo một tuổi, chính là đứa con nhỏ của a di nhà đối diện, trước đây Chu Hạo ở trong đơn vị của ba ba có chơi đùa cùng cậu mấy lần.

Tề Nhạc xoa xoa con mắt, nhìn Chu Hạo: “Ah, cậu không được nói cho mẹ tớ là cậu nhìn thấy tớ đó nha.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Hạo hơi cương cứng lại, mắt không chớp lấy một cái nhìn Tề Nhạc: “Cậu muốn làm gì?”

Tề Nhạc cúi thấp người xuống để cho Chu Hạo nhìn thấy cái cặp nhỏ trên lưng mình: “Bỏ nhà trốn đi, nhà tớ có bà ngoại sói, sẽ ăn thịt trẻ con.”

Con sói đóng giả bà ngoại trong cô bé quàng khăn đỏ.

Tề Nhạc nói xong, nhìn Chu Hạo nhe răng toét miệng làm một cái mặt quỷ. Ôm dưa chuột vào trong tay, chậm rì rì xuống thang lầu.

Lúc này bà nội cầm theo cặp sách nhỏ của Chu Hạo và bình nước đi ra, dắt tay Chu Hạo xuống dưới lầu.

“Hạo Hạo, cùng ai nói chuyện đấy?”

Chu Hạo nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Bé quàng khăn đỏ”

“Bé quàng khăn đỏ từ đâu đến?” Bà nội vui vẻ.

“Đối diện, cậu ấy nói nhà cậu ấy có bà ngoại sói, nên muốn rời nhà trốn đi.”

“Tên tiểu tử thối này.” Phía sau truyền đến âm thanh của một người phụ nữ: “Chu bà bà, bác mới chuyển tới đây?”

“Ai.” Chu bà bà quay đầu lại nhìn xem, thấy Tề mẹ đang đứng phía sau: “Là cô à.”

“A di.” Chu Hạo có biết a di này, sau khi cha hắn đi hắn đã gặp a di rất nhiều lần, bà nội nói nếu không phải có a di này giúp đỡ, chắc bọn họ cũng không lấy được căn phòng này.

A di: cô, dì. T để nguyên a di vì đọc lên nó khoái khoái:v

“Hạo Hạo ngoan.” Tề mẹ xoa xoa đầu Chu Hạo: “Đến nhà trẻ mới hả? Sau này cứ để nó đi với Nhạc Nhạc nhà chúng tôi, tôi trực tiếp lái xe đưa tới, Chu bà bà, bác cũng không cần phải mới sáng sớm mà bận bịu như vậy.”

Chu bà bà sao lại không biết ngại cơ chứ, đang muốn cự tuyệt, Tề mẹ đã đạp giày cao gót leng keng thùng thùng chạy xuống lầu, đi bắt đứa nhỏ nhà cô.

Tề Nhạc lúc này vừa mới xuống tới lầu một, liền bị mẹ của cậu từ đằng sau lưng túm lại trực tiếp bế lên.

“Ah Ah?” Tề Nhạc đập cánh tay căng chân nhỏ nhắn, miệng méo xẹo, muốn khóc: “Mẹ, ma ma, con không muốn bị bà ngoại sói bắt đi.”

“... ”

Tề Nhạc cúi đầu, đứng trước mặt nghe mẹ dạy bảo, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Nhìn mẹ lấy mất khúc dưa chuột của cậu, miệng nhỏ ngỏng lên cao cao, không tình nguyện ăn quả trứng gà mà mẹ đưa đến. Còn dư lại lòng đỏ trứng thì cất vào trong túi, một lát nữa tìm chỗ ném đi.

Chu Hạo cùng bà nội đi xuống, Tề mẹ ngoắc ngoắc tay với Chu Hạo: “Hạo Hạo lại đây, đây là Tề Nhạc, sau này các con cùng nhau đi nhà trẻ. Nhạc Nhạc, Hạo Hạo là bạn mới, không được bắt nạt ca ca.”

Khuôn mặt nhỏ của Tề Nhạc ửng hồng, vừa rồi suýt chút nữa khóc trước mặt bạn mới, thật là mất mặt. Cậu ngượng ngùng kéo kéo tay nhỏ của Chu Hạo, ưỡn ngực đứng thẳng bên người Chu Hạo, ra dáng đoàn kết hữu ái, nhìn mẹ nháy mắt, con rất nghe lời đó nha, ma ma.

Tề mẹ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tề Nhạc, quay người nói với Chu bà bà: “Bác yên tâm đi, tôi sẽ đi chào hỏi giáo viên một tiếng, để cho các cô ấy chăm sóc Chu Hạo nhiều thêm một chút.”

“Kia sao được, cô đã giúp nhà chúng tôi nhiều như vậy rồi, cái này sao dám làm phiền cô nữa.” Chu bà bà đau lòng nhìn cháu trai của mình, mở bình nước ra, để cho Chu Hạo uống nước.

Tề mẹ cầm lấy cặp sách trên tay Chu bà bà: “Không có việc gì, hàng xóm nên giúp đỡ lẫn nhau, tôi và vị kia nhà tôi đều bận rộn, sau này nếu được còn nhờ bác coi trông Nhạc Nhạc nhà chúng tôi một chút.”

Chu bà bà ngay lập tức vội vàng gật đầu: “Cái này không thành vấn đề.”

“Yên tâm đi, tôi dẫn nó đến nhà trẻ, lúc tan học lại mang về trả cho bác, bác ở nhà nghỉ ngơi, ngày nắng lớn, có thể không cần ra ngoài thì bác cũng đừng đi ra.”

Tề Nhạc lôi kéo tay Chu Hạo chạy lại chiếc xe đạp của mẹ cậu dựng bên kia, Chu Hạo một cái tay ôm bình nước, quay đầu lại nhìn bà nội, bà nội vẫy vẫy tay với hắn: “Nhớ nghe lời của Tề mẹ với cô giáo đó.”

Chu Hạo ngoan ngoãn gật đầu: “Bà nội, tạm biệt.”

Tề Nhạc nhìn bình nước trong tay Chu Hạo, nuốt một ngụm nước bọt, cậu không khát, nhưng mà anh bạn nhỏ này thấy thứ gì trong tay của bạn nhỏ khác cũng sẽ cảm thấy mới mẻ.

Chu Hạo đẩy bình nước tới: “Cậu muốn uống sao?”

Tề Nhạc nhếch miệng, uống một hớp nhỏ, lành lạnh, ngon ngọt thật ngon miệng: “Thật ngọt, uống thật ngon.”

“Bà nội tớ đổ thêm chút đường vào nước của tớ.”

“Buổi tối cậu đến nhà tớ, tớ cho cậu uống Cola Cao, uống cũng ngon lắm.”

Cola Cao: Một loại sữa socola cung cấp năng lượng, thường bán theo dạng bột, đặc hơn sữa socola thông thường, xuất xứ Tây Ban Nha.

“Cola Cao là gì?” Chu Hạo lôi kéo tay nhỏ của Tề Nhạc, đẩy nắp bình nước lại, đeo bình nước lên trên cổ, mắt nhỏ sáng lấp lánh nhìn Tề Nhạc.

“Ah, cũng là thứ nước ngọt ngọt như vậy nè, ba ba tớ đi công tác mua về.” Tề Nhạc đột nhiên nhớ đến lòng đồ trứng trong túi, thừa dịp mẹ của cậu không chú ý, vội vã lấy ra ném vào thùng rác bên cạnh.

“Nhà tớ có quả dưa hấu, tớ sẽ cho cậu ăn dưa hấu.”

“Vậy nhà cậu có dưa chuột không? Tớ thích ăn nó nhất.”

Chu Hạo vui vẻ, cười híp mắt: “Quê, nhà đều có, có rất nhiều.”

Hai thằng nhóc chậm rãi đi xa, âm thanh trở nên càng ngày càng nhỏ: “Nhà tớ còn có bà ngoại sói, mỗi buổi tối luôn đi ra ngoài ăn thịt trẻ con.”

“Cậu là bé quàng khăn đỏ sao?”

“Mới không phải, mẹ tớ nói quàng khăn đỏ là bé gái, tớ là bé trai mà.”

“Vậy thì cũng không cần sợ, bà ngoại sói chỉ ăn quàng khăn đỏ, sẽ không ăn cậu đâu.”

Đến vườn trẻ, giáo viên xếp cho Chu Hạo ngồi bên cạnh Tề Nhạc, hai thằng nhóc cùng nhau chơi một ngày, đến buổi tối liền trở thành bạn tốt như hình với bóng.

Ba giờ chiều nhà trẻ đã tan học, Tề mẹ đạp xe từ đơn vị chạy đến, đặt hai đứa nhỏ một phía trước một phía sau, chạy về nhà giao cho Chu bà bà sau đó lại đạp xe về đơn vị tiếp tục làm việc.

Chu Hạo và Tề Nhạc ngồi trên đất trong căn phòng nhỏ, trước mặt là những khối gỗ xếp hình, cùng nhau chơi xây nhà.

Trong phòng hơi nóng, bà nội tiết kiệm, không nỡ lòng mở quạt máy, ngồi phía sau hai đứa bé, trong tay cầm quạt cói, chậm rãi quạt mát cho bọn nó.

Chu Hạo không thích nói chuyện, một mình cúi đầu xếp khối gỗ, giữa lúc muốn đem khối gỗ đặt lên cao cao lại bị Tề Nhạc ngồi bên cạnh cười toe toét đẩy xuống. Chu Hạo cũng không tức giận, nhặt lên xếp lại lần nữa.

Làm đi làm lại nhiều lần như vậy, Tề Nhạc chơi đùa mãi cũng thấy nhàm chán, đi đến chỗ bà nội lấy quạt cói quạt mát cho bà.

“Bé ngoan.” Bà nội sờ sờ đầu tiểu Tề, vui mừng cười nói.

Tiểu Tề sung sướng cười ngọt ngào, môi hồng răng trắng, một đôi mắt to xoay tròn chuyển động, ngoan ngoãn gọi: “Bà nội.”

“Ai da.” bà nội thật cao hứng nói một câu: “Miệng thật ngọt.”

Tề Nhạc được khích lệ, càng cao hứng, vô cùng phấn khởi chạy chạy xung quanh bà, một chữ một chữ bà nội, thỉnh thoảng còn hôn trên mặt Chu bà bà một chút, hống Chu bà bà trở nên vô cùng vui vẻ.

Nhà hai đứa nhỏ ở đối diện nhau, mỗi ngày cùng đi học cũng đồng thời tan học, tay cầm tay, quan hệ tốt vô cùng.

Chu Hạo rất thích chơi đùa cùng với Tề Nhạc, tiểu Tề Nhạc cũng giống như tên của cậu, mỗi ngày đều cười ha hả. Hơn nữa Tề mẹ cũng thích may đồ cho Tề Nhạc, cậu lớn lên vừa trắng vừa mềm, ăn mặc cũng sạch sẽ, so với mấy đứa bé gái còn đẹp hơn.

Tề Nhạc cũng rất thích Chu Hạo, trong nhà Chu Hạo không có bà ngoại sói, chỉ có bà nội, bà nội rất tốt, so với mẹ còn tốt hơn. Sau này lúc đi khỏi nhà thì cũng có nơi để đến rồi.

Khí trời cũng không phải quá nóng, chiều nào cũng vậy, sau khi từ nhà trẻ trở về, đám con nít lại tụ tập nhau chơi ở cái sân nhỏ trước khu chung cư, bà nội chuyển cái ghế tựa, ngồi ở dưới bóng cây hóng mát tán gẫu với những bà bạn cùng tuổi khác.

Khu chung cư có rất nhiều đứa trẻ lớn, không thích chơi cùng mấy đứa con nít, bọn nó liền tụ lại chơi đá cầu trong sân, Chu Hạo với Tề Nhạc lại chạy đùa quanh sân với đám bạn nhỏ khác.

Tề Nhạc vừa chạy vừa thở hổn hển, không vui chút nào, trực tiếp ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Chu Hạo không thấy Tề Nhạc, quay đầu lại tìm kiếm, nhìn thấy Tề Nhạc ngồi dưới đất, liền chạy về bên cậu.

Hắn chạy cũng đã mệt, lúc vừa chạy đến bên cạnh Tề Nhạc, không cẩn thận dưới chân liền trượt nột cái, trực tiếp té xuống đất.

“Chu Hạo.” Tiểu Tề Nhạc sợ hết hồn, đi đến dìu Chu Hạo.

Chu Hạo lật thân lại ngồi trên đất, cúi đầu xem chân của mình, hắn mặc quần đùi ngắn, đầu gối đã bị trầy da. Hắn thổi thổi lên chân, có chút đau, thế nhưng không khóc. Trước đây ba ba có nói hắn là một “tiểu nam tử hán”, dù ngã sấp xuống cũng không được khóc.

Tề Nhạc từ trong túi quần lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ che lên đầu gối của Chu Hạo: “Chảy máu rồi.”

“Không đau.”

Tề Nhạc méo miệng, hừ hừ hai tiếng, nhìn vết thương trên đùi Chu Hạo, đôi mắt đỏ hơn, “Oa” một tiếng liền khóc lên.

Bà nội lập tức chạy tới, vội vội vàng vàng, cho là Tề Nhạc cũng bị té.

Bà cúi đầu kiểm tra đùi Tề Nhạc: “Bị đau ở đâu?”

Tề Nhạc lấy hai tay bé bấn lau mắt, khuôn mặt khóc lóc trở nên giống một con mèo mướp nhỏ: “Bà nội, đau.”

“Bị đau ở đâu?” Chu Hạo cũng không lo cho vết thương trên đùi mình, đi đến lau nước mắt trên mặt Tề Nhạc.

Tề Nhạc khóc không thở ra hơi, chỉ vào chân Chu Hạo: “Hạo Hạo đau, bà nội, Hạo Hạo đau.”

Bà nội thở phào nhẹ nhõm, liền đỡ khóc đỡ cười ôm lấy tiểu Tề Nhạc: “Không khóc, cháu ngoan.”

A di bên cạnh cũng bắt đầu cười lớn, trêu đùa Tề Nhạc: “Con cũng không phải cô dâu nhỏ của Chu Hạo, nó bị té ngã con khóc cái gì?”

“Ah.” Tiểu Tề Nhạc đỏ mặt, quay đầu đem mặt chôn vào bả vai bà nội, thật là mắt mặt, không chịu nói gì.

Chu Hạo che mắt, lộ ra hai cái khe nhỏ nhìn Tề Nhạc, sau đó lại che mắt len lén cười. Mới không nói cho những người lớn này biết, lúc bọn họ chơi đùa ở nhà, Nhạc Nhạc chính là cô dâu nhỏ của hắn đó.

Bà nội mang theo Chu Hạo về nhà tẩy rửa vết thương trên đùi, Tề Nhạc ở bên cạnh liền chạy trước chạy sau mang khăn tay nhúng nước giặt sạch.

Nhìn thấy Chu Hạo bị đau, đôi lông mày cũng nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Nhạc cũng nhăn thành cái bánh bao. Đôi mắt còn đỏ, ngồi chồm hồm trên mặt đất nghiên cứu vết thương trên đùi Chu Hạo, sau đó nhẹ nhàng thổi thổi, nhỏ giọng nói: “Tớ thổi cho cậu, một chút nữa sẽ hết đau.”

Đợi đến khi Tề Nhạc về nhà, Chu Hạo chống đỡ ngồi dậy dựa trên đầu giường, hỏi bà nội hắn: “Bà nội, Nhạc Nhạc có thể trở thành cô dâu nhỏ của con không?”

Bà nội vui vẻ, nói: “Không thể được, Nhạc Nhạc là bé trai, cô dâu nhỏ của Hạo Hạo phải là bé gái mới đúng.”

Chu Hạo suy nghĩ một lúc, có chút buồn khổ “Ồ” một tiếng.

2. Chương 2

Nhiều ngày qua đến nhà trẻ, mấy đứa nhỏ sau khi hoạt động ngoại khóa thì lại kéo nhau chơi trò “gia đình”. Cùng nhau chơi đùa còn có cả chị họ của Tề Nhạc, chị họ Tề Nhạc lớn hơn cậu một tuổi, gọi là Hứa Đồng Đồng.

Mấy đứa con nít chơi một hồi, liền bắt đầu tranh luận.

Tề Nhạc đang chơi đến mức không biết trời đất là gì, bỗng nhiên Hứa Đồng Đồng nhìn cậu nói: “Bây giờ em không thể về nhà được, em còn chưa tan học.”

Tề Nhạc nhếch miệng nhỏ lên: “Em là mẹ mà.”

Chu Hạo đứng bên cạnh đột nhiên ngắt đầu nhìn cậu: “Nhạc Nhạc, bé trai không thể làm vợ được.”

Hứa Đồng Đồng vội vàng gật đầu.

Tề Nhạc nghiêng đầu, vẻ mặt không hiểu nhìn Chu Hạo: “Nhưng mà, đây là đang chơi trò gia đình mà.”

“Trò chơi cũng không được.” Hứa Đồng Đồng lớn tiếng nói: “Ai bảo em không phải con gái, chị mới là vợ của Chu Hạo.”

Tề Nhạc đột nhiên cảm thấy tâm hồn bé nhỏ của mình bị tổn thương, tức giận nhìn chị họ của cậu, khuôn mặt nhỏ nhỏ ửng hồng, đôi mắt to cũng chứa đầy nước, sắp rơi ra ngoài.

Chu Hạo lau tay lên quần áo, đi đến dắt Tề Nhạc: “Vậy không cần chơi nữa, chúng ta đi đá bóng đi.”

Tề Nhạc trợn mắt lên, Chu Hạo hiện tại không còn tốt đẹp gì, còn giúp chị họ bắt nạt cậu. Cậu hất tay Chu Hạo ra, hừ một tiếng: “Không đá, tớ không muốn chơi với các cậu nữa.”

Nói xong, đôi chân nhỏ ngắn chạy nhanh vào phòng học.

Mãi cho đến khi tan học Tề Nhạc cũng không thêm nói chuyện với Chu Hạo, buổi tối cơm nước xong cũng không ôm đũa chuột đi gõ cửa nhà hẳn.

Chu Hạo tự mình đi qua nhà của Tề Nhạc, ngồi trên ghế salon, tiểu Tề Nhạc tính tình khó chiều, cách hẳn xa xa, ghé bên bàn nhỏ nằm sấp, miệng thì thào bài đồng dao: “Chú chuột nhỏ, trên chân đèn, trộm mỡ ăn, xuống không được, gọi mẹ ơi, mẹ không đến, lộc cộc lộc cộc lăn lộn xuống.”

Lúc nói đến câu “lăn lộn xuống”, cậu tự mình lăn trên mặt đất, xong rồi bò dậy tiếp tục chơi.

Tề mẹ và Tề ba đều cười cười, không quản bọn họ, tiểu hài tử cáu kỉnh với nhau thôi mà, rất nhanh sẽ làm hòa lại thôi.

Chu Hạo ngồi một hồi, bởi Tề mẹ nói chuyện một lúc, thấy Tề Nhạc vẫn không chịu để ý đến hẳn, liền đi về nhà.

Tề Nhạc khẽ hừ một tiếng, không chơi nữa, ngồi ở một bên tự giận dỗi.

Đợi đến hai ngày sau là sinh nhật tròn bốn tuổi của tiểu Tề Nhạc, Tề mẹ nói cậu chạy qua mời Chu Hạo đến nhà ăn bánh kem. Tề Nhạc đã sớm quên mất tại sao mình lại tức giận, chỉ là mỗi lần nhìn thấy Chu Hạo đều không tiện nói chuyện, nghe lời của mẹ vội vã chạy đến gõ cửa nhà đối diện.

Chu Hạo mở cửa, lúc nhìn thấy Tề Nhạc, khuôn mặt nhỏ lộ ra một nụ cười: “Nhạc Nhạc.”

Tề Nhạc cúi đầu, chân chà chà lên mặt đất: “Chu Hạo, tớ tổ chức sinh nhật, mẹ tớ nói tớ qua mời cậu đến ăn bánh kem.”

Chu Hạo nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Kia, vậy cậu có muốn mời tớ hay không?”

Tề Nhạc nháy mắt một cái: “Tớ đến là để mời cậu mà.”

Chu Hạo nở nụ cười, từ sau lưng lấy ra một tấm thiệp tự vẽ, nói: “Nhạc Nhạc, sinh nhật vui vẻ.”

Tiểu Tề Nhạc cười đến đôi mắt cong cong, lôi kéo cánh tay Chu Hạo đi về nhà mình, vừa đi vừa nói: “Vậy thì cậu không được chơi cùng với Hứa Đồng Đồng nữa đó.”

Chu Hạo gật gật đầu, chơi với Hứa Đồng Đồng không vui bằng Tề Nhạc.

Chu Hạo sáu tuổi tốt nghiệp nhà trẻ, cùng Tề Nhạc hai người vui vẻ chụp ảnh tốt nghiệp, cầm bức ảnh chuẩn bị về nhà đưa cho bà nội xem, vừa tiến vào nhà thì thấy một người phụ nữ xa lạ ngồi bên trong.

Chu bà bà đỏ mắt ngồi một bên, nhìn thấy Chu Hạo vào cửa, gọi hần: “Hạo Hạo lại đây.”

Tề Nhạc vẫn đang đứng cạnh Chu Hạo, thấy vậy liền ngoan ngoãn thả tay Chu Hạo ra rồi xoay người đi ra ngoài, còn rất hiểu ý mà đóng cửa lại.

Chu Hạo đi lại chỗ bà nội, nhìn người phụ nữ kia, cảm thấy rất quen thuộc, hình như hần đã từng gặp rồi, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra.

“Hạo Hạo còn nhớ ta không?”

Chu Hạo lắc lắc đầu: “A di.”

Mặt người nọ liền trở nên trắng bệch, che miệng nửa ngày nói không ra lời.

Bà nội vuốt đầu Chu Hạo: “Đây là mẹ con.”

Chu Hạo há miệng, không kêu ra tiếng. Hần không nhớ rõ hình dạng của mẹ, hần vẫn cho là mẹ đi cùng với ba ba, cũng sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Chu mẹ nhìn Chu Hạo rồi vươn tay ta: “Hạo Hạo cao lên rồi, đến, để mẹ nhìn con xem nào.”

Chu Hạo quay đầu lại nhìn bà nội, bà nội lại quay đầu về phía khác.

“Thế nhưng con chỉ mình có bà nội, con không có mẹ.”

Vừa dứt lời, Chu mẹ bật khóc ra tiếng, Chu bà bà ôm chặt lấy Chu Hạo, nói: “Mẹ có mua quần áo mới cho con, con vào trong mặc thử đi.”

“Có thể sao?”

Bà nội vò tóc của hần: “Đi đi.”

Chu Hạo cầm quần áo đi vào gian phòng của mình, đóng cửa lại, phía sau có âm thanh mơ hồ truyền đến.

“Mẹ.”

“Đừng gọi tôi là mẹ.”

“Chu Hạo chuẩn bị vào tiểu học, hiện tại con cũng đã ổn định rồi, con dẫn nó vào trường học trong thành phố, khẳng định sẽ tốt hơn so với chỗ này.”

“Sao lúc đó cô không nghĩ đến cô còn một đứa con trai, bây giờ mới nhớ thì ích gì.”

“Mẹ, coi như con cầu xin mẹ có được không? Chu Hạo nó cần phải có một gia đình hoàn chỉnh.”

Chờ Chu Hạo thay đồ xong thì mẹ hần cũng đã rời đi rồi, tiểu Tề Nhạc đến, đứng ở trong phòng khách, trong miệng ngậm một cây kẹo que, trong tay còn cầm một cây. Cậu xé lớp giấy bên ngoài, nhét kẹo que vào miệng Chu Hạo.

Chu Hạo mặc một cái quần đùi và T shirt mà mẹ mới mua, hỏi Tề Nhạc: “Đẹp không? Mẹ tớ mua cho tớ.”

“Đẹp.”

Chu Hạo nằm úp sấp trên bệ cửa sổ, nhìn người phụ nữ đang đứng cạnh chiếc xe ở dưới lầu, chỉ cho Tề Nhạc xem: “Đó là mẹ tớ, đã lâu rồi tớ không thấy bà.”

“Vậy, cậu có nhớ a di không? Mỗi lần mẹ tớ đi công tác, không quá hai ngày là tớ đã nhớ mẹ rồi.” Tề Nhạc ngu ngốc hỏi.

Chu Hạo gật gật đầu: “Nhớ.”

Chu bà bà cầm quả dưa hấu từ phòng bếp đi ra, nghe Chu Hạo nói như vậy, bà không muốn Chu Hạo đi, thế nhưng mẹ nó nói không sai, Chu Hạo còn nhỏ như vậy, làm sao lại không nhớ mẹ mình cơ chứ.

Không quá mấy ngày sau Chu Hạo lại thấy mẹ của hắn, hắn còn ngủ trưa, lúc tỉnh lại thì thấy mẹ ngồi bên giường nhìn hắn.

“Hạo Hạo.”

Chu Hạo cắn miệng, một lát sau gọi: “Mẹ.”

Đôi mắt Chu mẹ đỏ ửng lên, ôm Chu Hạo còn đang ở trên giường, nghẹn ngào nói: “Mẹ có lỗi với con, đi về ở với mẹ có được hay không?”

Chu Hạo nhìn bà nội đang đứng ở cạnh cửa, bà nội nhìn hắn gật gật đầu, Chu Hạo cười nói: “Được.”

Chu mẹ tên gọi là Lưu Bình, cô vừa mới tái hôn năm ngoái, chồng hiện tại đối xử với cô rất tốt, biết cô còn có một đứa con trai, cũng tán thành cô mang con về cạnh bên mình.

Lưu Bình cầm lấy hành lý của Chu Hạo đã được Chu bà sắp xếp gọn gàng, dắt tay Chu Hạo đi xuống dưới lầu. Chu Hạo đột nhiên vùng khỏi tay cô, chạy về nắm lấy tay bà nội, nói: “Bà nội, con muốn đi nói với Nhạc Nhạc một tiếng.”

Bà nội sờ sờ tóc cháu ngoan, dẫn hắn đi đến gõ cửa nhà đối diện.

Tề Nhạc mặc áo ngủ, mái tóc mềm mại nằm lung ta lung tung trên đầu, từ trong khe cửa ló đầu ra dò xét, nhìn thấy là Chu Hạo lập tức mở cửa.

Chu Hạo lột kẹo sữa béo mà mẹ đưa đút cho Tề Nhạc, nói: “Nhạc Nhạc, tớ đến nhà mẹ ở mấy ngày, chờ tớ trở về sẽ tiếp tục chơi đùa với cậu.”

Tề Nhạc nghiêng đầu: “Vậy cậu về sớm một chút nha.”

Tề Nhạc đi cùng Chu bà bà tiễn Chu Hạo xuống lầu, nắm tay bà nhìn Chu Hạo lên xe, ở bên ngoài vẫy vẫy tay nói: “Trở về sớm nha.”

Chu Hạo lên xe, cửa xe đóng lại mới thấy có gì đó không đúng, hắn gõ lên cửa xe, hỏi mẹ của hắn: “Tại sao bà nội không đi cùng?”

Lưu Bình quay đầu nhìn hắn: “Bà nội không đi, Hạo Hạo ngoan, sau này con sẽ ở cùng với mẹ trong thành phố.”

Chu Hạo cuống lên, trước giờ hắn chưa từng ngồi loại xe này, không biết mở cửa xe, không thể làm gì khác ngoài nói to: “Vậy thì con cũng không đi.”

“Đi thôi.” Lưu Bình quay đầu lại ra hiệu cho chồng cô lái xe đi.

Chu Hạo liên tục dùng quả đấm nhỏ đập lên cửa sổ, ngoái đầu ra sau hét: “Bà nội, bà nội.”

Xe càng chạy càng xa, bà nội cùng Tề Nhạc vẫn còn đứng đó, vẫy vẫy tay tạm biệt hắn.

Chờ xe đã khuất dạng, bà nội dắt tay Tề Nhạc lên lầu, trong miệng Tề Nhạc ngậm kẹo sữa, hỏi Chu bà bà: “Bà nội, khi nào thì Chu Hạo mới về?”

Mắt bà nội đỏ lên: “Bà nội cũng không biết.”

3. Chương 3

Tề Nhạc được mẹ dẫn về quê chơi gần cả tháng, lúc trở lại cũng quá nửa tháng tám rồi. Thời tiết càng ngày càng nóng, cậu không thích chơi với những đứa trẻ trong chung cư này, mỗi ngày sau khi ba mẹ đi làm, Tề Nhạc lại chạy qua nhà bên bồi bà nội Chu Hạo.

Chu bà bà có tiểu Tề Nhạc bồi bên cạnh, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, càng thương yêu cậu như là cháu ruột của mình.

Trưa hôm nay, lúc Tề Nhạc ăn món dưa chuột trộn do Chu bà bà làm cho cậu, ủ rũ ủ rũ hỏi bà: “Bà nội, khi nào thì Chu Hạo mới trở về?”

“Chờ hấn lớn lên rồi sẽ quay về.”

“Vậy khi nào thì cậu ấy mới lớn lên? Đã lâu lắm rồi con chưa gặp cậu ấy.”

“Có lẽ là trước khai giảng sẽ về một lần.” Chu bà suy nghĩ một chút, nói.

Tề Nhạc cơm nước xong xuôi, đi xuống nhà bếp bưng nước uống, Chu bà bà thở dài, mỗi ngày Tề Nhạc sẽ hỏi bà một lần, bà cũng nhớ Chu Hạo lắm, thế nhưng điều kiện ở thành phố tốt hơn chỗ này rất nhiều, bà không thể làm ảnh hưởng tương lai của cháu mình được.

Bà càng nghĩ trong lòng lại càng buồn, cho dù Tề Nhạc rất ngoan, nhưng cũng không thể thay thế cháu trai ruột thịt của mình được.

Chu bà bà đang dọn dẹp bát đĩa, đột nhiên nghe tiếng gọi to từ ban công trở vô của Tề Nhạc: “Bà nội, bà nội, Chu Hạo đã trở lại.”

Chu bà bà vội vã chạy tới, đưa mắt nhìn xuống dưới lầu, không thấy ai cả, xoa xoa tóc Tề Nhạc: “Chắc là nhìn lầm rồi.”

“Thật sự đã trở lại mà.” Tề Nhạc cười tí mắt, đưa ly nước cho Chu bà bà, rồi chạy ra mở cửa nhà.

Vừa mở cửa, đã thấy Chu Hạo thở hổn hển từ cầu thang chạy đến, hấn mặc một bộ đồ mới, tóc cắt ngắn ngắn, so với lúc vừa đi lại cao thêm một chút.

“Nhạc Nhạc.”

Tề Nhạc cười híp mắt, nói: “Tớ vừa nhìn thấy cậu chạy lên.”

Chu Hạo lấy thanh socola từ trong túi ra, lột giấy đút cho Tề Nhạc ăn: “Tớ để dành cho cậu nè.” Rồi gọi to vào trong nhà: “Bà nội.”

Bà nội đi tới cửa, “ai da” một tiếng, cúi người xuống muốn bế Chu Hạo lên, còn chưa bế chặt đã thả tay ra: “Hạo Hạo lại cao lên, bà nội không bế được nữa rồi.”

Chu Hạo một tay dắt bà nội, một tay dắt Tề Nhạc đi vào nhà: “Đợi con lớn lên rồi con sẽ bế bà nội.”

“Ai, ai, được, cháu ngoan, thật là nghe lời.”

Lưu Bình cũng vừa đến cửa, cô cầm hành lý của Chu Hạo, nói với người nào đó ở ngoài: “Các anh chậm một chút.”

Ngoài cửa có hai người khiêng một cái thùng lớn cẩn thận đi vào nhà.

Chu bà bà kinh ngạc: “Đây là cái gì?”

Lưu Bình vén tóc ra đằng sau, cười cười: “Đây là TV con mua cho mẹ với Hạo Hạo.”

Chu Hạo cầm lấy góc áo của bà nội, nói: “Con muốn quay về ở với bà, con nhớ bà nội với Nhạc Nhạc.”

Chu bà bà trong chốc lát không thể giữ được bình tĩnh, ngồi xổm xuống ôm Chu Hạo thật chặt, hỏi Lưu Bình: “Cô không dẫn nó đi nữa sao?”

Lưu Bình đặt hành lý lên ghế salon: “Nó theo con hai tháng thì náo loạn đúng hai tháng, đến trường báo danh cũng không đi, luôn muốn trở về. Mẹ, sau này mỗi tháng con sẽ đưa mẹ phí sinh hoạt, mẹ cứ nuôi nó giùm con đi.”

Cô thở dài, đi tới cúi người xuống, hôn lên mặt Chu Hạo một cái: “Mẹ đi, sau này lại đến thăm con, con phải học tập cho thật giỏi, phải nghe lời bà nội.”

Chu Hạo ngoan ngoãn gật đầu: “Con sẽ nhớ mẹ nhiều.”

“Bằng không cô ở lại một buổi chiều rồi đi.” Tuy rằng Chu bà bà không yêu thích gì Lưu Bình, thế nhưng ngữ khí so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.

“Không được, chồng con vẫn đang đợi con ở phía dưới.”

Chu Hạo đã trở lại, vui vẻ nhất ngoại trừ Chu bà bà thì chính là Tề Nhạc, cả ngày đều vui vẻ đi theo phía sau Chu Hạo cùng chơi đùa với hắn.

“Chu Hạo, sau này cậu còn đi đến chỗ mẹ nữa không?”

“Không đi, tớ với cậu cùng nhau đi học.”

Tề Nhạc vui vẻ chạy xung quanh Chu Hạo: “Cậu không ở đây, tớ chơi một mình chả vui gì cả.”

Hai đứa nhỏ chuẩn bị vào tiểu học, Tề mẹ cùng Chu bà bà dẫn bọn nó đi đến trường học báo danh, Tề Nhạc mới năm tuổi, trường học không chịu nhận, muốn nhận thì phải chờ đến năm sau, Tề mẹ không thể làm gì khác nên đành dẫn cậu quay về nhà trẻ lúc trước báo danh.

Chu Hạo mua cặp sách mới, Tề Nhạc cũng đòi mẹ mua cho cậu một cái cặp giống y chang, buổi tối trước khi khai giảng cậu biết mình không thể cùng Chu Hạo đi học thì méo miệng không thèm ăn cơm, Tề mẹ phải dỗ dành một lúc lâu mới được. Buổi tối lúc đi ngủ, cậu chạy qua nhà Chu Hạo muốn ngủ chung với hắn.

Tề Nhạc nằm trên giường nhỏ của Chu Hạo, nghiêng đầu nhìn hắn, giả bộ dáng dấp của “người lớn” nói: “Sau này tớ không thể đi học chung với cậu, cậu phải nghe lời của thầy giáo đó.”

Chu Hạo cầm tay nhỏ của Tề Nhạc: “Bà nội nói qua một năm nữa, chúng ta lại có thể cùng nhau đi học.”

Tề Nhạc nhắm mắt lại, vui vẻ đi ngủ, xoay người mấy cái sau lại thoải mái gác chân lên người Chu Hạo, đến gần hôn lên mặt hắn một cái: “Vậy cậu đi học phải nhớ tớ nha.”

4. Chương 4

Lúc Chu Hạo lên tiểu học, ngồi phía trước hắn là Hứa Đồng Đồng, chị họ của Tề Nhạc.

Hứa Đồng Đồng cột hai cái bím tóc, khi học luôn lúc ẩn lúc hiện, che mắt bằng đen làm cho Chu Hạo không nhìn thấy gì cả, khi không có chuyện gì làm liền lấy tay giật hai bím tóc của cô bé.

Hứa Đồng Đồng cũng không tức giận, sớm hôm sau, cô bé mang hai viên kẹo cao su đến, đặt lên trên bàn Chu Hạo, nói: “Tớ cho cậu ăn kẹo, sau này cậu không được giật bím tóc tớ nữa.”

Nguyên văn là kẹo thổi bong bóng, t để cao su cho “thân thiện”:v

Chu Hạo chớp chớp mắt, đem kẹo cất vào trong túi, suy nghĩ một chút, nói: “Vậy mỗi ngày đều phải có.”

Tan học, Chu bà bà dẫn Chu Hạo về nhà, đã thấy Tề Nhạc đứng trong sân dưới lầu chờ hắn. Chu Hạo lấy kẹo cao su đưa cho Tề Nhạc ăn, Tề Nhạc thổi một cái bong bóng thật to, Chu Hạo lấy ngón tay chọc một cái, vỡ bụp, dính hết lên mặt Tề Nhạc.

Tề Nhạc mỗi ngày đều ăn đồ ăn vặt mà Chu Hạo mang về cho cậu, có kẹo cao su, quả đông, kẹo hoa quả, ăn suốt một năm cuối cùng Tề Nhạc cũng lên tiểu học.

Rốt cuộc Tề Nhạc cũng có thể đeo cặp sách giống Chu Hạo đi học tiểu học, kéo tay Chu Hạo đứng ở cửa trường học cười thấy rằng mà không thấy mắt. Tề mẹ nhìn cậu lắc đầu, đứa nhỏ nhà người ta đi học tiểu học đều vừa khóc vừa nhào đòi muốn quay về nhà trẻ, chỉ có đứa con nhà mình hận không thể mỗi ngày chạy xung quanh sân trường học.

Tề Nhạc lớn lên rất ngoan ngoãn, giáo viên cũng rất yêu thích cậu, liền xếp cho cậu ngồi bàn đầu. Ngồi bên cạnh cậu là một đứa nhóc vừa gầy vừa đen, gọi là Hầu Gia Kha. Cha nó làm cùng đơn vị với Tề mẹ, chỉ là nhà nó không ở cùng tầng với nhà cậu mà thôi.

Tề Nhạc không thích chơi với Hầu Gia Kha, Hầu Gia Kha khi còn bé luôn luôn chảy nước mũi, nên nó có biệt hiệu là Hầu nước mũi, Tề Nhạc nhìn thấy nó đã muốn trốn đi thật xa.

Sau khi hết tiết hai, Chu Hạo lập tức chạy xuống lầu tìm Tề Nhạc, nghỉ giữa giờ chỉ có mười phút, hắn đứng ở cửa lớp Tề Nhạc vẫy vẫy tay, đứa mở quả đông trong tay cho cậu rồi lại vội vã chạy về lớp.

Tề Nhạc thật vui vẻ ăn quả đông, Hầu Gia Kha xoay lại hỏi Tề Nhạc: “Cậu vẫn còn chơi cùng với Chu Hạo à?”

“Mắc mớ gì đến cậu!” Tiểu Tề Nhạc lấy gậy để tiếp đãi Hầu Gia Kha.

Hầu Gia Kha “Hừ” một tiếng, nó cũng không thích Chu Hạo, lúc ở nhà nó từng nghe mẹ nói, cái nhà Chu Hạo đang ở kia đáng lẽ là phân cho nhà nó, nếu như không phải là do nhà Chu Hạo, bây giờ nó cũng không phải ở dưới tầng trệt rồi.

“Nó là đồ không ba không mẹ, là đứa con hoang.” Hầu Gia Kha không chút suy nghĩ đem những từ mà đám con nít lớn hơn nói ra ngoài.

Tề Nhạc đang ngồi đứng dậy ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ chột đỏ bừng, đẩy bả vai Hầu Gia Kha một chút, mắng: “Mày mới là đồ con hoang”

Hầu Gia Kha suýt chút nữa ngã xuống đất, đứng lên muốn đánh nhau với Tề Nhạc, hai người dùng đầu đụng đầu, đẩy bả vai của đối phương, không ai chịu nhượng bộ.

Tề Nhạc sức yếu, bị nó đẩy ngã lên trên bàn. Hầu Gia Kha thắng, cao hứng vô cùng, nhìn Tề Nhạc lè lưỡi: “Tao thắng rồi, Chu Hạo là đồ con hoang.”

Tề Nhạc muốn khóc, con người trong mắt xoay tới xoay lui, giáo viên cũng được những bạn học khác kêu lại đây, đúng lúc muốn an ủi Tề Nhạc, thì Tề Nhạc đã cầm lấy hộp bút chì của mình ném lên trán Hầu Gia Kha: “Không cho phép mày mắng Chu Hạo!”

Hầu Gia Kha sợ hết hồn, trên trán đỏ chót một mảng, rất nhanh sưng lên như một cái bánh bao, “Oa” một tiếng liền khóc to.

Tiểu Tề Nhạc bị phạt đứng, khi người khác đi học thì cậu lại bị phạt đứng ngoài cửa phòng giáo viên. Cậu không chịu nhận sai, càng không chịu xin lỗi Hầu Gia Kha, giáo viên không làm gì được cậu, đành phải gọi điện mời phụ huynh hai bên đến.

Hầu Gia Kha đã được ba nó dẫn đi, Tề mẹ vẫn còn chưa chạy đến.

Lúc tan học Chu Hạo chạy nhanh xuống tìm cậu, thì nhìn thấy Tề Nhạc bị phạt đứng ngoài cửa.

Chu Hạo đi tới cầm lấy tay Tề Nhạc, hỏi hần: “Chân có đau không? Thầy giáo không nhìn thấy, ngồi xuống nghỉ một chút đi.”

Tề Nhạc khịt khịt mũi, cùng Chu Hạo ngồi dưới đất dựa vào tường, Chu Hạo nói tiếp: “Bọn họ nói cậu đánh Hầu nước mũi.”

Tề Nhạc “ừm” một tiếng: “Tớ không có sai, ai bảo Hầu nước mũi mắng cậu là con hoang.”

Chu Hạo cười cười, nói: “Lần sau đừng đánh, cậu lén lút nói cho tớ biết, tớ sẽ đến đánh nó.”

“Nó thật đáng ghét, Chu Hạo, cậu mới không phải, ba mẹ của tớ chính là ba mẹ của cậu, bà nội cậu chính là bà nội tớ mà.”

Chu Hạo đáp lời ngay lập tức, tiếp tục ngồi cùng Tề Nhạc đợi Tề mẹ đến.

Tề mẹ đến, trước hết kiểm tra Tề Nhạc một vòng, thấy trên người cậu không có vết thương nào thì mới an tâm. Đi vào phòng làm việc của giáo viên chừng mười phút là ra, trước khi đi đứng ở cửa hỏi: “Thầy Trương, bọn nó đánh nhau, đứa nào thắng?”

“Con trai của cô.” Thầy Trương tức giận nói: “Tôi còn đang lo cho nó, kết quả nó lại đánh lên trán Hầu Gia Kha, sưng như một cái bánh bao!”

“Ồ.” Tề mẹ rất vui vẻ, con trai mà không đánh nhau mới là bất thường, con trai cô cũng đã đánh nhau, mà còn thắng nữa chứ, rốt cuộc cũng không còn giống con gái nữa rồi.

Tề mẹ một tay dắt Tề Nhạc, tay kia dắt Chu Hạo đi ra ngoài cổng trường, dạy cho bọn cậu lúc muốn ra tay bắt nạt người khác, tuyệt đối không thể tạo ra vết thương.

Tề ba ba cũng đang chờ ở ngoài cổng, nhìn thấy đi qua chuẩn bị giáo huấn Tề Nhạc, Tề mẹ vội vã kéo tay ông lại: “Buổi tối đi đến Hầu gia xin lỗi một câu, còn mang theo tiền bồi thường thuốc thang nữa, con trai của anh có đánh nhau, sau này sẽ không bị người ta khi dễ.”

Tề ba ba sững sốt một chút: “Tiểu tử thúí đánh người ta?”

Ông nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nói: “Anh còn tưởng tiểu tử thúí này bị người ta đánh không còn biết đường về. Thế nhưng về nhà cũng phải dạy bảo lại nó, không hiểu sao lại học người khác đánh nhau làm cái gì!”

Tề mẹ chở Tề Nhạc, Tề ba ba chở Chu Hạo, ngồi trên xe đạp đi về nhà.

Chu Hạo trở thành “bánh lái trung gian”, nhỏ giọng nói với Tề ba ba: “Chú Tề, chú đừng mắng Nhạc Nhạc, cậu ấy là vì con nên mới đánh nhau.”

“Hửm? Đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Hạo khịt khịt mũi, dùng sức cắn chặt răng, giơ tay lên lau mắt một cái: “Ba ba con chết rồi, Hầu nước mũi mắng con là đứa con hoang”

Tề ba ba thở dài, thả một tay sờ sờ đầu Chu Hạo: “Không việc gì phải sợ, sau này chú sẽ là ba của con.”

5. Chương 5

Lúc Chu Hạo lên lớp bốn, Chu bà bà cầm lương hưu đi mua một chiếc xe đạp, xe đạp khá lớn, hần cưỡi có chút mất sức, ở dưới lầu tập luyện trong sân mấy ngày mới yên tâm chở Tề Nhạc.

Sau khi khai giảng, Chu mẹ không còn dẫn bọn hần đi học nữa, mỗi ngày sau khi tan học đều là Chu Hạo đạp xe chở Tề Nhạc về nhà.

Hôm nay, Tề Nhạc vừa ngồi vào yên sau, ôm eo Chu Hạo chuẩn bị đi về thì Hứa Đồng Đồng từ bên kia chạy đến. Cô vươn tay cản xe đạp lại, không để cho Chu Hạo về nhà.

Cô gái nhỏ tóc cột đuôi ngựa, thắt bím tóc, lớn lên cũng xinh đẹp, thỉnh thoảng cũng nhận được vài tờ giấy nhỏ của các bạn nam trong lớp.

Tề Nhạc ôm eo Chu Hạo thật chặt, không chịu xuống dưới, nhìn Hứa Đồng Đồng nói: “Chị tránh ra, em phải về nhà xem “cao thủ bóng rổ”.”

Hứa Đồng Đồng vẫy vẫy tóc, không thèm để ý tới Tề Nhạc, nói với Chu Hạo: “Sau này mỗi ngày tớ đều sẽ mang đồ ăn vặt đến cho cậu, còn cậu thì phải chờ tớ về nhà.”

Chu Hạo quay đầu lại nhìn Tề Nhạc một cái, cười: “Đồ ăn vặt đều đưa cho Tề Nhạc ăn.”

Trong miệng Tề Nhạc còn nhai kẹo cao su, lúc vừa mới tan học Chu Hạo đưa cho cậu, cậu ngẩng đầu lên nhìn Hứa Đồng Đồng rồi thổi một cái bong bóng thật to.

Hứa Đồng Đồng tức giận, đỏ mặt đạp một phát lên bánh trước: “Chu Hạo, cậu là đồ khốn nạn!” Nói xong cũng chạy đi, phía sau cô còn có hai bạn nữ khác.

Chu Hạo phải chống cả hai chân xuống đất, mới không để Tề Nhạc rơi xuống.

Tề Nhạc cười híp mắt, hỏi Chu Hạo: “Cậu thích Hứa Đồng Đồng không? Bữa Cậu tớ đến nhà tớ chơi, cậu nói là chị ấy nhận được vài mẫu giấy nhỏ của các bạn nam trong lớp.”

“Không thích, tớ cũng không có viết cho bạn ấy.” Chu Hạo giữ chặt ghi đông, chậm rãi chạy về nhà.

“Vậy đêm nay tớ đến nhà cậu ngủ, cậu viết cho tớ đi!”

“Viết cái gì?”

Tề Nhạc suy nghĩ một lát: “Viết Chu Hạo thích Tề Nhạc.”

Lúc lên dốc, Tề Nhạc từ trên yên nhảy xuống, treo cặp sách lên đầu xe, rồi đẩy xe đạp cùng với Chu Hạo.

Chu Hạo lượm một hòn đá nhỏ ven đường, nhìn lên tường rào, thấy có thể vẽ bậy, dừng xe lại, viết lên trên tường: Chu Hạo thích Tề Nhạc.

Tề Nhạc cười tí cả mắt, cầm lấy cục đá nói với Chu Hạo: “Tớ cũng phải viết.”

Dưới hàng chữ kia, cậu viết: Tề Nhạc cũng thích Chu Hạo.

Chu Hạo xóa chữ kia đi, viết lại một lần nữa, nói: “”Hạo” không phải viết như vậy.”

Tề Nhạc méo miệng: “Tên của cậu thật là phức tạp, tớ chưa học qua mà.”

“Vậy buổi tối tớ dạy cậu viết.”

Trở về nhà, Tề Nhạc sung sướng xem xong cao thủ bóng rổ, rồi cầm bài tập chạy qua nhà Chu Hạo cùng hấn làm bài.

Chu bà bà bưng đĩa dưa hấu để vào bên cạnh, rồi cầm một cuộn len ra phòng khách, vừa xem TV vừa đan áo.

Bài tập của Tề Nhạc không nhiều lắm, làm xong lại thấy Chu Hạo vẫn còn đang viết, cậu dọn sách của Chu Hạo sang một bên, lấy một quyển làm mẫu rồi nghiêm túc ngồi tập viết chữ “Hạo”, sau đó viết lên sách: Tề Nhạc thích Chu Hạo.

Đợi đến Chu Hạo làm xong bài tập, Tề Nhạc giống như hiến vật quý giờ sách cho hấn xem.

“Vậy cậu thích tớ chứ?”Tề Nhạc hỏi Chu Hạo.

“Thích.”Chu Hạo rất nghiêm túc gật đầu.

Tề Nhạc cười: “Vậy cậu phải hôn tớ nha.”

“Tại sao?”

Tề Nhạc chớp chớp mắt: “Trên TV đều nói như vậy mà, nếu thích thì phải hôn nhẹ. Cậu hôn tớ, tớ cũng hôn cậu.”

Chu Hạo quay đầu lại, hôn lên má Tề Nhạc một cái, Tề Nhạc bụm mặt cười, đến gần Chu Hạo chu miệng “bẹp” một phát, Chu Hạo cúi đầu, mặt có chút hồng.

=====

Hứa Đồng Đồng không đưa đồ ăn vặt cho Chu Hạo nữa, nhìn thấy hấn cũng chỉ rên một tiếng rồi xoay người rời đi.

Chu Hạo không có tiền tiêu vặt, bèn tiết kiệm tiền ăn sáng của mình, mỗi ngày đều mua cho Tề Nhạc một viên kẹo cao su. Bản thân Tề Nhạc cũng có tiền tiêu vặt, mỗi ngày dẫn Chu Hạo đến quán nhỏ gần trường ăn bánh, ăn xong lại ăn kẹo Chu Hạo mua cho cậu.

Thành tích tại lớp của Chu Hạo chỉ bậc trung, lên lớp sáu mỗi ngày Tề mẹ đều gọi hấn qua nhà làm bài tập, mỗi ngày đều cho hấn một đề bài mới. Chu Hạo vốn rất thông minh, chỉ là hai năm nay thân thể của bà nội không được khỏe, hấn thường xuyên phải đi bệnh viện lấy thuốc và chăm sóc bà, nên việc học tập bị trễ nãi rất nhiều. Một học kỳ sau, dưới sự hỗ trợ của Tề mẹ, thành tích của hấn tăng lên không ít, còn vượt quá chỉ tiêu ban đầu thi đậu vào trường trung học trọng điểm của huyện.

Tề Nhạc so với Chu Hạo sung sướng hơn nhiều, thành tích của cậu rất tốt, cậu chỉ sợ Chu Hạo không thi đậu trường trung học trọng điểm, sau này sẽ không thể học chung với cậu được.

Lên trung học cơ sở có tiết tự học buổi tối, Chu Hạo không thể tiếp tục đưa đón Tề Nhạc được nữa, Tề Nhạc lúc này mới tự mình học đi xe đạp, mỗi ngày cùng Hầu Gia Kha đạp xe đi học. Hiện tại Hầu Gia Kha rất cao, vẫn đen đúa gầy gò, chơi bóng rổ rất tốt, lại thích đùa giỡn, ở trong trường học cũng coi như là một anh chàng đẹp trai. Nhà hấn dời vào khu chung cư mới sửa ở phía đối diện, hấn thích Hứa Đồng Đồng, nhưng Hứa Đồng Đồng lại không thềm để ý tới hấn, hấn cũng chỉ có thể làm thân với Tề Nhạc để moi tin tức.

Tề Nhạc không thích Hầu Gia Kha chút nào, cậu thù dai vô cùng, khi còn bé Hầu Gia Kha mắng Chu Hạo cậu vẫn còn nhớ. Thế nhưng từ khi biết Hầu Gia Kha thích Hứa Đồng Đồng, cậu lại vui vẻ đi cùng hấn, thuận tiện mang theo chút tin tức của Hứa Đồng Đồng nói cho Hầu Gia Kha biết, để cho Hầu Gia Kha theo đuổi Hứa Đồng Đồng.

Hiện tại, Tề Nhạc chỉ có thể gặp được Chu Hạo khi hẳn học xong tiết tự học vào buổi tối, có lúc Chu Hạo còn ở lại trường học để làm bài tập, lúc về nhà thì Tề Nhạc đã ngủ mất rồi.

Chờ đến khi Tề Nhạc rớt cuộc cũng tốt nghiệp tiểu học, có thể tiếp tục đi học cùng Chu Hạo thì mới phát hiện hẳn đã cao hơn cậu hẳn một cái đầu.

Trung học cơ sở đều là những đứa nhỏ mới mười mấy tuổi, đám con trai thường truyền tay nhau những quyển sách kỳ kỳ quái quái. Khi đi học cũng có người truyền cho Tề Nhạc một quyển, Tề Nhạc mới mở ra, nhất thời mặt đỏ đến tận mang tai, ném sách trả lại.

Buổi tối, sau khi xong tiết tự học, cậu và Chu Hạo cùng nhau về nhà, đột nhiên ngừng xe, hỏi Chu Hạo: “Lớp các cậu cũng có loại sách kia sao?”

“Sách gì?” Chu Hạo cũng xuống xe, dắt bộ đi song song với Tề Nhạc.

“Chính là loại sách kia ý, sách nam với nữ ý.”

Chu Hạo đã hiểu ra, cười xấu xa nắm lấy bả vai Tề Nhạc: “Nhạc Nhạc, có phải cậu đã mở ra xem rồi hay không?”

Tề Nhạc liếc hẳn một cái, hỏi: “Cậu xem rồi?”

Chu Hạo lấy cặp sách xuống: “Tớ có cầm nè, tý nữa chúng ta về nhà cùng nhau mở ra xem.”

Tề Nhạc méo miệng: “Tớ mới không thèm xem.”

Chu Hạo búng lên đầu cậu một cái, hỏi cậu: “Có phải là có bạn nữ nào viết thư tình cho cậu hay không?”

Tề Nhạc khẽ hừ một tiếng: “Tớ không thích dù chỉ một cái.”

Tề Nhạc giật lấy cặp sách của Chu Hạo, tìm quyển sách nhỏ kẹp trong đó, giấu vào cặp sách của mình: “Không cho phép cậu xem.”

Chu Hạo nở một nụ cười xấu xa: “Tớ biết cậu thích nó mà.”

Tề Nhạc vẫn còn muốn lục lọi, nhưng không tìm được sách, chỉ thấy một mẩu giấy nhỏ được kẹp trong sách giáo khoa: Chu Hạo, tan học chờ tớ ở cổng trường.

Tề Nhạc cầm tờ giấy lên, lắc lắc nhìn Chu Hạo: “Ai viết cho cậu?”

Chu Hạo gãi đầu một cái: “Không biết.”

“Cậu dám giấu tớ kết giao bạn gái!” Tề Nhạc có chút tức giận.

“Không có.” Chu Hạo đoạt tờ giấy lại, xé thành những mảnh nhỏ rồi ném đi: “Hứa Đồng Đồng viết, tớ nói với bạn ấy là không cần chờ.”

“Chị ấy thích cậu sao?”

“Không biết.”

“Vậy cậu thích chị ấy sao?”

“Không thích.”

“Vậy cậu không được nói chuyện tình cảm với chị ấy.”

“Sẽ không đàm luận.”

“Vậy trong đám con gái cùng lớp, cậu có thích ai không?”

“Không thích ai cả.”

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, thân ảnh của hai người kéo ra thật dài, ở bức tường bên rìa đường, vẫn mơ hồ nhìn thấy hai hàng chữ viết từ mấy năm trước.

Chu Hạo thích Tề Nhạc.

Tề Nhạc cũng thích Chu Hạo, chữ “Hạo” trước bị gạch gạch xóa xóa, bên cạnh còn được thay thế bằng một chữ “Hạo” khác.

6. Chương 6

Thành tích của Hầu Gia Kha không tốt lắm, cha hắn phải cắn răng bỏ ra hai nghìn tiền phí chọn trường trái tuyến mới lấy được một suất vào trường này cho hắn. Trường phân ra ban trọng điểm và ban phổ thông, ở mỗi ban đều có một đám học trò mê chơi, mỗi người đều có cô gái mình yêu thích. Hầu Gia Kha từ nhỏ đã cảm thấy Hứa Đồng Đồng rất xinh xắn, những lúc không có gì thì bắt chước bạn bè viết thư tình, rồi nhờ người ta thay mình đưa qua cho Hứa Đồng Đồng.

Hứa Đồng Đồng không để ý tới hắn, Hầu Gia Kha hỏi thăm bạn bè liền biết được có khả năng Hứa Đồng Đồng thích Chu Hạo, buổi trưa thừa dịp nghỉ giữa giờ, trên hành lang, hắn chặn đường Chu Hạo lại.

“Chuyện gì?” Chu Hạo mặc bộ đồ học sinh, cắt tóc kiểu húi cua, hắn cao khoảng 1m7, cao hơn Hầu Gia Kha hẳn một đoạn.

Hầu Gia Kha nhìn bạn học xung quanh đi hết rồi, bắt chước đại ca trong phim cầm bật lửa trong tay tung hứng, chỉ vào mặt Chu Hạo hù dọa hắn nói: “Tốt nhất mày nên thành thật một chút cho tao.”

“Bệnh thần kinh.” Chu Hạo chẳng thèm liếc nhìn hắn một cái, căn bản không xem Hầu Gia Kha vào trong mắt, quay người rời đi.

Hầu Gia Kha tức giận, thiếu chút nữa ném bật lửa xuống đất, nện một quyền lên lưng Chu Hạo, Chu Hạo vội vàng vịn vào lan can mới không bị ngã xuống cầu thang. Sau khi đứng vững, hắn lập tức quay lại, không lưu tình đâm một phát vào mặt Hầu Gia Kha, hắn đã sớm không ưa Hầu Gia Kha, lúc hắn không có ở bên cạnh, tiểu tử này cả ngày quần quít lấy Tề Nhạc, không biết có mục đích quỷ quái gì đây.

Hầu Gia Kha cảm giác như răng của mình muốn rụng hết, lùi lại mấy bước dựa vào tường. Chu Hạo tiến lên cầm lấy cổ áo hắn, trầm giọng nói: “Cách xa Tề Nhạc một chút, nếu không, lần sau không chỉ có đánh mày thôi đâu.”

Hầu Gia Kha đau đến nổi nước mắt muốn chảy ra, rống: “Tao con mẹ nó cùng Tề Nhạc bàn bạc chuyện theo đuổi Hứa Đồng Đồng thì mắc mớ gì đến mày, mày mới phải là người cách Hứa Đồng Đồng xa một chút!”

“Hứa Đồng Đồng?” Chu Hạo thả quần áo của Hầu Gia Kha ra, nở nụ cười: “Mày nhờ Tề Nhạc giúp mày theo đuổi Hứa Đồng Đồng?”

Hầu Gia Kha lờm lờm một cái: “Biết rồi thì nên thức thời một chút.”

Chu Hạo vỗ vỗ bả vai của hắn: “Vậy thì mày cố lên.”

“Mày không thích cô ấy?” Hầu Gia Kha nóng ruột hỏi.

Chu Hạo “Ừ” một tiếng: “Lần sau nói chuyện cho rõ ràng một chút.” Nói xong quay người đi thẳng.

Hầu Gia Kha bị ăn một đấm, mặt sưng phù rất to, giáo viên hỏi hắn cũng không dám nói, vừa tan học liền chạy đi tìm Tề Nhạc tố khổ.

Tề Nhạc nghe xong cười ha ha, mắng hắn: “Đáng đời.”

Qua học kỳ sau của lớp 9, Chu Hạo nhảy lên 1m75, ở trong trường cũng là một anh chàng đẹp trai, lại là chủ lực của đội bóng rổ trường, nữ sinh trắng trợn đưa thư tình cho hắn nhiều hơn không ít. Trong đó gan to nhất chính là Hứa Đồng Đồng, Hứa Đồng Đồng cũng xinh đẹp, cô gái nhỏ từ nhỏ đã rất kiêu ngạo, từ tiểu học cô đã tạo mối quan hệ với Chu Hạo, thế nhưng Chu Hạo vẫn không thèm đếm xỉa đến cô, trong lòng cô dù sao cũng có chút khó chịu, quyết định nắm được Chu Hạo trong tay rồi, thì sẽ hung hăng đá bay hắn.

Rất nhiều người không biết nội tình còn thật sự cho là Chu Hạo với Hứa Đồng Đồng là một đôi, ngay cả Tề Nhạc cũng nghe được tiếng gió.

Cậu im lặng mấy ngày, khi đi học cũng có chút thất thần, Chu Hạo muốn yêu, sau này có bạn gái rồi Chu Hạo sẽ không thích cậu nữa, tâm tình của cậu làm sao có thể tốt được cơ chứ.

Hai tiết buổi chiều là học thể dục, lúc cậu và bạn học cùng tiến đến sân luyện tập thì đột nhiên thấy Chu Hạo công Hứa Đồng Đồng vội vã chạy đi, ngay cả cậu ở bên cạnh cũng không nhìn thấy.

Tề Nhạc tức giận mặt đỏ rần, buổi tối xong tiết tự học cũng không thèm chờ Chu Hạo, một mình đạp xe đạp về nhà.

Lớp học tối của Chu Hạo tan muộn hơn nửa giờ so với lớp Tề Nhạc, sau khi học xong, hẳn đến lớp tìm Tề Nhạc, thì mới phát hiện phòng học đã đóng cửa tắt đèn.

Hắn tìm một vòng trong trường cũng không thấy Tề Nhạc đâu, sau khi về nhà, nhìn thấy cửa nhà đối diện không có ánh đèn, thật không tiện đi gõ cửa, cuối cùng chỉ có thể lủi thủi về nhà.

Chu bà bà làm cho hắn bữa ăn khuya, Chu Hạo vừa ăn vừa hỏi bà nội: “Nhạc Nhạc về nhà rồi sao? Đêm nay cậu ấy không chờ con.”

Chu bà bà ngồi xem ti vi, “Ồ” một tiếng, nói: “Về từ sớm rồi, giờ chắc cũng ngủ rồi.”

Chu Hạo yên tâm, hai ba ngụm ăn xong bữa khuya, tắm xong nằm lên giường, nghĩ ngày mai nên đi hỏi Tề Nhạc một chút xem có phải là cậu ấy đang giận hắn hay không, suy nghĩ một lúc rồi nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, trên đường đi học Tề Nhạc cũng không chịu nói chuyện với hắn, khuôn mặt lạnh lùng, dùng sức đạp xe chạy đến trường thật nhanh. Trên đường nhìn thấy Hầu Gia Kha, cậu còn thật cao hứng cùng Hầu Gia Kha chào hỏi, nhưng mà không chịu nhìn sang Chu Hạo.

Chu Hạo không hiểu lại sao lại bị Tề Nhạc lạnh nhạt, mối quan hệ của bọn hắn từ khi còn bé đã rất tốt, ngoại trừ chuyện nhà trẻ lần đó, đó là lần đầu tiên Tề Nhạc không chịu để ý đến hắn, trong lòng hắn cũng không vui, muốn thẳng thắn lại không thấy Tề Nhạc đâu.

Mãi cho đến khi lớp buổi chiều kết thúc, mai thứ sáu là cuối tuần, buổi tối không có lớp tự học, lúc hắn đến cửa trường học lấy xe, Hứa Đồng Đồng cũng chạy theo.

Hứa Đồng Đồng vui vẻ vẫy vẫy tay với Chu Hạo: “Tối nay cậu có đi chơi không?”

“Không đi, sắp thi rồi.” Chu Hạo lên xe, chuẩn bị đi.

Hứa Đồng Đồng chạy đến bên cạnh hắn: “Vậy cậu chờ tớ về nhà đi, tiết thể dục hôm đó tớ bị xái chân, may có cậu công đến bệnh viện, mẹ nói phải cảm ơn cậu.”

Chu Hạo vung vung tay: “Không cần.”

“Cậu thật là nhỏ mọn, chờ tớ về thì có sao đâu? Làm như tớ ăn thịt cậu vậy.” Hứa Đồng Đồng không vui nói.

Cửa trường học có người rất nhiều, bạn bè Chu Hạo ở bên cạnh cũng khuyến khích hắn, nói hắn nên tận dụng cơ hội mà chờ người đẹp về nhà.

Chu Hạo đạp hai chân lên mặt đất, hơi không kiên nhẫn nhìn một vòng chung quanh, định tìm một chiếc xe đạp nhờ chờ Hứa Đồng Đồng về. Lúc quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy Tề Nhạc bước vào nhà xe lấy xe.

Tề Nhạc cũng không thèm nhìn hắn, đạp xe cùng bạn học đi thẳng.

Chu Hạo thở dài, lại nhớ đến Tề Nhạc đang giận dữ, hắt cằm với Hứa Đồng Đồng, ra hiệu cô ngồi lên.

Tề Nhạc dừng xe ở luống hoa sau trường, nhìn thấy Chu Hạo chờ Hứa Đồng Đồng đi xa, trong lòng cực kỳ không thoải mái, chậm rì rì dắt xe về nhà. Về đến nhà, cậu ngồi im ở cửa sổ, mẹ cậu nói cậu đi làm bài tập cậu cũng không động, đợi nửa giờ, khi thấy Chu Hạo về đến nơi thì cậu mới quay về phòng.

Buổi tối Tề Nhạc nằm mơ, mơ thấy cậu và Chu Hạo hôn môi trong một căn phòng nhỏ, kinh sợ mà tỉnh lại, lại thấy quần lót ẩm ướt, ngồi ở trên giường nửa ngày không bình tĩnh nổi.

Khi còn bé, cậu với Chu Hạo chơi đùa, hôn má cũng không ít, nhưng mà cho đến nay vẫn chưa từng nằm mộng về nụ hôn đó, cậu đặc biệt nhớ đến cảm giác hai người ôm nhau.

Kỳ thực lúc ở trường, cậu cũng đã từng nghe qua các bạn nam trong lớp giảng giải về loại mộng này, mà khi nói đến đối tượng đều là con gái. Tề Nhạc sợ hãi đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng, thức trắng cả một buổi tối.

Ngày mai là thứ sáu, từ sáng sớm cậu đã mang hai vành mắt đen thui đến thư viện, tra xét tư liệu nửa ngày trời.

Tề Nhạc vẫn luôn biết mình thích Chu Hạo, cũng không cảm thấy thích Chu Hạo có gì không đúng, thế nhưng đây là lần đầu tiên nằm mộng như vậy, dù sao cũng hơi thấp thỏm bất an.

Tra xong tư liệu, Tề Nhạc ủ rũ ủ rũ từ thư viện đi ra, ngồi một mình ven đường suy nghĩ thật lâu, cậu thích Chu Hạo, Chu Hạo cũng thích cậu, thế nhưng cậu không thích nữ sinh, mà có khả năng Chu Hạo lại thích..

7. Chương 7

Liên tiếp mấy buổi tối Tề Nhạc không ngủ được, đi học liên len đến phòng máy tính của trường tra khảo tư liệu, những nội dung và hình ảnh hiện lên làm cho cậu sợ tới mức mồm không khép lại được. Mấy ngày nay trong đầu Tề Nhạc toàn bộ đều là những hình ảnh Chu Hạo chở Hứa Đồng Đồng, qua một tuần, vào buổi tối thứ sáu, sau khi làm bài tập xong, cậu nói với mẹ muốn ngủ cùng với Chu Hạo, rồi qua gõ cửa nhà đối diện.

Chu Hạo vừa tắm xong, thân trên để trần, cầm khăn lau tóc đứng ở cửa nhìn Tề Nhạc.

Hiện tại Tề Nhạc thấp hơn Chu Hạo một cái đầu, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Chu Hạo, nên trước mắt cậu chỉ thấy giọt nước lã trên người Chu Hạo cùng với bắp thịt mơ hồ hiện ra.

Ám thanh của Chu bà bà từ phòng khách chuyển đến đây: “Đã trễ thế này, là ai đó?”

Chu Hạo nghiêng người sang bên, tránh đường cho Tề Nhạc, chờ Tề Nhạc đi vào rồi mới đóng cửa đi theo sau.

Tề Nhạc đặt hai bình mật ong lên trên bàn: “Bà nội, đây là mẹ con lấy ở quê lên, ong tự nuôi, rất dinh dưỡng.”

Chu bà bà đáp lại ngay lập tức: “Nhạc Nhạc, tại sao mấy ngày nay không qua đây với bà?”

Tề Nhạc gãi đầu một cái: “Bài tập của con nhiều quá, nên buổi tối mới ở nhà. Bà nội, con có chỗ không hiểu, đến hỏi Chu Hạo một chút, đêm nay con ở lại ngủ chung với Chu Hạo.”

“Được, được.” Chu bà bà lấy kính lão xuống: “Vậy các con cứ làm đi, bà đi ngủ trước.”

Tề Nhạc dìu Chu bà bà đến phòng ngủ của bà, đi ra đóng cửa lại, Chu Hạo đã vào phòng mình, ngồi trước bàn làm đề thi thử.

Tề Nhạc đi vào phòng rồi đóng cửa lại, thấy Chu Hạo không lên tiếng, cậu lại giường rồi nằm bẹp xuống.

Chu Hạo còn nửa tờ đề số học chưa làm xong, hần chỉ mở đèn bàn, sau khi hoàn thành cũng sắp mười một giờ. Xoay qua nhìn Tề Nhạc trên giường, Tề Nhạc vẫn chưa ngủ, trợn tròn mắt không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Sao cậu lại qua đây?” Chu Hạo thấy mấy ngày hôm nay Tề Nhạc không qua nhà lại không nói chuyện khiến cho hần rất khó chịu, trong lòng còn ẩn chứa một chút tức giận.

“Tớ đến ngủ với cậu.” Tề Nhạc xit vào bên trong, ra hiệu cho Chu Hạo lên giường.

Chu Hạo tắt đèn bàn, leo lên giường, gối đầu lên hai tay, buồn buồn nói: “Không phải là cậu không thèm nhìn tớ sao?”

Tề Nhạc nghe lời này mặt liền đỏ ửng, trở mình quay lưng về phía Chu Hạo, chỉ là giường vẫn nhỏ như trước, hai người cũng đã lớn rồi, nằm trên một giường cơ hồ vẫn đụng chạm vào nhau. Trước đây thì không cảm thấy gì, nhưng mà sau khi Tề Nhạc biết mình đối với Chu Hạo là loại tình cảm kia, trong lòng có chút không thoải mái.

Tề Nhạc chôn mặt vào trong gối, nhỏ giọng nói: “Có phải là cậu đang hẹn hò với Hứa Đồng Đồng không?”
“Không có, chuẩn bị thi rồi, ai lại có tâm tư kia.” Chu Hạo chuẩn bị lên cấp ba, coi như sắp tốt nghiệp trung học, cũng không đi học chung với Tề Nhạc nữa.

“Vậy có phải là cậu thích chị ấy hay không?” Câu này Tề Nhạc đã thích hỏi từ nhỏ, hỏi nhiều lần lắm rồi.
“Không thích.”

Tề Nhạc khẽ hừ một tiếng: “Bọn họ đều nói cậu đang hẹn hò với Hứa Đồng Đồng, ngày hôm đó cậu còn công chị ấy nữa.”

Chu Hạo nhất thời hiểu ra tại sao Tề Nhạc lại không chịu để ý đến hắn, vươn tay ra ngắt một cái lên eo cậu: “Quý hẹp hòi, cô ấy trạc chân, tớ công cô ấy đi bệnh viện.”

Tề Nhạc đột nhiên nở nụ cười, khoe miệng nhếch lên thật cao, nắm chặt lấy tay Chu Hạo đang để trên eo cậu.

“Làm sao vậy?” Chu Hạo nắm lại, trực tiếp ôm cậu vào ngực.

Tề Nhạc nhẹ nhàng cầm đầu ngón tay của Chu Hạo, nhỏ giọng hỏi hắn: “Vậy có bao giờ cậu làm loại mộng kia không?”

“Loại nào?” Chu Hạo xoay người, ôm Tề Nhạc chặt thêm một chút. Từ nhỏ, lúc bọn hắn ngủ chung luôn ôm nhau, việc này Chu Hạo làm rất thuận buồm xuôi gió, căn bản không thấy ra Tề Nhạc trong ***g ngực của hắn đột nhiên cứng người.

“Chính là loại kia.” Tề Nhạc cắn miệng: “Mơ tới con gái á.”

Chu Hạo thấp giọng cười nhẹ hai tiếng, hắn đang võ giọng, âm thanh có chút khàn khàn, tiến đến sát bên tai Tề Nhạc, nói: “Nhạc Nhạc, có phải cậu đã lớn rồi không?”

“Cái gì lớn rồi?”

“Chính là nghĩ đến con gái.”

Tề Nhạc méo miệng: “Cậu có nghĩ tới sao?”

“Nằm mơ thì có, thế nhưng cũng không muốn nói chuyện yêu đương với con gái.”

“Vậy sau khi tỉnh dậy cậu có khó chịu không?”

Chu Hạo bị câu hỏi của cậu làm cho sợ hết hồn, liền vội vàng hỏi lại: “Khó chịu ở đâu?”

Tề Nhạc cau mày, dùng sức nhéo tay Chu Hạo, cầm tay hắn đặt đến địa phương đã có chút phản ứng của mình: “Chính là chỗ này, tớ cũng không biết tại sao, nhiều lần tỉnh dậy quần lót đều ẩm ướt, sáng sớm nơi này cũng đặc biệt khó chịu, không thoải mái.”

Chu Hạo cười hai tiếng: “Ngu ngốc, đã nói cậu đã lớn rồi, nghĩ đến con gái, nơi này sẽ khó chịu.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tề Nhạc cuống lên, con mắt đỏ ngầu quay lại nhìn Chu Hạo.

Mặt hai người mơ hồ dán sát vào nhau, Chu Hạo cắn răng cúi đầu hôn lên miệng Tề Nhạc một cái, bình tĩnh nói: “Tớ dạy cho cậu.” Nói xong bàn tay luôn vào quần Tề Nhạc nắm lấy vật kia.

Tề Nhạc cắn miệng, lúc này cả người dựa sát vào trong ***g ngực Chu Hạo, có chút trầm thấp thở hổn hển, không bao lâu liền xuất ra.

Chu Hạo lấy khăn giấy trên đầu giường lau tay, rồi lại xoay người ôm lấy Tề Nhạc, hỏi cậu: “Thoải mái không?”

Tề Nhạc còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ “ừm” một tiếng.

Tề Nhạc không phát dục sớm như Chu Hạo, ngay cả bộ phận kia cũng nhỏ hơn hắn một chút, Chu Hạo thấp giọng cười, kề sát tai Tề Nhạc nói: “Nho nhỏ.”

“Ah” Tề Nhạc có chút bất mãn, trở mình nhìn Chu Hạo: “Tớ vốn nhỏ hơn cậu mà.”

Chu Hạo vui khôn tả: “Ừ, cậu vốn nhỏ hơn tớ.”

Trên mặt Tề Nhạc vẫn còn hồng hồng, khoe mắt còn có một tầng nước mỏng, tròng Chu Hạo: “Không được, tớ cho cậu sờ, vậy cậu cũng phải để cho tớ nhìn xem cậu lớn bao nhiêu.”

Nói xong cũng động tay túm lấy cái quần đùi của Chu Hạo, Chu Hạo từ trên xuống dưới chỉ có mỗi cái quần đùi, bị Tề Nhạc đùa giỡn mà không ngừng cười lớn, cầm lấy tay của cậu nói: “Cậu đừng nháo, đánh thức bà nội bây giờ.”

“Vậy cậu phải cho tớ nhìn một chút.”

“Được, được.” Chu Hạo đầu hàng, thả tay Tề Nhạc ra: “Nhìn đi, trước đây cũng không phải chưa từng nhìn.”

Chu Hạo hào phóng làm cho Tề Nhạc cũng không dám quang minh chính đại nhìn, suy nghĩ một lúc rồi đặt tay lên quần Chu Hạo, nơi đó đã sớm có phản ứng, vừa cứng lại vừa nóng, sờ soạng, quả thật của hấn lớn hơn cậu không chỉ có một chút.

Tề Nhạc đặt cầm lên vai Chu Hạo trên, gác một chân lên người hấn, tay cách quần đùi xoa xoa, lại học động tác của Chu Hạo, luôn tay vào quần cầm lấy.

Chu Hạo vội vã đề tay Tề Nhạc lại: “Được rồi, đừng có sờ, mắc công tỵ nữa lại có chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?” Tề Nhạc mở to mắt to vô tội nhìn Chu Hạo.

Chu Hạo nghiêng đầu hôn lên trán Tề Nhạc một cái, Tề Nhạc còn trợn mắt nhìn hấn, Chu Hạo càng ngày càng ồ ồ thờ đốc, nắm tay Tề Nhạc dạy cậu di chuyển lên xuống, rồi cúi đầu, nhẹ nhàng cắn lên miệng cậu một cái.

Tề Nhạc ngẩng cầm lên, tay còn lại ôm lấy vai Chu Hạo. Chu Hạo liếm lên môi Tề Nhạc một chút, Tề Nhạc rất tự nhiên hé miệng ngênh tiếp hấn.

Chu Hạo vươn người đề lên Tề Nhạc, nóng bỏng hôn cậu, hạ thân không theo phương pháp gì lung tung đụng loạn lên người cậu, một lát sau mới ngừng lại.

Chu Hạo chôn đầu trong hõm cổ Tề Nhạc, phun hơi nóng vào cổ cậu, thở dài, nói: “Nhạc Nhạc, nếu như cậu là con gái thì tốt rồi.”

“Tại sao?”

“Nếu cậu là con gái, sau này tớ có thể cưới cậu.”

8. Chương 8

Thành tích trung khảo của Chu Hạo không tồi, có thể trực tiếp lên cấp ba, điểm số cũng vượt điểm chuẩn vào trường trọng điểm của huyện. Mẹ hấn Lưu Bình gọi mấy cuộc điện thoại muốn hấn lên thành phố, Chu Hạo đều cự tuyệt. Hấn muốn ở lại chăm sóc bà nội, cũng muốn học chung một trường với Tề Nhạc, hai người bạn hấn quen biết từ nhỏ, sẽ không tách ra.

Tháng sau Tề Nhạc thi học kỳ, sau khi thi xong cũng bước vào tháng bảy nóng nhất. Trong nhà buồn buồn, hai người bạn hấn chịu không được, không có chuyện gì làm liền đi lên thượng nguồn con sông trên núi lợi nước. Có lúc Hầu Gia Kha cũng đi cùng, có một lần Hứa Đồng Đồng qua nhà Tề Nhạc chơi bị Hầu Gia Kha nhìn thấy, hấn còn gọi Hứa Đồng Đồng lại.

Hứa Đồng Đồng vốn không thèm chú ý đến hấn, nhưng khi nghe nói Chu Hạo cũng đi liền đi theo.

Tề Nhạc sợ nóng, không muốn lái xe đạp, lần nào đi cũng ngồi sau xe Chu Hạo, lần này thấy Hứa Đồng Đồng muốn đến xe hấn liền vội vã chạy nhanh, nhảy một cái lên yên sau, cầm lấy quần áo Chu Hạo không chịu xuống.

“Tề Nhạc!”

“Cậu em nói em nhỏ hơn chị, chị phải nhường em.”

“Tiểu Cô nói em là con trai, phải biết nhường nhịn con gái!”

Tề Nhạc nhìn cô làm mặt quỷ, chính là không chịu xuống, cái khác thì không nói, dính đến Chu Hạo mà muốn cậu nhường, ai cũng dừng nghĩ đến. Từ khi còn nhỏ Chu Hạo đã là của cậu.

Hứa Đồng Đồng tức giận, lườm Tề Nhạc một cái, bắt đắc dĩ ngồi vào yên sau xe của Hầu Gia Kha.

Hầu Gia Kha khẽ cắn răng, nữ thần của hắn ngồi sau lưng hắn làm hắn không tự chủ được ưỡn thẳng lưng lên, nhìn Chu Hạo nói: “Thi đấu.”

Chu Hạo nhíu mày, đồng ý. Hầu Gia Kha cũng không quản cái khác, trực tiếp đạp xe đi.

Chu Hạo vươn tay ra sau sờ sờ mái tóc mềm mại của Tề Nhạc: “Đừng kéo quần áo tó, ôm tó chặt một chút.”

Tề Nhạc buông tay ra, ôm lấy eo Chu Hạo, xe đạp giống như mũi tên lao thẳng ra ngoài, không bao lâu sau liền vượt qua xe Hầu Gia Kha, thể lực của Chu Hạo tốt hơn Hầu Gia Kha rất nhiều, bỏ rơi xe bọn họ xa thật xa.

Nước ở thượng nguồn con sông sạch sẽ trong suốt, so với hạ nguồn trong hơn nhiều, đứng ở bờ sông có thể trực tiếp nhìn thấy đá cuội dưới đáy.

Chu Hạo và Tề Nhạc tới trước, tìm khối đá lớn, đứng phía sau thay quần bơi, Tề Nhạc thừa dịp Chu Hạo đổi quần sờ soạng phía dưới của hắn một chút, lại nhìn chính mình, không tình nguyện hỏi hắn: “Có phải là cậu lớn hơn rồi không?”

Chu Hạo dở khóc dở cười vỗ vỗ đầu nhỏ của Tề Nhạc: “Nào có nhanh như vậy.”

Lúc Hứa Đồng Đồng đến Chu Hạo và Tề Nhạc đều đã bơi tới bờ bên kia, Hứa Đồng Đồng không dám xuống nước, cởi giày kéo ống quần ngồi ở bờ sông ngâm chân. Hầu Gia Kha bơi qua bơi lại xung quanh Hứa Đồng Đồng, không ngừng bày hình tạo dáng.

Thấy Hứa Đồng Đồng không có chuyện gì làm, hai mắt cứ nhìn qua chỗ Chu Hạo, Hầu Gia Kha ý vị sâu xa nói: “Tình cảm của hai người bọn họ thật tốt, có bơi cũng phải bơi cùng một chỗ.”

Hứa Đồng Đồng liếc mắt nhìn hắn, không lên tiếng, thận trọng đứng lên lội nước qua phía bên kia chơi.

Tề Nhạc ở trong nước nhảy nhót tung búng, có lúc thì nằm lên lưng Chu Hạo có khi lại lặn xuống kéo kéo chân hắn.

Chu Hạo đeo theo Tề Nhạc ở trong nước bơi qua bơi lại mấy cái, lúc đến bờ bên kia, đột nhiên Tề Nhạc ôm chầm lấy Chu Hạo, đem đầu chôn vào bả vai hắn, buồn buồn nói: “Không thoải mái.”

Hai người bọn họ đều chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, mới ném thử ***, cơ hồ không thể ngăn cản được, Tề Nhạc sau khi hưởng thụ qua sự hầu hạ của Chu Hạo, lúc tự mình làm không thể cảm nhận được cảm giác mãnh liệt.

Chu Hạo vừa nhìn biểu tình của Tề Nhạc liền đoán được ý cậu, ở trong nước ôm lấy eo Tề Nhạc: “Chịu đựng một chút”

Tề Nhạc đi lên phía trước một bước, cả người dán vào Chu Hạo, nghiêng đầu cắn cắn lên cổ hắn một cái.

Chu Hạo xoa xoa cổ mình: “Cậu cũng không phải tuổi chó, sao lại thích cắn người như vậy.”

“Há, tớ chỉ thích cắn cậu mà thôi.” Tề Nhạc ngược cổ, thừa dịp Chu Hạo cúi đầu thì cắn lên miệng hắn. Đôi môi Chu Hạo ẩm ướt lạnh lạnh, Tề Nhạc không nhịn được hôn nhiều thêm một chút, Chu Hạo cũng chậm rãi đáp lại cậu.

Nguyên bản đang cùng Hầu Gia Kha đùa giỡn, Hứa Đồng Đồng quay đầu lại thấy được, ở trong nước nhảy dựng lên chỉ vào hai người hét to: “Hai người các cậu làm gì đấy?”

Tề Nhạc quay đầu nhìn cô, rất hào phóng nói: “Hôn môi đó.”

Hầu Gia Kha chìm vào trong nước, nhỏ giọng thăm thì: “Tôi không thấy kinh ngạc chút nào cả.” Từ nhỏ hắn đã biết hai người này như keo như sơn, buổi tối còn ôm nhau nằm ngủ, hôn môi cũng chả có chút kỳ quái nào. (hủ nam....???:v)

Hứa Đồng Đồng trợn mắt lên: “Hai người đều là nam, làm sao có thể hôn môi?”

“Tại sao không thể?” Tề Nhạc ôm lấy cổ Chu Hạo kỳ quái hỏi: “Bọn em còn ngủ cùng nhau nè.”

Hứa Đồng Đồng ngậy ngấn cả người, đôi mắt đột nhiên đỏ ửng, ném viên đá vào trong nước, nhìn Hầu Gia Kha hét: “Hầu nước mũi, đi!”

Hầu Gia Kha vội vã từ trong nước nhô ra, mặc quần áo vào rồi chạy theo sau Hứa Đồng Đồng.

“Ah, chị họ tức giận rồi kìa.” Tề Nhạc cảm thấy rất khoái trá, một bên bơi về phía Chu Hạo nói: “Cái này thì có gì kỳ quái cơ chứ.”

Chu Hạo ngụp vào trong nước buồn bực một hồi, rồi nhấc đầu lên nói: “Bọn họ cảm thấy, hai chúng ta hôn con gái mới là bình thường.”

“Đó mới gọi là không bình thường á, tớ thích cậu, dựa vào cái gì mà phải hôn con gái, cậu cũng không được!”

Chu Hạo cười, lặn vào trong nước, túm lấy mắt cá chân kéo cậu xuống, Tề Nhạc sợ hết hồn, suýt chút nữa một cước đạp trúng đầu Chu Hạo, chờ đến khi Chu Hạo ở trong nước ôm lấy mới phản ứng lại.

Hai người bọn họ lặn đến đáy nước, Chu Hạo hôn lên môi Tề Nhạc, Tề Nhạc cũng vội vã ôm Chu Hạo thật chặt, mãi đến khi hôn đến hít thở không thông mới nhô ra khỏi mặt nước.

Hứa Đồng Đồng khóc cả một đường, mối tình đầu của cô chết non sao không thương tâm cho được, hèn gì từ nhỏ Tề Nhạc luôn muốn tranh Chu Hạo với cô, cô còn tưởng rằng là Tề Nhạc không thích cô, thì ra dĩ nhiên là như vậy.

Hầu Gia Kha trước bận bịu, sau bận bịu an ủi Hứa Đồng Đồng, hết đưa khăn tay sau lại đưa kem, Hứa Đồng Đồng cầm lấy cây kem hung hăng cắn một cái, không để ý đến Hầu Gia Kha nữa, quay người trở về nhà mình.

Đến buổi tối, Tề Nhạc liền chui vào trong nhà Chu Hạo, hiện tại cậu thi xong rồi, ba mẹ cậu cũng không quản cậu nữa, ngược lại nói, chỉ thả cho cậu một tháng chơi đùa sau đó lại đi học thêm.

Sau khi chờ Chu bà bà ngủ say, hai người nằm trên giường, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, giải phóng ra dục vọng ban ngày chưa được phát tiết.

Ai cũng không chú ý đến, cửa phòng không khóa trái bị đẩy ra một khe nhỏ, Chu bà bà kinh ngạc đứng ở trước cửa phòng Chu Hạo, suýt nữa chịu không được mà té xỉu.

9. Chương 9

Ngày hôm sau, Tề Nhạc ngủ thẳng giấc hơn mười giờ mới dậy, Chu Hạo ngồi ở trước bàn học, Tề Nhạc chậm rãi xoay người từ trên giường bò xuống, cùng Chu Hạo chào hỏi sau đó mặc áo ngủ mơ màng đi về nhà.

Chu bà bà ngồi ở trên ghế sa lon nhìn cậu, Tề Nhạc nhìn bà vẫy tay một cái, nói: “Bà nội, con đi về trước, buổi tối sẽ trở lại thăm Người.”

Chu bà bà gật gật đầu, sau khi chờ Tề Nhạc đóng kín cửa, bà gọi Chu Hạo đang trong phòng ra.

“Bà đã gọi điện thoại cho mẹ con, chiều hôm nay cô ấy sẽ đến dẫn con vào thành phố, sau này con cũng đừng quay lại đây nữa.”

Chu Hạo sợ hết hồn, hỏi bà: “Bà nội, làm sao vậy?”

Chu bà bà tức giận, cầm cái chổi lông gà đánh lên cánh tay Chu Hạo, cả giận nói: “Con còn có mặt mũi hỏi ta, mau quỳ xuống!”

Chu Hạo sững sờ, hạ chân quỳ xuống, ngẩng đầu thấp thỏm nhìn Chu bà bà.

Chu bà bà cả một đêm không ngủ, sắc mặt âm trầm khó coi, vô cùng đau đớn nhìn Chu Hạo: “Từ nhỏ ta đã dạy con như thế nào, Tề ba Tề mẹ đối xử với con ra sao, sao con có thể làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này với Nhạc Nhạc kia chứ?”

Chu Hạo chột dạ cúi đầu, bà nội đã biết, tại sao bà nội lại biết được? Trong đầu hấn đang rất rối loạn, muốn chạy đi tìm Tề Nhạc, thế nhưng lại không dám động.

“Con bảo ta phải ăn nói thế nào với bọn họ đây, bọn họ coi con là con trai của mình, Nhạc Nhạc còn nhỏ như vậy, nó không hiểu chuyện, con lại làm hư nó.” Chu bà bà cầm chổi lông gà hung hăng nện lên người Chu Hạo: “Con muốn tìm bạn gái bà nội không trách con, thế nhưng tại sao con lại có thể bắt nạt Nhạc Nhạc?”

Chu Hạo mạnh mẽ cắn chặt môi chịu đựng, chờ bà nội bình tĩnh lại mới nói: “Con không bắt nạt cậu ấy, con thích Tề Nhạc, sau này con muốn kết hôn với cậu ấy.”

Chu bà bà đánh một bạt tai lên mặt Chu Hạo, vừa nói vừa khóc: “Tại sao người có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy, người là nam, Nhạc Nhạc cũng là nam, làm sao người có thể cưới nó? Người làm sao có thể nói cha ba mẹ nó biết? Ta tạo ra cái nghiệt gì, lại nuôi người trở nên như vậy.” (chỗ này xài người do bà nội quá giận, cũng ko biết thay từ nào phù hợp hơn cả)

Chu bà bà chưa bao giờ tức giận đến như vậy, Chu Hạo bị dọa làm cho bối rối, nhìn bà nội khóc đôi mắt hấn cũng đỏ theo, vội vã ôm lấy bà nội, vỗ về lưng bà: “Bà nội, bà đừng khóc, là lỗi của con, là con không tốt.”

Chu bà bà ôm mặt khóc đến mức không thở nổi: “Ta làm sao còn mặt mũi mà nhìn ba mẹ của Nhạc Nhạc, sau này chết rồi làm sao nhìn mặt ba người, tại sao người lại có thể hồ đồ như vậy?”

Chu Hạo quỳ gối trước mặt bà nội, cảm giác giống như mình là tội nhân, hấn nhắm hai mắt, lau nước mắt trên mặt, nói: “Xin lỗi bà nội, con sai rồi, Người đừng tức giận nữa, con sẽ đi cùng mẹ.”

Buổi trưa Tề Nhạc ở nhà ăn cơm xong, thu dọn xong sách vở đeo cặp rồi qua gõ cửa nhà đối diện, bọn cậu dự định xế chiều nay đi đến thư viện làm bài tập, năm sau cậu đã lên lớp 9, thi xong giáo viên lại ra cho một đồng bài tập hè bắt buộc trước khi vào năm học phải làm xong.

Chu bà bà mở cửa, nhìn thấy Tề Nhạc đứng ở bên ngoài, Tề Nhạc những năm qua, đã sớm cao hơn bà nửa cái đầu. Chu bà bà giơ tay lên sờ sờ đầu Tề Nhạc, thở dài, hỏi cậu: “Nhạc Nhạc, đến tìm Chu Hạo à?”

Tề Nhạc cười híp mắt “Dạ” một tiếng: “Bà nội, xế chiều bọn con đi thư viện.”

Chu bà bà cười cười: “Hôm nay con phải đi một mình rồi, hiện tại Chu Hạo không có ở nhà, đi trạm xe đón mẹ hấn đến đây rồi.”

Tề Nhạc sửng sốt một hồi, lại gật đầu một cái: “Vậy khi nào cậu ấy trở về, bà nhớ nhắn cậu ấy đến thư viện tìm con nha.”

Chu bà bà chua xót gật đầu: “Được, con đi đi.”

Chu Hạo ngồi ở trong phòng ngủ của mình nghe cuộc đối thoại bên ngoài, lập tức muốn đi ra, nhưng hấn lại không muốn để cho bà nội thương tâm thêm nữa, cho nên ngay cả ra gặp Tề Nhạc nói tiếng tạm biệt với cậu cũng không dám. Không biết nếu như Tề Nhạc trở lại mà không thấy hấn ở nhà, cậu có thương tâm hay không, có tức giận hay không, sau đó còn có thể tiếp tục không để ý đến hấn hay không? Sau này bà nội có còn cho phép bọn hấn gặp mặt nhau hay không?

Ba giờ chiều Lưu Bình đã đến, Chu Hạo đã thu xếp xong hành lý, Chu bà bà vốn định về quê nhà, dưới sự khuyên ngăn của Lưu Bình với Chu Hạo cũng đáp ứng đến nhà cô ở mấy ngày, bà cảm thấy không tiện gặp ba mẹ của Tề Nhạc, luôn cảm thấy trong lòng có lỗi với họ, nên không chào mà đi thẳng.

Tháng tám u buồn, trên vách tường có loại cây leo nào đó mọc lên, trong không khí thấp thoáng nghe mùi tro bụi, Tề Nhạc nằm nhoài ra cửa sổ, gọi to sang ban công đối diện: “Chu Hạo! Chu Hạo! Đi ra bơi lội nào!”

Vẫn không có người trả lời cậu, cậu buồn bực xé một tờ giấy xanh trên tường, vò thành một cục ném qua.

Tề Nhạc tức giận không ngừng đi đi lại lại trong phòng, đã nửa tháng, từ ngày cậu từ thư viện trở về, nhà đối diện đã không còn một ai, Chu Hạo và bà nội đi đâu cũng không biết, ngay cả một cưa điện thoại cũng không gọi.

Tề Nhạc cầm lấy một bình nước đá trong tủ lạnh ra uống, ngồi chồm hổm trên sofa tự buồn bực. Một lát sau liền chạy đến chỗ điện thoại bấm số nhà đối diện, mấy ngày trước gọi đến đều là máy bận, giờ hoàn toàn không có tín hiệu gì luôn.

Buổi tối Tề mẹ và Tề ba ba trở về, Tề Nhạc lấy bài tập ra đưa mẹ kiểm tra, mấy ngày nay không có tâm trạng, ngày hôm nay liền làm nửa tờ đề thi.

Tề mẹ xoa xoa đầu cậu: “Hảo hảo mà làm bài tập, chờ đến lúc khai giảng, có khả năng bọn họ sẽ trở về.”

Tề Nhạc gặm quả dưa hấu, hàm hàm hồ hồ nói: “Lúc đi cũng không thèm nói cho con biết.”

“Nói không chừng trong nhà có chuyện gì đó.” Tề mẹ an ủi cậu, cô biết con mình từ nhỏ đã thân với Chu Hạo, cũng không giận nó được mấy ngày.

Tề Nhạc hừ một tiếng, chờ Chu Hạo trở lại, cậu sẽ không thèm để ý đến hắn.

Chu Hạo ở thành phố được mấy ngày, sau khi đến trường học báo danh thì hắn đi cùng bà nội trở về quê nhà, Chu bà bà không chịu ở lại nhà Lưu Bình, ngược lại bây giờ hắn vẫn còn ngày nghỉ liền đi theo bà luôn.

Nhà cũ ở nông thôn không có điện thoại, mãi cho đến khi sắp khai giảng, mẹ hắn đưa về thành phố mới có cơ hội gọi điện thoại cho Tề Nhạc.

Tề Nhạc ở nhà chơi Mario với Hầu Gia Kha, điện thoại vang lên một lúc lâu mới bắt máy, lúc nghe được giọng nói của Chu Hạo, mũi Tề Nhạc có chút chua xót, lúc trước nói sẽ không thèm để ý đến hắn không biết bị cậu quăng đi từ lúc nào.

“Cậu đang ở đâu?”

Chu Hạo xoa xoa mũi, nói: “Tớ đang ở bên nhà mẹ.”

“Cậu mau trở lại đi, sắp phải đi học rồi.”

Chu Hạo cúi đầu, âm thanh buồn bực nói: “Xin lỗi Nhạc Nhạc, tớ muốn học trung học ở thành phố.”

“Tại sao?” Tề Nhạc gấp đến nỗi giậm chân liên tục, đôi mắt cũng đỏ.

Chu Hạo sợ rằng trong lòng Tề Nhạc không thoải mái, không dám nói cho cậu biết bà nội đã biết chuyện của bọn họ, không thể làm gì khác hơn ngoài nói: “Mẹ nói điều kiện học tập trong thành phố tốt hơn...”

Miệng Tề Nhạc xiu xuống: “Vậy cậu không cần tớ nữa sao?”

“Tớ...sau này tớ sẽ trở lại thăm cậu.”

Tề Nhạc tức giận, trực tiếp cúp điện thoại.

Chu Hạo nghe âm thanh “đô đô” từ đầu bên kia, chậm rì rì thả ống nghe xuống, trả tiền, rồi dắt em trai đi về nhà.

Mấy năm trước Lưu Bình sinh thêm một đứa con trai, năm nay năm tuổi, lớn lên khoẻ mạnh kháu khỉnh, đặc biệt yêu thích vây xung quanh Chu Hạo.

Chu Hạo sờ sờ tóc tiểu Hồ, rồi bế nó lên.

Tiểu Hồ hé miệng, cắn một cái lên cổ Chu Hạo: “Anh, em đói rồi! Muốn ăn kem que.”

Chu Hạo xoa xoa cái cổ, rồi bẹo má tiểu Hồ: “Sao em lại giống Nhạc Nhạc như vậy, đều thích cắn người khác?”

“Nhạc Nhạc là ai? Em muốn ăn kem que!”

“Nhạc Nhạc cũng là anh của em.”

Tiểu Hồ mới không thèm quan tâm cái này, chỉ vào kem que không ngừng nài nỉ.

Chu Hạo không thể làm gì khác hơn, đành mua cho tiểu Hồ một que kem, tiểu Hồ vui vẻ ôm lấy Chu Hạo, “bẹp” một cái, trét nước miếng lên mặt hắn.

10. Chương 10

Bởi vì trường học và gia đình xa lạ, mà bà nội cũng ở nông thôn không chịu đến đây, nên thời điểm khai giảng Chu Hạo mãnh liệt yêu cầu trọ ở trường, mẹ hắn không làm gì được hắn, đành làm thủ tục để hắn ở trọ.

Cuối tuần, Chu Hạo ra khỏi trường học đi gọi điện thoại cho Tề Nhạc, Tề Nhạc đã sớm hết tức giận, một tuần lễ gọi điện thoại một lần nên hai người đều rất vô cùng quý trọng, ôm điện thoại hàn huyên một đồng chuyện rồi mới lưu luyến không rời mà cúp máy.

Kỳ thực Chu Hạo cũng rất mâu thuẫn, hắn không có cách nào nghe lời bà nói triệt để đoạn tuyệt quan hệ với Tề Nhạc, thế nhưng cũng không dám cãi lời bà, nửa đêm chạy trốn trở về thăm cậu.

Đối với hắn mà nói, Tề Nhạc cũng không phải đơn giản chỉ là bạn thơ ấu, lúc hắn 3 tuổi thì ba ba chết, Lưu Bình ôm tiền chạy đi. Vào lúc ấy chỉ có bà nội dẫn theo hắn, kỳ thực hắn cũng không nhớ rõ cuộc sống khi đó, chỉ biết là có một ngày mở cửa thì nhìn thấy ở đối diện có một bé trai cười vô cùng xinh đẹp.

Cậu không giống những đứa nhỏ khác cười hắn không cha không mẹ, mà lại nắm tay của hắn, dẫn hắn vào thế giới của cậu, còn nguyện ý đem ba mẹ của mình chia cho hắn một nửa.

Khi còn bé hắn không hiểu tình cảm kia là gì, chỉ biết là khi Nhạc Nhạc nở nụ cười thì hắn rất vui vẻ, khi Nhạc Nhạc khóc thì hắn buồn, hắn muốn đem những thứ tốt nhất mà mình có đưa cho Nhạc Nhạc. Sau đó hắn lớn rồi, trong giấc mộng, có một cô dâu che mặt đi đến chỗ hắn, lúc cô dâu đến thì biến thành Tề Nhạc đang mặc âu phục, Nhạc Nhạc đã trưởng thành, tuy rằng hắn nhìn không rõ, thế nhưng hắn biết đó chính là Nhạc Nhạc.

Hắn muốn kết hôn với cậu, mặc dù Nhạc Nhạc là con trai.

Quốc Khánh, Chu Hạo trở về ở nông thôn để thăm bà nội.

Chu bà bà sau khi đưa Chu Hạo cho Lưu Bình thì ở cùng với cô con gái của mình trong căn nhà cũ, bà đã lớn tuổi, hiện tại cũng hơn 70 rồi, mấy năm trước thân thể còn hay bị cao huyết áp, luôn luôn uống thuốc khống chế

Lúc Chu Hạo đến bà nội đã bị bệnh mấy ngày, điều kiện vệ sinh không tốt, uống thuốc vài ngày rồi mà vẫn không thấy chuyển biến.

Chu Hạo bồi bà nội ăn cơm trưa xong, rồi chạy đi tìm điện thoại công cộng gọi điện cho mẹ hắn, nói mẹ hắn đưa bà nội vào bệnh viện thành phố để chữa trị.

Kỳ thật Lưu Bình cũng không phải rất tình nguyện, cô có hai đứa con trai phải nuôi, Chu bà bà cũng có con gái riêng của mình. Thế nhưng khi nghe thấy âm thanh nghẹn ngào của Chu Hạo thì cô liền mềm lòng, nói thật, cô biết mình có lỗi với Chu bà bà, nếu như lúc trước không phải do cô ôm tiền chạy đi thì Chu Hạo với bà nội nó những năm kia cũng không sống gian nan cực khổ như vậy.

Cũng may chồng bây giờ của Lưu Bình là người tốt, nhà bọn họ hiện tại làm ăn, cũng không thiếu tiền, coi như là giúp Lưu Bình trả khoản nợ trước kia, hai người thương lượng một đêm, ngày hôm sau dẫn Chu Hạo về rồi đưa Chu bà bà vào bệnh viện thành phố.

Tề Nhạc với mẹ cậu, nhân dịp Quốc Khánh đi lên thành phố để nhập hàng, mấy năm trước lợi ích và hiệu quả của đơn vị không tốt, cô từ chức, mở một tiệm bán đồ ở thị trấn. Lần này nghe Tề Nhạc nói Chu Hạo ở thành phố, liền dẫn theo cậu đi cùng.

Sau khi xuống xe, Tề Nhạc lấy điện thoại của mẹ gọi điện cho Chu Hạo, Chu Hạo không có ở nhà, người tiếp điện thoại là chồng của Lưu Bình, nói cho cậu biết Chu bà bà đang nằm viện, Tề mẹ liền dẫn theo Tề Nhạc nhanh chóng chạy đến.

Chu Hạo ngồi bồi bên cạnh bà nội đang truyền nước, lúc đang nói cho bà nghe tình hình học tập của hẳn thì thấy cửa phòng bệnh bị đẩy ra thành một khe nhỏ, Tề Nhạc ló đầu vào trong thăm dò, lại đẩy cửa ra một phát, kêu lên: “Bà nội.”

Chu bà bà đột nhiên nghe thấy âm thanh của Tề Nhạc, sợ hết hồn, “Ai da” một tiếng: “Nhạc Nhạc, sao con lại đến đây?”

Tề Nhạc vẫn giống như y lúc còn bé, miệng đặc biệt ngoan ngọt, đôi mắt đỏ lên đi tới, hỏi bà: “Bà nội, sao bà lại ngã bệnh?”

“Cháu ngoan, bà nội không có chuyện gì.” Chu bà bà nâng tay lên muốn xoa đầu Tề Nhạc, Tề Nhạc vội vã cúi đầu, dụi dụi tóc vào tay bà.

Chu Hạo đứng lên nhường ghế cho Tề mẹ, Tề mẹ ngồi xuống, hỏi: “Chu bà bà, bị bệnh nghiêm trọng như thế tại sao lại không nói cho chúng tôi biết, còn không nói tiếng nào mà rời đi nữa?”

“Ai da, đây không phải là...” Chu bà bà thở dài, nhìn hai đứa cháu kia, trong thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Tề mẹ nắm chặt lấy tay bà: “Bác đừng vội, từ từ nghỉ ngơi, ngược lại trong nhà tôi cũng không có chuyện gì, mấy ngày nay để tôi với Nhạc Nhạc ở lại chăm sóc bác.”

Tề Nhạc đứng ở bên giường nhìn Chu Hạo, rồi cầm ấm nước đi ra ngoài.

Chu Hạo nhìn Chu bà bà một chút, thấy bà đang nói chuyện với Tề mẹ, cũng vội vàng đi theo.

Bên trong phòng lấy nước chỉ có hai người bọn họ, Tề Nhạc cúi đầu nhìn ấm nước, Chu Hạo đứng ở phía sau cậu, hơi khom người đặt cầm lên bả vai Tề Nhạc, nói: “Nhạc Nhạc, cậu cao lên rồi.”

Tề Nhạc khẽ hừ một tiếng, đóng vòi nước nóng lại.

“Cậu vẫn còn tức giận?”

“Có phải là cậu sẽ không trở về nữa không?”

“Xin lỗi, sau này chờ chúng ta lên đại học lại ở cùng nhau.”

Tề Nhạc quay đầu, ngược mắt nhìn Chu Hạo: “Vậy tớ không cho phép cậu nói chuyện yêu đương với con gái.”

Chu Hạo đỏ mặt, cúi đầu tại mép môi Tề Nhạc hôn một cái: “Tớ chỉ muốn cậu, thế nhưng bây giờ không được, hiện tại người lớn trong nhà sẽ không đồng ý, đợi đến khi chúng ta lớn lên là tốt rồi.”

Lần này Tề Nhạc rất hài lòng, ném ấm nước nóng cho Chu Hạo, nghênh ngang trở về phòng bệnh

11. Chương 11

Tề mẹ đi vào thành phố nhận hàng, Tề Nhạc lưu lại bệnh viện chăm sóc Chu bà bà.

Cậu vẫn luôn nhẹ giọng tán gẫu cùng bà, Chu Hạo ngồi ở một bên đọc sách, không có chuyện gì lại ngẩng đầu lên nhìn Tề Nhạc.

Tuy rằng lần này bọn hắn có thể gặp nhau, thế nhưng trong lòng Tề Nhạc vẫn luôn canh cánh đối với việc Chu bà bà và Chu Hạo chuyển đi mà không nói một lời, cậu nắm lấy tay của bà, hỏi: “Bà nội, có phải là bà không thích con hay không?”

“Nói cái gì đó, con so với Chu Hạo còn ngoan ngoãn nghe lời hơn, có thể không thích nó nhưng không thể nào mà không thích con được.” Chu bà bà cười híp mắt dỗ cậu.

“Vậy tại sao bà lại muốn chuyển nhà?”

Chu bà bà thở dài: “Mẹ của Chu Hạo ở đây, nó cũng không thể theo bà sống cả đời được. Hơn nữa con và Chu Hạo đều đã lớn rồi, các con không thể lúc nào cũng ở cạnh nhau, sau này cũng sẽ tách ra mà thôi.”

Trong lòng Tề Nhạc biết rất rõ, cậu muốn nói là cậu thích Chu Hạo, không muốn cùng Chu Hạo tách ra, thế nhưng bây giờ cậu không thể như còn bé quần quýt lấy bà nội mà làm nũng được.

Mặc dù trong lòng cậu cảm thấy, mình và Chu Hạo như vậy không có gì là không đúng, nhưng những người lớn này lại khác. Hai người bọn cậu đều là con trai, không ai có thể quang minh chính đại mà tiếp nhận bọn họ, hơn nữa Chu bà bà và ba mẹ cậu không phải là Hứa Đồng Đồng, ở trước mặt chị ấy ôm hôn một cái, thì chị ấy cũng không thể cướp Chu Hạo của cậu được.

Chu bà bà ở lại bệnh viện hai ngày, cảm thấy bệnh tình dần ổn định nên cũng xuất viện, Tề Nhạc lưu luyến không rời cùng mẹ trở về nhà đi học, mẹ Chu Hạo đưa cho hắn chiếc điện thoại cũ của cô, mỗi tối, sau tiết tự học, Tề Nhạc sẽ lén lút đến buồng điện thoại công cộng gọi điện cho hắn, ít nhất phải cách chiếc điện thoại nói chúc ngủ ngon thì tối cậu mới ngủ được.

Chu Hạo nghỉ đông muộn hơn Tề Nhạc cả tuần lễ, đến kỳ nghỉ, hắn thu xếp hành lý rồi nói với mẹ muốn trở về nhà thăm bà nội, sau khi về đến huyện, hắn gọi điện thoại cho Tề Nhạc, rồi đứng ở trạm xe chờ cậu.

Tề Nhạc nhận được điện thoại lập tức vội vàng chạy đến, Tề Nhạc so với lần gặp trước lại cao thêm không ít, nét trẻ con mუმ mუმ trên mặt cũng lui dần, không còn giống như bé gái trắng trắng nõn nõn khi xưa, lại có chút cảm giác như là trẻ ranh to xác.

Chu Hạo còn muốn sớm lên xe để về nhà, nên hai người chỉ tựa vào lan can gần trạm nói chuyện.

“Haizz, cậu không cho tớ đội mũ xanh mà đi nói chuyện yêu đương đó chứ, tớ nghe nói trường của các cậu có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp?” Tề Nhạc dựa lưng vào lan can, bắt đầu điều tra theo thường lệ.

Chu Hạo bật cười: “Cậu có muốn kiểm tra một chút hay không?” Hắn nói xong, ngắt sau cổ Tề Nhạc một cái.

Tề Nhạc cứng cả người, khuỷu tay đụng vào Chu Hạo: “Không thêm, tra ra lỡ có gì đó tớ lại tức giận. Cậu đừng túm tớ, cậu sờ một cái lại làm cho tớ muốn hôn cậu.”

Chu Hạo nhìn chung quanh một lần, trạm xe người đến người đi, thực sự không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, ôm lấy bả vai của cậu đi về phía trước: “Đi thôi, đi tìm một chỗ có thể để cho cậu hôn thoải mái.”

Vé tàu Chu Hạo mua hơn hai mươi phút nữa là sẽ khởi hành, bọn hắn không thể đi xa, đành tìm một góc khuất bóng ở sau trạm, Chu Hạo dựa vào trên tường, nhìn Tề Nhạc, giang rộng hai tay: “Lại đây, hôn tớ.”

Mặt Tề Nhạc có chút hồng, đến gần Chu Hạo, chạm nhẹ vào môi hắn một cái, Chu Hạo ôm chặt lấy cậu không buông tay.

“A, chỗ này thối chết được.” Tề Nhạc không chịu há miệng, giãy giụa mấy lần mới vất vả tìm được cơ hội nói chuyện.

Chu Hạo dùng sức cắn lên môi cậu, rồi nhân cơ hội duỗi đầu lưỡi tiến vào thăm dò.

Thân thiết xong, Tề Nhạc không nỡ buông tay, chôn đầu vào bả vai Chu Hạo, rầu rĩ không vui nói: “Nếu không, ngày mai cậu hãy về nhà, hoặc là đưa bà nội đến đây đi.”

Chu Hạo xoa xoa đầu của cậu: “Bà nội không chịu tới, tớ phải trở về thăm bà.”

“Tại sao vậy? Trước đây không phải là rất tốt sao?”

Chu Hạo cúi đầu hôn lên trán cậu một cái: “Cô tớ mới sinh con vào tháng trước, bà nội muốn ở nhà chăm sóc cháu ngoại.”

“Chu Hạo, cậu sẽ không thay đổi chứ? Nếu như bọn mình sau này vẫn như vậy. Nếu như bà nội muốn ôm chắt trai thì phải làm sao bây giờ đây, hai người chúng ta không thể sinh con được.”

Chu Hạo nhin không được cười rộ lên: “Sẽ không thay đổi, nghĩ nhiều như vậy để làm gì, nói đến việc này vẫn còn quá sớm, sau này bà nội sẽ chấp nhận thôi, bà thương chúng ta như vậy mà.”

Tề Nhạc cảm thấy mình rất bất hiểu, nhưng bây giờ ngẫm lại cũng không nỡ để Chu Hạo mười năm sau đi sinh con, càng đừng nói đến sau này. Cậu thở dài, còn tính nói gì đó thì loa lớn của trạm xe đã thông báo xe sắp xuất phát.

“Tớ phải đi.”

Tề Nhạc buông tay ra, cầm lấy túi hành lý của Chu Hạo để dưới đất: “Tớ tiễn cậu lên xe.”

Chu Hạo vừa đi vừa lấy phong thư từ trong balo đưa cho Tề Nhạc: “Thư tình.”

Tề Nhạc cười trộm, nhận lấy: “Cậu cũng thật là sến.”

“Không đọc thì trả tớ.”

Tề Nhạc vội vã mở ra, chỉ thấy trên tờ giấy lớn viết vài chữ: Chu Hạo thích Tề Nhạc.

Tề Nhạc “phốc” bật cười ra một tiếng, ném hành lý trả lại cho Chu Hạo, nói: “Tớ còn tưởng rằng cậu muốn biểu thị nỗi nhớ tớ hơn nửa năm nay chứ.”

Chu Hạo đứng ở cửa xe, một tay ôm lấy Tề Nhạc, vỗ vỗ lưng cậu: “Ngu ngốc, mấy chữ đó ở bên trong.”

“Tớ biết mà.” Đôi mắt Tề Nhạc có chút hồng, không nỡ để cho Chu Hạo đi: “Học kỳ sau tớ cũng thi vào trường cấp ba mà cậu đang học.”

“Được, tớ chờ cậu.”

Trước lúc ăn tết, Chu Hạo không quá yên lòng, thân thể Chu bà bà không tốt, hẳn không dám kích thích bà, không thể nói với bà chuyện mà hẳn với Tề Nhạc vừa bàn bạc.

Chu bà bà nhìn hẳn, trong lòng cũng thấy khó chịu, Chu Hạo nửa năm này gầy đi không ít, ngoại trừ lần trước gặp được Tề Nhạc trong kỳ nghỉ Quốc Khánh ra, nghỉ hè cũng không thấy hẳn đi chơi, ở nhà không học bài, làm bài tập, thì cũng chỉ là ngồi bồi bên cạnh bà.

Thân thể của Chu bà bà càng ngày càng không khỏe, trong lòng bà biết rõ, sinh lão bệnh tử, đó cũng là chuyện thường tình, người duy nhất bà không yên lòng chính là Chu Hạo. Buổi tối, bà gọi Chu Hạo vào phòng mình, đem sổ tiết kiệm mà bà dành dụm mấy chục năm giao cho hẳn.

“Bà nội, con không cần tiền, chờ con tốt nghiệp rồi, sau này con sẽ nuôi bà.”

Chu bà bà cười: “Số tiền này đều là do bà để dành cho con, mẹ con hiện tại cũng có con nhỏ, ít nhiều cũng sẽ không quá để ý con, con ở nhà cô ấy cũng đừng để bản thân bị ủy khuất.”

“Vậy bà cứ cất quần giùm con.”

“Nghe lời. ” Chu bà bà vuốt đầu cháu trai của mình: “Con đã lớn rồi, bà nội cũng an tâm, chuyện của con và Nhạc Nhạc, bà nội không quản được, bà nội cũng nghĩ thông rồi, sau này con sống hạnh phúc bà mới an tâm. Thế nhưng con cũng phải hiểu chuyện, đừng tạo thêm phiền phức cho chú với a di.”

Đôi mắt Chu Hạo có chút chua xót: “Bà nội, bà phải sống cùng con thì con mới hạnh phúc được”

“Thằng nhỏ ngốc, bà nội không thể cùng con cả đời được.”

Chu Hạo luôn cảm thấy có gì đó không ổn, mí mắt cứ nháy không ngừng, không quá mấy ngày, sáng sớm Chu bà bà đi ra đường, bỗng ngã nhào một cái, không thể đứng lên được.

Tang lễ của Chu bà bà diễn ra vào ngày thứ ba, cùng chôn chung với Chu gia gia tại đồi núi quê nhà.

Chu Hạo ôm di ảnh của Chu bà bà, quỳ gối trước bia mộ. Người đưa tiễn đến rồi lại đi, cô cả của Chu Hạo kéo hẳn đi không được, đành tự mình trở về, cháu và con dâu còn đang ở nhà, cô phải về mà chăm sóc.

Đôi mắt Tề Nhạc đỏ ửng sưng húp lên, nhìn mẹ cậu nói: “Con muốn ở đây với Chu Hạo mấy ngày.”

Tề mẹ lau nước mắt, nói một chữ “Được”, thở dài rồi cũng rời đi.

Tề Nhạc tiến lên trước, quỳ xuống phía sau Chu Hạo, ôm lưng hẳn rồi áp mặt lên. Cậu không biết nên nói cái gì, vào lúc này Chu Hạo cũng không cần những lời an ủi kia, chỉ cần ở cùng với hẳn là tốt rồi.

Cũng không biết quỳ bao lâu, Tề Nhạc có cảm giác cả người Chu Hạo đang run rẩy, nước mắt cũng rơi xuống nhỏ lên tay của cậu.

Tề Nhạc nắm tay Chu Hạo, dắt hắn đi về, chỉ có một con đường nhỏ để xuống núi, Tề Nhạc đi phía trước, cứ đi hai bước lại quay ra sau nhìn Chu Hạo, giống như khi còn bé, hai người cùng đi chơi, Chu Hạo cũng cẩn thận cầm tay dắt cậu đi, không để cho cậu bị ngã.

Chu Hạo đi theo Tề Nhạc, dáng vóc 1m8 thoát nhìn tiêu tụy không ít, hai ngày không ngủ, trong mắt tất cả đều là tơ máu, cầm cũng mọc ra vào sợi râu.

Tề Nhạc về đến nhà lập tức đi tìm chiếc dao cạo râu mà cậu mang theo, để Chu Hạo ngồi trong sân rồi tự tay cạo râu cho hắn, cậu không dám dùng sức, cạo cạo trên cằm Chu Hạo giống y như là đang gỡ ngứa.

Chu Hạo ngẩng lên cầm nhìn động tác của Tề Nhạc, đôi mắt đen thăm thẳm phản chiếu khuôn mặt nghiêm túc của Tề Nhạc.

Buổi tối, hai người bọn hắn ngủ cùng nhau, giường chỗ này còn nhỏ hơn cả giường ở nhà, cơ thể hai người cơ hồ dính chặt vào nhau.

Tề Nhạc ở trong ổ chăn nắm tay Chu Hạo, ngửa đầu nhìn hắn. Chu Hạo cúi đầu, đụng nhẹ lên trán cậu một cái, rồi theo một đường hôn đến khoe miệng của cậu, áp trán hắn vào trán cậu, đột nhiên khóc lên.

“Nhạc Nhạc... Bà nội không còn.” Mấy ngày nay hầu như Chu Hạo không mở miệng nói chuyện, lúc này giọng nói khàn khàn ám ách: “Tớ phải làm sao bây giờ, bà nội không còn.”

Tề Nhạc ôm hắn, nghe Chu Hạo nói như vậy, bản thân cậu cũng không nhịn được mà nước mắt theo, Chu bà bà so với bà nội còn thân với cậu hơn, cả năm cậu mới thấy bà nội được có một lần, còn Chu bà bà thì khác, từ nhỏ cậu đã ở bên cạnh bà.

Tề Nhạc một bên khóc, một bên lau nước mắt cho Chu Hạo: “Không khóc... Đừng khóc, bà nội không còn, cậu còn có tớ, cậu đừng sợ, tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu.”

Chu Hạo dùng sức ôm Tề Nhạc, vùi đầu vào bả vai cậu không ngừng run rẩy, Tề Nhạc thận trọng vỗ lưng hắn, dỗ hắn đi vào giấc ngủ.

12. Chương 12

Tề Nhạc ở đây cùng Chu Hạo mấy ngày, sau tết mới trở về nhà.

Chương trình học kỳ sau của lớp 9 rất bận, Tề Nhạc cũng không còn đi chơi với bạn học khi có thời gian rảnh nữa, tuy rằng thành tích của cậu thi vào trường ở thành phố không thành vấn đề, thế nhưng cậu sợ rằng xuất hiện cái gì đó bất ngờ, không thi nổi vào trường ở thành phố là ba năm liền không thấy Chu Hạo, cậu sẽ tự làm mình tức chết.

Trước khi thi, Tề Nhạc đã nói với mẹ về nguyện vọng của mình, Tề mẹ không ngăn cản cậu, trường học thành phố khắp mọi mặt đều tốt hơn so với trường huyện, tỷ lệ thi đậu đại học cũng cao hơn rất nhiều. Lo lắng duy nhất chính là Tề Nhạc có thể tự chăm sóc tốt cho mình hay không.

Tề Nhạc một bên gặm dưa chuột một bên khuyên mẹ của cậu: “Chu Hạo cũng học trường này mà, mẹ không cần phải lo lắng.”

Tề mẹ gõ một cái lên đầu cậu: “Mẹ đoán được mà, hai đứa từ nhỏ chỉ thiếu mỗi việc mặc chung một cái quần.”

Tề Nhạc cúi đầu, mặt có chút hồng, còn chưa mặc đâu, nhiều nhất chỉ ngủ chung một cái giường mà thôi.

Thành tích của Tề Nhạc rất là ấn tượng, thi vào trường thành phố, đậu không nói, điểm còn dư để vào lớp trọng điểm. Lúc nhận được thông báo, cậu lập tức gọi điện cho Chu Hạo.

Chu Hạo còn ở trường học bù, lớp 11 sẽ bắt đầu chia ban, thành tích của hắn hiện tại cũng chỉ có thể thi đậu vào trường đại học loại trung, cuối học kỳ, hắn đăng ký vào lớp năng khiếu, dự định học thể dục. Nghỉ hè đã được nửa tháng, nhưng hắn vẫn còn ở trường học để tham gia tập huấn, không tìm được chút thời gian rảnh để đi đón Tề Nhạc.

Hai ngày trước khi khai giảng, Tề Nhạc đã ôm hành lý đến, không thông báo trước cho Chu Hạo mà tự mình ôm đồ đi đến ký túc xá của hắn.

Đúng lúc là chủ nhật, trường học cho nghỉ một ngày, trong ký túc xá chỉ có một mình Chu Hạo, đang định ra khỏi cửa thì đã thấy Tề Nhạc lao vào.

Tề Nhạc ném hành lý, trực tiếp nhào lên người Chu Hạo.

Chu Hạo bị cậu làm cho sợ hết hồn, lui về phía sau hai bước mới có thể vững vàng tiếp được cậu.

Tề Nhạc chôn đầu vào cổ Chu Hạo, lè lưỡi liếm liếm, thở dài, nói: “Cuối cùng cũng được ôm, tớ nhớ đến chết rồi.”

Chu Hạo bị cậu liếm làm run cả người, hô hấp cũng trở nên nóng hơn, cúi đầu hôn Tề Nhạc một cái: “Tại sao đến mà không báo trước, để tớ đi đón?”

Tề Nhạc vui vẻ: “Nói trước thì chẳng còn gì là kinh hỉ nữa.”

Tề Nhạc đi cả một quãng đường dài mệt không chịu được, bò lên giường ngủ trưa, Chu Hạo đi ra đóng kín cửa, chờ Tề Nhạc leo lên rồi cũng lên theo.

Chu Hạo nằm nghiêng qua một bên, duỗi cánh tay đặt dưới đầu Tề Nhạc, để cho cậu gối đầu lên. Tề Nhạc nhắm hai mắt lại ngủ một lúc, rồi mở mắt ra đến gần hôn lên chóp mũi Chu Hạo: “Cậu đi xuống, cậu ở đây thì làm sao tớ có thể ngủ được?”

Chu Hạo thấp giọng cười nhẹ hai tiếng, vươn người qua hôn Tề Nhạc, nhỏ giọng nói: “Cậu ở đây thì sao tớ có thể xuống được.”

Tề Nhạc cảm thấy lúc này nhất định sẽ ngủ không ngon, thẳng thắn giơ tay ra ôm lấy Chu Hạo, một tay chui vào quần áo, sờ soạng lung tung trên lưng hắn, da thịt Chu Hạo nhẵn nhụi, xúc cảm khi vuốt ve cơ bắp rất tốt, cậu một bên mò mẫm một bên cắn vai Chu Hạo, cuối cùng khi trên vai Chu Hạo có một dấu hồng cùng hai hàng răng mới nhả ra.

Tề Nhạc vuốt đầu của hắn, Chu Hạo vẫn giữ nguyên kiểu tóc ngắn ngắn, cái trán cùng lỗ tai hiện hết ra bên ngoài, thể nhưng nhìn tổng thể rất đẹp, mày rậm mắt to, mặc dù mới mười bảy tuổi, khuôn mặt vẫn mang theo ngây ngô, nhưng cũng suất khí bức người.

Tề Nhạc bị Chu Hạo hôn đến thần hồn điên đảo, hô hấp càng ngày càng ồ ồ thở dốc, không tự chủ được mặc cho Chu Hạo chen vào hai chân của cậu, hai người gắng gượng cách lớp vải mỏng cọ sát thân dưới.

Quần áo của họ ném thẳng xuống cuối giường, thân trần dính vào nhau, Chu Hạo nhoài đến trước ngực Tề Nhạc hôn liếm, một tay cầm lấy phân thân của cậu.

Tề Nhạc gác một chân lên eo Chu Hạo, cái cảm giác này làm cho cả người cậu kêu gào thoải mái, tim trong nháy mắt cũng được lấp đầy, phân thân trắng đau, nhẹn không được muốn cùng Chu Hạo càng thêm tiếp xúc thân mật.

Tề Nhạc thấp giọng nói: “Chu Hạo, làm sao đây? Chính là loại kia ý, đao thật súng thật xuất trận hả?”

Chu Hạo ngẩng đầu lên nhìn cậu, rồi cắn lên cằm một cái: “Chờ một thời gian nữa, bây giờ cậu vẫn còn nhỏ.”

“Cái gì?” Tề Nhạc trợn to hai mắt, đẩy Chu Hạo từ trên người mình xuống. Một tay vạch quần lót xem phân thân đang trắng đau của mình, rõ ràng không nhỏ, so với hai năm trước lớn hơn không ít. Cậu nhìn xong lập tức phản bác lại Chu Hạo: “Nhỏ ở chỗ nào? Mặc dù cậu lớn hơn, nhưng tớ vẫn còn đang dậy thì!”

Chu Hạo suýt chút nữa từ trên giường rớt xuống đất, dở khóc dở cười nhìn cậu, giơ tay gõ lên đầu Tề Nhạc một cái: “Cậu nghĩ đến đâu rồi, tớ nói bây giờ tuổi cậu còn nhỏ, chờ tốt nghiệp trung học rồi nói tiếp.”

Tề Nhạc then thùng, mặt đỏ như trái cà chua, bò lên trên người Chu Hạo, mặt đối mặt cắn hắn một trận, hung hăng nắm chặt lấy cái thứ phía dưới không cho hắn cử động.

Cửa đột nhiên vang lên một tiếng, Chu Hạo vội vã rút mền ở cuối giường che lại, để Tề Nhạc nằm trên người mình không cho cậu động đây.

Bạn cùng phòng của Chu Hạo đã trở lại, nhìn Chu Hạo chào hỏi một tiếng: “Sắp trưa rồi mà vẫn còn ngủ à?”

Chu Hạo “ừ” một tiếng, cẩn thận từng li từng tí kéo mền che Tề Nhạc lại.

Tề Nhạc kê sát trước ngực Chu Hạo, miệng cười không ngừng, rồi lại cẩn lên viên hồng hồng nổi lên trước ngực Chu Hạo một cái. Chu Hạo khẽ rên một tiếng, nơi này của hắn rất là miễn cảm, mỗi lần Tề Nhạc đụng vào là hắn lại bắt đầu có phản ứng.

Bạn cùng phòng liếc mắt nhìn tới, đặt cơm lên bàn học: “Cậu không sao chứ? Nóng như vậy mà còn đắp mền”

Chu Hạo đỏ mặt quay đầu lại nhìn bạn cùng phòng, ho nhẹ một tiếng: “Không có chuyện gì, cảm mạo một chút thôi. Không phải cậu nói là ra ngoài bởi bạn gái đi dạo phố sao?”

“Cô ấy vẫn còn ở ký túc xá, ăn cơm xong rồi trở lại qua đó. Có thật là cậu không có chuyện gì không? Tớ có thuốc, cậu lấy uống không?”

“Không cần.” Tề Nhạc còn đang sờ loạn thân trên của hắn, Chu Hạo nhẹ nhàng nắm lấy mông của cậu.

Tề Nhạc mở tay của hắn ra, chôn trong mền từng chút từng chút trượt xuống, Chu Hạo không dám kéo cậu lại, sợ rằng phát ra tiếng động sẽ bị bạn cùng phòng phát hiện. Chỉ có thể không yên lòng dời đi sự chú ý của cậu ta.

Tề Nhạc rúc chân trượt sát vào trong giường, ôm lấy eo Chu Hạo hít một hơi thật sâu. Mặt cậu đối diện phía dưới của Chu Hạo, vật này vì sợ hãi mà có chút mềm nhũn, Tề Nhạc cách cái quần đùi liếm liếm phía trên, nhìn vật trong tay đang từ từ lớn lên.

Chu Hạo cắn răng thật chặt, gõ lên đầu Tề Nhạc một cái.

Tề Nhạc đùa càn hăng say, trực tiếp kéo quần đùi và quần lót Chu Hạo xuống, một ngum ngậm lấy vật đang trưởng đến rỉ nước.

Chu Hạo suýt chút nữa rên ra tiếng, vội vã giả vờ ho khan mới che giấu được.

Bạn cùng phòng nghi hoặc bước đến, ló đầu lên trên xem thử: “Cậu đang làm gì thế?”

“Không, đau đầu.” Chu Hạo nói xong dè dặt Tề Nhạc lại, cái đầu lười nóng bỏng kia vẫn còn đang liếm láp, hắn nhìn không được thở dồn dập, thận trọng từng chút từng chút đẩy hông về phía trước.

Bạn cùng phòng chợt cười to: “Chu Hạo, cậu được đó, có phải là đang lên lút xem loại phim kia không?”

Chu Hạo không lên tiếng, cong người sờ sờ mặt Tề Nhạc, nắm lấy cảm cậu đẩy vào càng sâu.

Bạn cùng phòng một bên cười to một bên bưng hộp cơm ra ngoài, nhìn Chu Hạo phát tay một cái: “Tớ qua phòng cách vách ăn, không quấy rầy cậu nữa, buổi tối nhớ chia sẻ một chút đó nha.”

Sau khi cửa bị đóng lại, Chu Hạo rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, vén mền ra nâng cái đầu nhẽ nhại mồ hôi của Tề Nhạc lên: “Bảo bối, em suýt chút nữa hại chết anh rồi.”

Tề Nhạc “A” một tiếng, muốn phun ra, Chu Hạo mới không theo để cậu đạt ý nguyện, nhưng lại sợ làm cậu bị thương, chỉ có thể nhẹ nhàng đưa đẩy, bọn họ trước đây nhiều nhất chỉ lấy tay hỗ trợ, đây là lần đầu tiên được hưởng thụ khoang miệng trơn mịn ấm áp, không bao lâu liền nhìn không được muốn bắn ra, còn chưa kịp rút ra đã trực tiếp bắn vào trong miệng Tề Nhạc.

Tề Nhạc hừ một tiếng, cuối cùng cũng coi như có thể hô hấp, cậu gác một chân lên thành giường, thứ gì đó trong miệng theo yết hầu nuốt xuống, cậu bị sắc ho khan vài tiếng, khóe miệng còn mang theo vài giọt trắng trắng.

Chu Hạo kéo quần lại, vớt Tề Nhạc lên rồi đặt cậu lên người, nhìn dáng dấp của cậu, hắn nhìn không được, bật cười: “Ăn ngon không?”

“Tối địa ngục đi.” Tề Nhạc phẫn hận cẩn lên miệng Chu Hạo một cái, rồi vươn lưỡi liếm thử còn dính trên khóe miệng, ra hiệu cho Chu Hạo hé miệng, đẩy thứ đó lên đầu lưỡi Chu Hạo rồi mới thỏa mãn lui ra.

Chu Hạo muốn giúp cậu, Tề Nhạc ngăn cản: “Một chút nữa cậu ta về mà tớ vẫn chưa bán ra thì làm thế nào đây?”

Chu Hạo cười, lại rút tay ra.

Tề Nhạc vừa mệt vừa buồn ngủ, đôi mắt sắp không mở ra được, một chân chặt chẽ khoát lên người Chu Hạo, cuối cùng không thoải mái lại uốn éo thân thể, bàn tay vươn đến vật phía dưới của Chu Hạo, vuốt ve vài cái rồi mới hài lòng nhắm mắt lại.

13. Chương 13

Sau khi lên cấp ba, chiều cao của Tề Nhạc phát triển mạnh mẽ, tốt nghiệp trung học còn chưa đến 1m7, lên cao nhất chưa được bao lâu đã lên 1m78, mặc dù so với Chu Hạo vẫn chênh lệch nửa cái đầu, thế nhưng đứng bên cạnh những người bạn cùng khối cũng được xem là hạc trong bầy gà.

Cuộc sống cấp ba so với trong tưởng tượng nhàm chán hơn rất nhiều, từ thứ hai đến thứ sáu vĩnh viễn là chương trình học cùng tự học buổi tối, sáng thứ bảy thì học bù, một tuần chỉ được nghỉ có tối thứ bảy cùng với ngày chủ nhật.

Vào cuối tuần, có lúc Chu Hạo sẽ về nhà, Tề Nhạc cũng sẽ đi cùng. Lưu Bình đối với gia đình Tề Nhạc trong mấy năm nay chăm sóc cho Chu Hạo rất biết ơn và hỗ trợ, nhìn thấy Tề Nhạc cũng rất khách khí. Trong nhà, người duy nhất không vui chính là em trai cùng cha khác mẹ của Chu Hạo, tiểu Hồ.

Mỗi lần Tề Nhạc đến nhà, tiểu Hồ lúc nào cũng đi theo phía sau Chu Hạo như một cái đuôi nhỏ, lúc nào cũng ngọt ngào gọi anh hai...anh hai, không thèm để ý đến Tề Nhạc.

Chu Hạo đi vào nhà vệ sinh, tiểu Hồ mới chuẩn bị nhảy theo đã bị Tề Nhạc túm lấy cổ áo ném vào phòng khách.

Tiểu Hồ quệt mồm, gọi Chu Hạo: “Anh hai! Tề Nhạc bắt nạt em nè!”

Tề Nhạc giả bộ hung tợn, chỉ vào tiểu Hồ nói: “Không cho phép đi theo Chu Hạo vào nhà vệ sinh, anh hai nhóc là của anh.”

Tiểu Hồ hừ một tiếng, thấy Chu Hạo không để ý tới nó, con người khờ chuyển, hé miệng dùng sức cắn chặt ngón tay của Tề Nhạc, ra dáng “anh khi dễ tui”.

Tề Nhạc bị nó chọc tức, dở khóc dở cười, dùng sức nắm lấy cằm của tiểu Hồ mới cứu được ngón tay của cậu.

“Anh hai là anh của tui! Không phải anh của anh!”

Tề Nhạc cười to: “Dĩ nhiên hẳn không phải anh của anh rồi.” Hẳn là lão bà của anh, cậu bỏ sung trong lòng. (Iem này lão, là lão công chứ:v)

Buổi tối, lúc quay về trường tự học, tiểu Hồ không muốn anh hai Chu Hạo của nó đi, khi còn nhỏ mẹ nói nó có một người anh trai, sau khi nhìn thấy thì đặc biệt yêu thích, hiện tại một tuần mới có thể gặp một lần, kết quả lại bị tên Tề Nhạc kia theo đuôi, quả thực muốn chọc cho nó tức chết mà.

Tề Nhạc khoác một tay lên vai Chu Hạo, đi cùng hẳn, còn quay đầu lại nhìn Tiểu Hồ làm một cái mặt quỷ.

Tiểu Hồ giậm chân một cái, lúc muốn chạy đến thì bị mẹ kéo vào nhà.

Mỗi sáng, Chu Hạo chỉ học có ba tiết, hai tiết còn lại thì phải đến sân huấn luyện tập chạy.

Sau tiết ba là nghỉ giải lao giữa giờ, Tề Nhạc đi ngang qua quầy bán nước, trước khi tập hợp thì chạy lại ném cho Chu Hạo rồi trở về đội ngũ.

Bây giờ trời đã bắt đầu chuyển lạnh, lúc nghỉ giữa giờ luôn phải chạy 800m vòng quanh sân luyện tập, Tề Nhạc thân cao, xếp cuối hàng trong lớp, vòng thứ nhất đi ngang qua chỗ Chu Hạo đang nghỉ ngơi, cậu nhìn hẳn huyết sáo một cái, rồi vui vẻ tiếp tục chạy cùng đội ngũ.

Chạy không bao lâu, ủy viên âm nhạc lớp cách vách từ phía sau chen chúc lên chạy song song với Tề Nhạc.

Nữ sinh mười sáu, mười bảy tuổi cơ bản đều đã dậy thì, trở nên thành thực, không còn ngại ngùng như nữ sinh cấp hai chỉ có thể lén lút đưa thư tình. Thời điểm yêu thích một người hận không thể làm cho cả lớp biết, nam sinh ban thể dục cao cao soái soái đánh bóng rổ tốt vô cùng kia là bạn trai sau này của mình.

Nữ sinh này lớn lên rất đẹp, mái tóc đen óng theo từng nhịp chạy mà trượt xuống bờ vai. Cô lấy cùi trỏ đụng Tề Nhạc một cái, lớn tiếng hỏi cậu: “Cậu quen biết học sinh năm hai ban thể dục kia phải không?”

Tề Nhạc quay đầu lại nhìn cô một cái: “Ừ.”

“Anh ấy có bạn gái chưa?”

Tề Nhạc cười: “Đã muộn, hẳn đã sớm có ước định chung thân cả đời rồi.”

Nữ sinh “hả” một tiếng: “Tại sao tớ chưa từng thấy anh ấy đi cùng với những nữ sinh khác?”

Tề Nhạc chỉ chỉ chính mình: “Đây này.”

“Gì chứ?”

Tề Nhạc chạy về phía trước vài bước, trở lại lớp học của mình, vút nữ sinh đó lại phía sau. Cậu đã qua cái thời thấy nữ sinh yêu thích Chu Hạo là bắt đầu lo sợ, Chu Hạo có ưu tú thể nào đi chẳng nữa, thì hẳn cũng là của cậu, từ nhỏ đã vậy.

Buổi trưa tan học, lúc Chu Hạo đứng dưới lầu đợi Tề Nhạc xuống cùng đi ăn trưa, thì bị nữ sinh kia chặn lại, trên hành lang còn có thêm mấy nữ sinh khác đứng dựa vào lan can, nhìn Chu Hạo cười tươi, rồi nhìn qua bạn của mình làm thủ thế “cố gắng lên”.

Từ ngày bộc lộ tài năng ở trường học mới, tình huống này đối với Chu Hạo cũng không có gì xa lạ, lạnh lùng cự tuyệt rồi bước đến cửa sau lớp học, túm lấy Tề Nhạc đang nhòm lén ra ngoài.

Nữ sinh không cam lòng, muốn đuổi theo, thì Chu Hạo cũng đã nhanh chân kéo Tề Nhạc đến đầu một hành lang khác, Tề Nhạc quay đầu lại nhìn cô nhún vai một cái: “Tớ đã nói rồi mà, cậu lại không thêm tin.”

Chu Hạo xoay mặt cậu lại, lạnh như băng hỏi: “Nói với cô ta cái gì?”

“Nói, từ lúc còn học nhà trẻ, cậu đã bán mình cho tớ rồi.” Tề Nhạc nhảy lên trên lưng Chu Hạo, có chút bất mãn nói: “Tại sao nữ sinh theo đuổi cậu nhiều như vậy, còn tớ lại chả có mấy người.”

Chu Hạo xốc cậu lên, nói: “Bởi vì vừa nhìn cậu đã biết cậu chỉ có thể làm “vợ”.”

“Đệt!”

Chu Hạo cười: “Mới học nhà trẻ đã muốn làm lão bà của tớ rồi.”

Tề Nhạc nghĩ đến khi còn bé, bọn họ chơi trò gia đình kia, cậu vĩnh viễn làm “mẹ”, thì có chút không cam lòng, siết chặt cổ Chu Hạo, tiến lại bên tai uy hiếp hắn nói: “Đêm nay ngủ, tớ sẽ nắm chặt “chít chít” của cậu, cho cậu sau này không cứng nổi luôn” (chơi “khôn” nha:v)

Thường thường buổi tối, sau khi quản lý kiểm tra xong, Tề Nhạc lại chạy đến ký túc xá của Chu Hạo, cùng hắn chen chúc trên một chiếc giường, chen chúc một hồi, cậu thích nhất là ôm hắn ngủ, ngủ sẽ ngon giấc hơn ngủ một mình.

Người của hai phòng cũng không cảm thấy kinh ngạc, cũng biết hai người bọn họ là anh em tốt từ nhỏ đến lớn, trong túc xá cũng từng có người chỉ chỗ này nọ, nhưng nhìn hai người thoải mái không có một chút khó chịu, thì cũng không nói lời dèm pha nữa.

Tề Nhạc chưa bao giờ quan tâm đến người khác sẽ nghĩ như thế nào, ở trong mắt cậu, Chu Hạo từ nhỏ đã là của cậu, mặc dù biết tình cảm của mình và hắn sẽ không được người đời tiếp thụ, nhưng đó cũng không phải là chuyện cậu quan tâm.

Sau khi lên lớp 12, Chu Hạo liền trở nên bận rộn, gần như mỗi ngày đều phải huấn luyện, khóa văn hóa phải chờ qua kỳ thi đại học chuyên ngành mới tiếp tục. Tháng mười, hắn cùng với đội bóng của trường đi đến thành phố tỉnh bên tham gia tập huấn.

Thành tích văn hóa của hắn cũng không kém, trải qua ba năm học, khi đến kỳ thi đại học nếu không phát huy thật thường thì cũng có khả năng đậu vào một trường chính quy loại hai khá tốt. Lưu Bình đã tìm hắn thảo luận qua rất nhiều lần, hi vọng hắn có thể chuyển tới ban cấp phổ thông.

Chu Hạo cũng không nguyện ý, lúc trước hắn lựa chọn môn này không phải là vì yêu thích, thế nhưng hắn hi vọng sau này có thể cùng sống vai với Tề Nhạc đứng chung một chỗ, muốn cùng cậu đứng trên cùng một độ cao, để mình có thể xứng đáng với cậu. Sau này cũng có tư cách đến nhà Tề Nhạc gặp ba mẹ cậu nói, hắn yêu Tề Nhạc, hắn vĩnh viễn muốn sống cùng với Tề Nhạc cả đời.

Tháng bảy nóng bức đã đến, kỳ thi đại học đã kết thúc một tháng, thành tích thi cũng đã công bố, hắn thiếu mấy điểm nên không thể đậu vào học viện thể dục ngoại tỉnh, nhưng có thể vào được trường chính quy nội tỉnh.

Trước kỳ thi hắn đã hỏi qua Tề Nhạc nhiều lần, sang năm Tề Nhạc muốn thi vào học viện thể dục thể thao tại thành phố mà hắn đã ghi danh.

Chu Hạo cảm thấy rất nan giải, nếu báo danh khoa chính quy trong tỉnh đồng nghĩa hắn và Tề Nhạc lại phải tách nhau ra bốn năm.

Vừa vặn Tề Nhạc được nghỉ hè, cậu liền bồi Chu Hạo đi về quê thăm mộ phần của Chu bà bà, hai người cùng nhau trở về cái huyện đã sống từ bé cho đến lớn.

Hầu Gia Kha sau hai năm kiên trì không ngừng theo đuổi cuối cùng cũng có thể cặp kè với Hứa Đồng Đồng, buổi tối, mấy người bọn họ đang liên hoan, hắn nhìn thấy Chu Hạo thì ngay lập tức đứng chắn trước mặt Hứa Đồng Đồng, chỉ sợ Hứa Đồng Đồng mà mình cực khổ lắm mới đuổi được tới tay, nhìn thấy Chu Hạo lại chạy theo hắn.

Hứa Đồng Đồng bắm lên cánh tay Hầu Gia Kha một cái, thoải mái đi đến trước mặt hai người bọn họ chào hỏi.

Cô “hừ” một tiếng: “Hai người các cậu vẫn tốt như vậy à?”

Tề Nhạc nhìn cô, cũng “hừ” một tiếng: “Dù chị với Hầu nước mũi có chia tay thì em với Chu Hạo cũng không bỏ nhau đâu.” (ý chỗ này là dù cặp kia có chia tay thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Chu Nhạc, 2 ng vẫn bên nhau)

Hứa Đồng Đồng lườm cậu một cái: “Em cứ đặc ý đi, cẩn thận chị méc cô nhỏ bây giờ, đừng tưởng là chị không biết.”

Tề Nhạc đang muốn nói chuyện với Hứa Đồng Đồng để dời lực chú ý của cô đi, thì cô đã quay qua hỏi Chu Hạo: “Ngày mai phải nộp đơn nguyện vọng rồi, cậu chọn trường nào?”

Chu Hạo sững sốt một chút: “Còn chưa nghĩ ra.”

Hứa Đồng Đồng kéo cánh tay Hầu Gia Kha: “Giấu cái gì chứ, tớ bây giờ cũng không còn ngây ngô như trước kia, đã có một tên đàn mặc cho tớ sai bảo, tớ mới không thèm làm vật cản trở hai người.”

Tề Nhạc không trả lời, quay đầu nhìn Chu Hạo, Chu Hạo cau mày, không biết đang suy nghĩ gì.

14. Chương 14

Tâm tình hai ngày nay của Chu Hạo cũng không quá tốt, Tề Nhạc khuya trở về nhà, sau khi tắm xong thừa dịp ba mẹ đã ngủ liền mò qua nhà đối diện. Cậu dùng chìa khóa mà Chu Hạo cho cậu để mở cửa, tiến vào phòng ngủ thì nhìn thấy Chu Hạo nằm ở trên giường, một cánh tay gác lên trán, trên bàn sách còn đặt tờ nguyện vọng chưa điền.

“Chu Hạo.”

“Ừ.” Chu Hạo mở mắt ra nhìn cậu.

Tề Nhạc có chút bận lòng: “Ngày mai phải về trường nộp tờ nguyện vọng rồi.”

Chu Hạo thở dài, chống cánh tay ngồi dậy, gọi cậu: “Nhạc Nhạc, lại đây.”

Tề Nhạc đi tới, ngồi ở mép giường, nhìn Chu Hạo.

Chu Hạo ôm lấy Tề Nhạc, để mình dựa vào trên vai cậu: “Lúc trước sợ cậu thất vọng, không dám nói cho cậu biết, tớ không đậu, để vào trường đó tớ còn thiếu mấy điểm nữa”

“Hửm?” Tề Nhạc nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn hẳn: “Cũng không phải chỉ có một trường đại học đó, có thể báo danh vào khoa chính quy trường của tỉnh mà”

“Học viện thể dục thể thao mà cậu muốn thi vào lại ở thành phố khác.”

Tề Nhạc vươn tay nắm lấy hai má của Chu Hạo: “Có phải là cậu thi đại học thi đến choáng váng rồi không? Sang năm tớ cũng có thể báo danh trường của tỉnh mà.”

“Thế nhưng cậu thích trường đó mà.”

“Tớ càng yêu thích cậu hơn, ngu ngốc ạ.”

Tề Nhạc cúi đầu nhìn Chu Hạo, hẳn chỉ mặc một cái quần thể thao ngắn, thân trên để trần, lộ ra đường nét bắp thịt rắn chắc màu vàng nhạt.

Tề Nhạc hài lòng vuốt ve bụng hẳn, rồi đẩy Chu Hạo ngã lên giường, còn mình bò lên trên người cắn bụng của hẳn.

Chu Hạo bị cậu gặm gặm, đám mây đen lúc này tan biến vào khoảng không ngay lập tức, ôm đầu Tề Nhạc, cười to: “Đừng gặm nữa, cậu đói bụng thì để tớ đi nấu cơm cho cậu. Thịt của tớ không thể ăn được.”

Tề Nhạc duỗi đầu lưỡi ra, liếm liếm chỗ cậu vừa gặm trên bụng, rồi bò lên phía trước hôn miệng Chu Hạo, thấp giọng nói: “Tớ sắp mười tám tuổi rồi.”

“Hửm?”

Tề Nhạc thấy Chu Hạo không hiểu, tức giận cắn lên môi Chu Hạo một cái: “Tớ lớn rồi.”

Chu Hạo bồn chồn nhìn Tề Nhạc, một tay duỗi xuống địa phương đã có phản ứng của cậu: “Để tớ mò xem nào.”

Tề Nhạc cà cà lên người hẳn: “Một chút nữa sẽ càng lớn hơn.”

Chu Hạo kéo Tề Nhạc nằm lên giường, trở mình hôn cậu, đầu lưỡi chui vào miệng cậu liếm hút, hô hấp nóng bỏng phun lên trên mặt Tề Nhạc.

Tề Nhạc vội vã cởi bỏ quần áo của hai người xuống, đồng thời vươn tay nắm chặt phân thân của Chu Hạo, nghiêng đầu để cho Chu Hạo hôn lỗ tai của cậu, mở miệng nói: “So với cậu cũng không nhỏ hơn bao nhiêu cả.”

Chu Hạo ghé vào lỗ tai cậu, trầm thấp cười: “Một lát nữa cậu sẽ biết.”

Tề Nhạc khẽ hừ một tiếng, ngón tay Chu Hạo đã dò vào phía sau của cậu, cậu cau mày, lần đầu tiên tiếp nhận dị vật làm cho cậu có chút không quen, còn có chút đau nhói.

Chu Hạo cúi đầu hôn lên mặt cậu, nhẹ giọng an ủi: “Không có gì, bảo bối, không có gì, một lát nữa là tốt rồi.”

Nơi đó rất khô khốc, Chu Hạo suy nghĩ một chút, từ tủ đầu giường lấy ra một chai kem dưỡng ẩm đổ lên tay mình và phía sau của Tề Nhạc.

Hắn đẩy hai ngón tay vào thăm dò, một bên tìm tòi một bên hôn Tề Nhạc, hỏi cậu: “Đau không?”

Tề Nhạc lắc đầu: “Cậu tiếp tục đi.”

Chu Hạo lại bỏ thêm một ngón vào, nhẹ nhàng đưa đẩy ngón tay.

“Ah.” Đôi mắt Tề Nhạc trở nên ướt át, lấy tay mò mẫm cơ bụng mà cậu thích nhất trên người Chu Hạo, nghiêng đầu, muốn cắn, thế nhưng không thể với tới.

“Nằm yên nào.” Chu Hạo vươn bàn tay sạch bên kia sờ sờ mặt Tề Nhạc: “Một lát nữa cho cậu cần.”

Chu Hạo rút tay ra, lại đổ kem dưỡng ẩm lên phân thân của mình, từng chút từng chút thăm dò tiến vào.

Mới đi vào một chút đã không thể động đậy được nữa, Chu Hạo cầm hai chân của Tề Nhạc vòng qua người mình, nắm chặt tay của cậu: “Thả lỏng một chút, không thoải mái sao? Không thoải mái thì xoay lại, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.”

Tề Nhạc lắc đầu, cậu muốn nhìn Chu Hạo, cậu cố gắng thả lỏng toàn thân, toàn tâm toàn ý tiếp nhận Chu Hạo.

Chu Hạo nắn bóp gò mông tròn trịa của cậu, cảm giác cơ thịt căng cứng dần thả lỏng thì mới tiếp tục chuyển động, mãi đến khi hơn phân nửa nằm ở bên trong thì mới dừng lại.

Hắn cầm tay cậu kéo đến chỗ phân thân vẫn còn nằm ở bên ngoài: “Nhạc Nhạc, cậu sờ một cái đi, tớ đang ở bên trong cậu.”

Tề Nhạc sờ soạng một lúc, đột nhiên trong lòng chua xót chịu không được, nước mắt chảy xuống, nhìn Chu Hạo, giơ tay ra, dùng thanh âm nhuyễn nhuyễn nhu nhu như hồi còn bé làm nũng gọi hắn: “Chu Hạo.”

Chu Hạo cúi người, để cho cậu ôm hắn.

“Em yêu anh.”

Chu Hạo hôn cậu: “Anh cũng yêu em.”

Hai tay Tề Nhạc siết chặt lấy lưng Chu Hạo, dùng sức hôn hắn, gần nửa ngày mới thở hổn hển buông ra.

Chu Hạo đau lòng hôn lên đôi mắt của cậu: “Có đau không? Có phải là rất khó chịu hay không? Nếu khó chịu thì không làm nữa.”

Tề Nhạc lắc đầu, chỉ lo Chu Hạo từ trong cơ thể mình rút ra, có chút gian nan vặn vẹo eo, vừa chảy nước mắt vừa nói: “Không...Không đau, anh không thể đi ra, em thích như vậy.”

“Được, không ra, em muốn làm bao lâu thì sẽ làm bấy lâu.”

Tề Nhạc khẽ hừ một tiếng, tuy rằng miệng nở nụ cười, nhưng mồ hôi trên trán lại chảy xuống không ngừng.

“Anh động đi.”

Chu Hạo nghe lời cậu, chống nửa người lên, bắt đầu chuyển động một cách chậm rãi, một tay còn xoa bóp địa phương đã mềm xuống của Tề Nhạc.

Tề Nhạc nắm ga trải giường thật chặt, không nhìn được hừ hừ kêu ra, lại cố chấp mở to mắt, không muốn bỏ sót bất cứ biểu tình nào của Chu Hạo.

Nơi căng cứng đau nhức cũng quen dần, phía trước cũng có phản ứng một lần nữa đứng thẳng lên.

Chu Hạo tăng tốc độ, nhìn không được thở hổn hển hôn lên môi Tề Nhạc. Tề Nhạc cũng dần tìm thấy lạc thú, toàn tâm cảm thụ khoái cảm đâm xuyên mà Chu Hạo mang lại, tuy rằng vẫn còn có chút bài xích, thế nhưng so với lúc mới tiến vào thoải mái hơn nhiều.

Cậu duỗi chân kẹp lấy eo Chu Hạo, hai tay nắm lấy phía trước của mình tự an ủi như Chu Hạo đã từng làm, tiếng rên rỉ càng ngày càng lớn, lại bị nụ hôn của Chu Hạo chặn lại.

Chỉ có một mình Chu Hạo, cậu chỉ nguyện ý làm chuyện này cùng với Chu Hạo, cậu không biết tình cảm của cậu đối với Chu Hạo thay đổi từ khi nào, chỉ biết là cậu yêu hắn, từ khi bắt đầu có dự vọng đã ảo tưởng có thể chung sống với hắn cả đời, không ai có thể phá hoại tình cảm của cậu và Chu Hạo.

15. Chương 15

Sau khi Tề Nhạc khai giảng được vài ngày thì mới biết Chu Hạo không nộp nguyện vọng, mà lại vào lớp bổ túc tiếp tục học 12, phòng học lại còn sát vách lớp của Tề Nhạc.

Thời điểm nghỉ giải lao, có bạn học nói cho Tề Nhạc biết có người đứng ở cửa sau chờ cậu, cậu đứng dậy nhìn sang, thì thấy Chu Hạo đang dựa vào cạnh cửa, ôm cánh tay nhìn cậu cười.

Mặt Tề Nhạc đỏ lên một chút, kể từ đêm hai người bọn họ làm chuyện đó, sau khi tách ra thì đây vẫn là lần đầu tiên gặp mặt, ngày hôm sau Chu Hạo trở về thành phố, cậu thì đợi kỳ nghỉ qua rồi trực tiếp đi học, hai người còn không tìm được cơ hội gặp mặt nhau.

“Sao anh lại tới đây?” Tề Nhạc dùng âm thanh như con muỗi nhỏ giọng nói.

Chu Hạo chỉ chỉ vào lớp bên cạnh: “Lên lớp.”

“Học lớp bỏ túc? Anh không nộp nguyện vọng sao?”

Chu Hạo gật gật đầu, nâng tay định xoa má Tề Nhạc, nhưng nhìn thấy xung quanh toàn là bạn học đành phải thu lại.

“Chuyện lớn như vậy tại sao anh lại không nói cho em biết?”

“Giờ không phải là đã biết rồi sao?” Chu Hạo bỗng nhiên cúi đầu, ghé vào tai Tề Nhạc hỏi nhỏ: “Nơi đó còn đau không?”

Tề Nhạc hừ hừ, cái mông vốn không đau giờ bị Chu Hạo hỏi lại cảm thấy nhức nhức, đỏ mặt nói: “Cẩn thận em bóp nát anh.”

Chu Hạo đùa giỡn cậu, tâm tình cũng trở nên vui vẻ hơn, vỗ vỗ đầu Tề Nhạc: “Trở về học đi, buổi trưa chờ anh.”

Bây giờ, thời gian học tập và nghỉ ngơi của hai người bọn họ đều giống hệt nhau, mỗi ngày ngoài trừ ngủ cùng thì gần như tất cả đều làm cùng nhau.

Sinh hoạt của lớp 12 cực kỳ khô khan vô vị, ngoại trừ việc lên lớp thì còn lại chính là thi cử, môn giải trí duy nhất chính là thi đấu bóng rổ vào mùa thu hằng năm của trường.

Chu Hạo và Tề Nhạc đều là người của đội bóng rổ, bởi vì mấy trận thi đấu trước đều là vòng loại nên hai người không gặp được nhau, mãi cho đến khi diễn ra trận tranh quán quân, hai người mới có thể giao tranh.

Chu Hạo có ưu thế về chiều cao, kỹ thuật so với những người khác cũng tốt hơn nhiều, tuy rằng điểm của lớp bọn họ gần như là do hấn kiếm được, thế nhưng chênh lệch điểm số vẫn bị kéo ra rất nhanh.

Nửa sau trận đấu, thời điểm Tề Nhạc dẫn bóng úp rổ, bị Chu Hạo chặn lại, Tề Nhạc hung tợn nhìn hấn giơ ngón giữa, Chu Hạo truyền bóng cho đồng đội của mình, thừa dịp không ai chú ý vỗ lên mông Tề Nhạc một cái.

Tề Nhạc bị hấn làm cho sợ hết hồn, giống như lo lắng Chu Hạo sẽ lột quần mình xuống, cậu liền cầm chặt lấy lưng quần chạy trốn thật nhanh.

Tề Nhạc lại cướp được bóng, nhảy lên cao ném bóng vào rổ, lúc hạ xuống không chú ý phía dưới, tẹo chân một cái, cậu đau đớn ngã bệt xuống đất.

Chu Hạo nhìn trọng tài làm một cái thủ thế tạm ngừng trận đấu, chạy tới chen tách những người vây xung quanh Tề Nhạc ra, ngồi xuống đối diện cởi giày cậu ra.

Tề Nhạc nhìn bạn học bên cạnh, phát phát tay, ra hiệu bọn họ tiếp tục, lại để cho Chu Hạo dìu mình ra băng ghế bên ngoài sân nghỉ ngơi.

Bên kia vẫn chờ Chu Hạo vào trận, Chu Hạo không để ý tới, ngồi chồm hõm trên mặt đất cẩn thận từng li từng tí nâng chân Tề Nhạc lên, ấn ấn lên mắt cá chân đang dần sưng to. Tề Nhạc “ah” một tiếng: “Nhẹ chút, đau ”

“Đi bệnh viện.” Chu Hạo tiếp nhận chai nước khoáng bạn học đưa tới, mở nắp rồi lại đưa cho Tề Nhạc, chờ Tề Nhạc uống nửa bình rồi mình mới nhận lấy uống hết.

Trên sân thi đấu lại bắt đầu, hai đội đều một lần nữa thay đổi người.

Giáo y cùng giáo viên chủ nhiệm cũng chạy tới ân cần hỏi han, Tề Nhạc nhìn sắc mặt tái nhợt của giáo viên chủ nhiệm lớp Chu Hạo, cười hắc hắc, lấy áo sơ mi caro lớn của mình lau mồ hôi trên mặt Chu Hạo, nói: “Không có chuyện gì đâu ạ, đây là anh của em, để anh ấy đưa em đến bệnh viện là được.”

Sự khó chịu của bạn học cùng thầy giáo đối với hành động của Chu Hạo cũng dần giảm, chờ giáo y phun thuốc lên mắt cá chân Tề Nhạc, xử lý đơn giản xong, Chu Hạo chào giáo viên hai lớp, cự tuyệt yêu cầu của người khác muốn cùng đi đến bệnh viện, sau đó ôm lấy Tề Nhạc đi ra khỏi sân.

Chờ đi tới nơi có ít người, một tay Tề Nhạc ôm chặt lấy cổ của Chu Hạo, tay khác xoa nắn lỗ tai của hắn, nói: “Anh đi rồi, lớp anh thua là cái chắc.”

“Câm miệng.” Chu Hạo mím chặt môi, hai tay vững vàng đỡ lấy chân Tề Nhạc, sợ mình không cẩn thận sẽ làm ngã cậu.

Tề Nhạc biết là Chu Hạo lo lắng cho mình, quơ quơ chân, cố ý kéo dài âm thanh: “Anh là đồ không có lương tâm, em là người bị thương mà anh vẫn hung dữ như vậy ( ) .”

“Đừng nhúc nhích.” Chu Hạo đi mấy bước, rồi ngừng lại, hít một hơi thật sâu: “Anh sợ sẽ làm em bị đau.”

Tề Nhạc nằm nhoài lên trên bả vai Chu Hạo, nhìn gò má của hắn đã không còn dấu vết ngậy ngồ, hôn lên cổ hắn một cái: “Không đau.”

Mắt cá chân của Tề Nhạc bị rạn xương, phải đợi nửa tháng mới có thể khỏi hẳn, bó thạch cao, nẹp lại cẩn thận, Chu Hạo công cậu ra khỏi bệnh viện. Chu Hạo gọi điện thoại cho hai giáo viên xin nghỉ hai ngày, đứng ở ven đường hỏi Tề Nhạc: “Về nhà sao?”

Tề Nhạc lắc đầu, chỉ vào khách sạn nhỏ ở đối diện, hỏi: “Mang tiền không?”

Chu Hạo mở cửa phòng, vừa mới đặt Tề Nhạc lên giường, lúc muốn đến phòng tắm lấy khăn lau người cho cậu, thì đã bị cậu ôm chặt lấy không chịu buông tay.

Tề Nhạc cà cà đầu lên phần eo lưng của hắn, nói: “Đau chân, anh hôn em một cái nào ( ) .”

Chu Hạo cúi người xuống hôn cậu, Tề Nhạc trực tiếp ôm lấy cổ kéo hắn lên giường.

Chu Hạo vội vã chống cánh tay lên, sợ đụng trúng chỗ đau của Tề Nhạc: “Đừng nghịch, đúng trúng lại càng đau đó.”

Tề Nhạc vẫn không chịu buông tay, sờ loạn thân thể của hắn, nói: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, giúp em dời đi lực chú ý, những nơi khác đau chân sẽ hết đau.”

Chu Hạo dở khóc dở cười, nguyên bản sợ cậu đau nên hắn vẫn còn cố nhịn, bởi vì sau lần thân thiết kia, thân thể của cậu vẫn chưa khỏe hẳn, trốn ở góc trường học hôn nhẹ căn bản không đã nghiệm, lúc này, hắn bị Tề Nhạc trêu đùa liền trở nên không xong rồi.

Chu Hạo đi tới phòng tắm rửa ráy, Tề Nhạc nằm ở trên giường, chân đặt lên mền hừ hừ không ngừng, lần này chân đau mà mông nó cũng đau luôn rồi. Chờ Chu Hạo đi ra, lại vươn tay đến muốn hôn hắn.

Chu Hạo bởi vì cố kỵ vết thương trên người Tề Nhạc nên làm cũng chưa tận hứng, Tề Nhạc nhìn nơi đó của hắn lại đứng lên, bèn dùng miệng giải quyết cho hắn.

Tề Nhạc nửa đêm ngủ không thoải mái, lông mày vẫn luôn nhíu chặt. Một lát sau liền mở mắt ra, để Chu Hạo nằm thẳng, còn mình thì nghiêng qua một bên, khoát cái chân bị thương lên người hắn rồi thiếp đi.

Chu Hạo ôm cậu vào ***g ngực, không nhúc nhích, cũng không nhắm mắt, chỉ tỉ mỉ miêu tả khuôn mặt của cậu. Nhìn thấy Tề Nhạc nhíu mày liền cúi đầu hôn nhẹ, nhìn cậu chìm vào giấc ngủ thì mới yên lòng.

16. Chương 16

Chân Tề Nhạc phải bó thạch cao, nhưng mà không thể vì chuyện này mà làm trễ nãi chương trình học được, vì vậy, cậu quang minh chính đại tiến vào ký túc xá của Chu Hạo, để hắn chăm sóc mình, nâng tay có áo, há miệng có cơm.

Mãi cho đến một tháng sau hủy thạch cao, Chu Hạo mới vội vàng thu dọn đồ đạc đi tham gia tập huấn bên ngoài.

Thành tích chuyên nghiệp của Chu Hạo vốn cũng không kém lắm, năm ngoái làm sai một mục nên mới bỏ lỡ cơ hội vào Thể Viện, năm nay thi cử thuận lợi hơn nhiều, thành tích còn chưa công bố, thì hẳn đã biết điểm số của mình sẽ không tồi.

Thể Viện: Học Viện TĐTT

Tháng Sáu thi đại học là thời điểm oi bức nhất, Tề mẹ cũng chạy đến, thuê một phòng nhỏ gần trường của Tề Nhạc, bồi cậu hai ngày thi cử.

Từ nhỏ, thành tích của Tề Nhạc đã rất tốt, thi đại học căn bản không thành vấn đề. Vừa vặn năm nay lại thay đổi cách thức, công bố điểm trước rồi mới điền nguyện vọng, nhìn điểm sàn năm trước, điểm của Chu Nhạc hai người cao hơn nhiều, từng người điền vào trường mà mình thích.

Trường học của hai người bọn họ ở cùng một thành phố, cách nhau rất gần, có Chu Hạo nhìn, Tề mẹ cũng yên tâm không ít, dù sao ở trong mắt cô đứa con trai này từ nhỏ đã nghe lời, cả ngày vui cười hớn hở, gốc rễ hễ hễ, sợ cậu bị người khác khi dễ.

Một mùa hè qua đi, đã đến lúc đi đến đại học báo danh. Đáng lý ra Tề mẹ cũng muốn đi cùng, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng trưởng thành của Chu Hạo thì cũng yên lòng, chuyên tâm đi lo chuyện làm ăn của gia đình.

Chu Hạo mang theo bao lớn bao nhỏ, chào tạm biệt mẹ hắn cùng với tiểu Hổ miệng đang cong lên, một mặt không cao hứng, rồi dẫn Tề Nhạc lên tàu hỏa

Đây là mùa khai giảng, trong buồng xe ngột ngạt chen lấn, hành lang bên trong cũng đứng đầy người.

Tề Nhạc méo miệng ngồi ở bên cửa sổ, tám giờ đi đường cũng trở nên xa xa khó với, vừa bắt đầu côi lòng tràn đầy hưng phấn, nghĩ có thể cùng Chu Hạo trải qua thế giới hai người ngọt ngào, ai dè lại thành ra thế này.

Chu Hạo gọt một trái táo đưa cho Tề Nhạc, Tề Nhạc lắc đầu, không ăn.

Chu Hạo đặt trái táo lên bàn, lại mở một chai nước khoáng, để cho Tề Nhạc uống, Tề Nhạc xẹp miệng, không chịu uống, uống hết lại mắc công chen chúc trong rừng người đi vệ sinh.

Chu Hạo một tay ôm lấy vai Tề Nhạc, nhân cơ hội nắm cằm của cậu, đổ nước vào miệng.

Tề Nhạc bị sặc ho khan vài tiếng, vừa thẹn vừa giận trừng Chu Hạo.

Chu Hạo cũng tự uống một hớp, sau đó lấy giấy ăn lau vết nước còn dính ở cằm Tề Nhạc: “Ban ngày rất nóng, uống nhiều nước một chút, đừng để bị say nắng, chờ đến khi tới nơi, nghỉ ngơi một ngày rồi lại đến trường.”

Tề Nhạc nhìn bộ dạng quan tâm của Chu Hạo, có hỏa cũng không phát ra được, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không ngừng nhìn thời gian, hi vọng nhanh chóng đến nơi.

Cuối cùng cũng đã tới, từ lúc chen đi ra khỏi trạm xe lửa đến giờ, Tề Nhạc vẫn ủ rũ như cũ, rũ đầu đi theo phía sau Chu Hạo. Chu Hạo kéo valy dựng hành lý đi mấy bước, liền quay đầu lại cầm tay Tề Nhạc dắt cậu đi.

Bọn họ trực tiếp thuê một căn phòng tại khách sạn nhỏ gần trạm xe lửa, Tề Nhạc vào đến phòng, thấy cái giường chuẩn bị nằm xuống không muốn cử động, lại bị Chu Hạo xách đi tới buồng tắm.

Thời điểm nước lạnh lao xuống, tinh thần của Tề Nhạc hồi phục không ít, ôm eo Chu Hạo, dựa vào người hắn cảm thán: “May là có anh ở đó, chứ không, chắc có lẽ em ghen chết trên xe luôn rồi.”

Chu Hạo rửa hết bọt sữa tắm trên người Tề Nhạc, cười cười, nói: “Em mà nghe lời, cả đời này anh đều ở bên cạnh em.”

Tề Nhạc cười híp mắt: “Nói được lắm, giống như em mà không nghe lời thì anh không cần em nữa ý.”

Chu Hạo xoa xoa tóc của cậu: “Trước tiên ở lại ký túc xá một năm, sang năm chúng ta sẽ thuê phòng ở ngoài. Chờ sau khi tốt nghiệp, thì đến nói chuyện với ba mẹ em.”

Tề Nhạc “ừ” một tiếng, thỏa mãn híp mắt lại, chôn đầu vào người Chu Hạo bắt đầu ngủ gà ngủ gật, cậu mới không lo lắng chuyện này, từ nhỏ cậu đã yêu thích Chu Hạo, ba mẹ cậu cũng rất rõ ràng, nếu như bọn họ không đồng ý, trừ bỏ Chu Hạo, cậu không muốn bất kỳ ai hết.

17. Chương 17

Tiến vào đại học, Tề Nhạc không hề tham gia bất kỳ hoạt động nào của xã đoàn hay là của hội học sinh, chương trình học năm nhất khá nhiều, từ thứ hai đến thứ sáu cậu yên tĩnh ở im trong trường, không có chuyện gì làm thì chạy đến lớp Chu Hạo nhìn hẩn. Chờ đến cuối tuần thì đi làm thêm ở một cửa hàng tiện lợi.

Đối với việc hai người ở chung, cậu cấp thiết hơn so với Chu Hạo, hận không thể lập tức kiếm tiền, thuê phòng rồi cùng hẩn trải qua thế giới hai người, chỉ mới nghĩ thôi mà đã cảm thấy kích động rồi.

Buổi tối, Tề Nhạc bán hàng ở một cửa hàng tiện lợi, chín giờ rưỡi mới tan tầm. Chu Hạo ở một bên chờ cậu, buổi chiều sau khi huấn luyện xong hẩn lập tức chạy đến, cùng Tề Nhạc ăn cơm tối rồi đứng dựa vào cây cột trước cửa tiệm, chơi game trong điện thoại chờ cậu tan ca.

Tề Nhạc thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hẩn một cái, cậu cảm giác mắt mình như tia X quang có thể xuyên qua lớp quần áo nhìn thấy đường nét bắp thịt rắn chắc trên cơ thể hẩn. Tề Nhạc liếm môi một cái, thật vất vả nhẫn nhịn cho đến lúc có người đến thay ca, chạy tới bên cạnh Chu Hạo, tay không thành thật mà vuốt ve lên xuống..

“Có mệt hay không?” Chu Hạo khoác tay lên vai cậu, kéo cậu đi.

Tề Nhạc nhìn bốn phía xung quanh, nhân cơ hội không bóng người cắn lên vai Chu Hạo một cái, thỏa mãn liếm liếm môi: “Không mệt, nhưng mà nghẹn chết em rồi.”

Tề Nhạc tan tầm rất muộn, cửa ký túc xá của trường đã sớm đóng, Chu Hạo quen đường quen xá dẫn Tề Nhạc đến một nhà nghỉ nhỏ, nhà nghỉ này khá đơn sơ, thế nhưng gần trường, vả lại cũng rất rẻ, bà chủ ngầm hiểu ý, nhìn hai người cười cười, giảm giá thêm 8%.

Lúc đầu tâm tình Tề Nhạc còn rất hưng phấn, đến nhà nghỉ, sau khi tắm rửa xong không được bao lâu đã tựa vào ***g ngực Chu Hạo ngủ say, tay còn vô ý thức trượt trên người hẩn mò a mò.

Chu Hạo cúi đầu khẽ hôn lên môi cậu một cái, thận trọng đặt Tề Nhạc nằm xuống, còn mình ngồi tựa lên đầu giường tính toán tiền bạc.

Kỳ thực trên người hẩn có một khoản tiền, trước khi qua đời bà nội đã đưa cho hẩn, hẩn vẫn luôn không động tới. Nhưng nhìn Tề Nhạc mỗi ngày đều vì cuộc sống sau này của bọn họ mà bôn ba, hẩn cũng không phải là không đau lòng. Cuối tuần nào hẩn cũng phải huấn luyện, có rất ít thời gian rảnh, Tề Nhạc chỉ có thể làm thêm một mình, không phải hẩn không khuyên Tề Nhạc, thế nhưng tiểu tử này có lúc lại bướng bỉnh không chịu được, cắn bản không chịu nghe lời hẩn. Hơn nữa, buổi tối cuối tuần bọn họ cũng phải đi thuê nhà nghỉ, còn không bằng hiện tại thuê luôn một cái, để cho Tề Nhạc có thể yên yên ổn ổn mà ở, đợi đến khi nghỉ đông, được thả ra, hẩn đi kiếm việc làm bù vào khoản tiền ấy cũng được.

Sáng sớm, lúc Tề Nhạc tỉnh lại phát hiện tứ chi của mình đều quán lên người Chu Hạo, Chu Hạo ngủ rất ngon, thế nhưng tiểu Chu Hạo ở phía dưới lại rất có tinh thần mà đứng thẳng lên.

Tề Nhạc không nhìn được, chậm rì rì đến gần hôn Chu Hạo, liếm liếm lên môi hẩn, thấy hẩn không tỉnh, liền chui vào mền ngậm lấy tiểu Chu Hạo.

Chu Hạo không thể giả bộ được nữa, nhin không được cười rộ lên, sờ sờ đầu Tề Nhạc, ra hiệu cho cậu tiếp tục. Chờ miệng trên của cậu đã được ăn no, liền kéo Tề Nhạc lên, đẩy xuống giường đút cho miệng dưới của cậu.

Tề Nhạc thỏa mãn nằm bẹp xuống, Chu Hạo cúi đầu cà cà lên mặt cậu, nói: “Một lát nữa anh với em đến chỗ làm xin nghỉ việc, buổi chiều chúng ta đi xem phòng.”

“Tại sao? Anh lấy tiền ở đâu?” Hiện tại, giá phòng tăng cao, thuê một căn phòng cũng không phải rẻ, mặc dù phần lớn đều vừa tầm với sinh viên, thế nhưng nhiều người thuê, tiền thuê dĩ nhiên sẽ cao hơn.

“Ừ, đột nhiên anh nhớ ra vẫn còn dành giùm được một ít tiền mừng tuổi, đủ trả tiền thuê nửa năm, chúng ta cứ thuê trước đã, chờ đến khi có thời gian rảnh, anh sẽ đi làm thêm.” Chu Hạo không nói cho Tề Nhạc biết số tiền đó là do bà nội lưu lại, sợ cậu không chịu dùng.

Tề Nhạc mở to hai mắt, có chút hưng phấn, nhưng mà cũng có chút không vui: “Em có thể đi làm thêm kiếm tiền.”

Chu Hạo ôm chặt Tề Nhạc, hôn lên mặt cậu một cái: “Từ nhỏ em chưa từng chịu qua cực khổ, bây giờ ngoại trừ lên lớp còn phải đi làm thêm, buổi tối có lúc gọi điện cho em, còn chưa nói chuyện xong thì em đã ngủ mất rồi.”

“Em cũng là đàn ông, chịu một chút khổ cực thì có đáng là gì, với lại, không thể lúc nào cũng dựa vào anh.” Tề Nhạc nhịn không được đánh gãy lời Chu Hạo.

“Thế nhưng bây giờ em không cần đi làm thêm thì chúng ta cũng có tiền, nếu em không muốn mỗi ngày anh đều vì em mà đau lòng thì liền ngoan ngoãn mà nghe lời.”

Tề Nhạc còn muốn phản bác, nhưng nhìn thấy biểu tình của Chu Hạo thì không nói gì thêm nữa. Trên thực tế, từ khi bà nội mất, Chu Hạo đã thay đổi một chút, nói ít đi thì không nói, có lúc còn cố chấp đến dọa người.

Cậu bắt đầu dĩ gật gật đầu: “Thôi được rồi.”

18. Chương 18

Bọn họ thuê một căn nhà, bên trong có một phòng khách và một phòng ngủ, phòng không lớn, giá cả cũng vừa phải. Căn phòng đã được trang trí đơn giản, dụng cụ gia đình đều đầy đủ hết.

Sau khi hai người bọn họ báo với trường học xin chuyển ra ngoài, tìm một buổi cuối tuần Chu Hạo không phải đi huấn luyện, cùng nhau đi siêu thị mua vật dụng thiết yếu hằng ngày. Tề Nhạc tay chân vụng về trái lại ga giường, rồi đem tấm ảnh chụp chung của cậu với Chu Hạo khi còn bé để lên đầu giường, thỏa mãn đi ra.

Chu Hạo đang tẩy rửa phòng khách, Tề Nhạc từ phía sau đột nhiên nhào tới nhảy lên lưng Chu Hạo. Chu Hạo vội vã ném đồ lau nhà đi, hai tay đỡ lấy chân Tề Nhạc: “Lại nghịch, cẩn thận bị ngã.”

“Hừm, bị ngã không phải là có anh đỡ rồi sao?” Tề Nhạc đứng đưng đưng như không nói.

Chu Hạo cầm khăn lau bẩn trên bàn lên, công Tề Nhạc đi tới nhà bếp, giặt khăn sạch sẽ rồi treo lên móc, sau đó lại công Tề Nhạc tiếp tục đi dọn dẹp.

Mặc dù lên cấp ba hẳn mới học chuyên thể dục, nhưng mà từ nhỏ cũng đã rèn luyện không ít, tố chất thân thể rất tốt, nếu như không phải là không nỡ để Tề Nhạc ở một mình, thì sau khi tốt nghiệp trung học hẳn muốn vào quân đội hơn.

Hắn vừa công Tề Nhạc vừa làm việc nhà cũng vô cùng thoải mái, đôi chân dài của Tề Nhạc không ngừng ần ần hiện hiện trước mặt, có lúc thì quàng quanh hông hắn, có lúc không có ý tốt cọt cọt tới cọt lui, Chu Hạo không nỡ ném cậu xuống, chỉ có thể nhúc đầu cố chịu đựng.

Mãi cho đến khi Chu Hạo đi vào nhà bếp chuẩn bị nấu cơm thì lúc này Tề Nhạc mới chịu leo xuống, lấy đồ ăn từ trong tủ lạnh ra, đặt lên kệ bếp. Chu Hạo múc mấy lon gạo bỏ vào nồi cơm điện, bật nút nấu cơm, sau đó hai người nhìn rau dưa trên bàn, mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không nhúc nhích.

“Chu Hạo...” Tề Nhạc sử dụng sát chiêu của bản thân, vô tội nhìn Chu Hạo, gọi tên của hắn.

Chu Hạo lắc đầu: “Anh cũng sẽ không.”

...

Trầm mặc một lúc, Tề Nhạc chuồn ra khỏi nhà bếp, mở máy tính lên mạng tra một chút, mới phát hiện bên này không có network.

“Đi ra ngoài ăn.” Chu Hạo đi vào phòng ngủ lấy áo khoác của mình, vỗ vỗ lên đầu Tề Nhạc đang buồn bực nhìn chăm chăm vào máy tính.

“Anh mới trả tiền thuê nhà, còn giao tiền đặt cọc, mua vật dụng sinh hoạt hằng ngày nữa, còn lại có bao nhiêu đâu.” Tề Nhạc nói, bắt lấy hai ngón tay của Chu Hạo lắc lắc, nói: “Còn hai tháng nữa chúng ta mới được nghỉ đông, chi tiêu phải tiết kiệm một chút.”

Chu Hạo đột nhiên nở nụ cười, cúi người xuống nhìn chăm chăm Tề Nhạc, mồm lên miệng cậu một cái: “Lão bà, em giỏi quá, sau này tất cả tiền bạc đều đưa cho em quản.”

“Đệt!” Tề Nhạc cầm lấy cái gối đánh lên người Chu Hạo: “Anh mới là lão bà!”

Cuối cùng, hai người lẫn lộn trong nhà bếp những hai tiếng đồng hồ, giăng co xào được một đĩa cải xanh, nấu nước luộc cải thảo, còn làm một tô dưa chuột trộn, thịt cá đều để im trong tủ lạnh, không dám động vào.

Tề Nhạc với một tô dưa chuột trộn ăn được ba chén cơm, cuối cùng dựa vào lưng ghế, ngồi im không động đậy.

Chu Hạo dọn chén đĩa lại, xoa xoa bụng cậu một cái: “Ăn như chết đói...”

Tề Nhạc mở mắt ra nhìn hấn: “Còn trách em? Nấu một nồi cơm lớn như vậy, em mà không ăn hết, hóa ra là không nể mặt anh à?”

Chu Hạo đen mặt đi vào nhà bếp rửa chén, ở trong lòng lặng lẽ nhớ kỹ, lần sau nấu ít đi hai lon gạo.

Buổi tối, hai người đi dạo xung quanh công viên gần nhà để tiêu cơm, sau khi trở lại, bắt đầu leo lên giường làm vận động hằng ngày.

Tề Nhạc bị đè xuống giường, người ở phía trên không chịu buông tha cho cậu, buộc cậu gọi hấn là lão công hơn nửa buổi tối, mới hài lòng thả cậu ra.

Ở cùng một chỗ, thời gian trôi qua thật quá nhanh, đã bắt đầu bước vào kỳ nghỉ đông, Chu Hạo trở về nhà mẹ hấn ở trong thành phố, còn Tề Nhạc thì trở về huyện nhỏ.

Sắp hết năm, khắp nơi đều là không khí vui mừng, thế nhưng bầu không khí trong nhà Chu Hạo không quá tốt, Lưu Bình cau mày, một mặt muốn nói lại thôi nhìn chăm chăm vào Chu Hạo.

Chu Hạo nhăn nhin cả mấy bữa, thừa dịp trưa nay tiểu Hồ cùng ba nó không có ở nhà, mở miệng hỏi rõ.

“Đến cùng là làm sao vậy?”

Lưu Bình gấp món ăn bỏ vào chén Chu Hạo, suy nghĩ một hồi mới hỏi: “Hạo Hạo, có phải là con đang yêu hay không?”

“Hả? Không có.”

Lưu Bình “Ồ” một tiếng, “Nhưng thấy con suốt ngày lén ra ngoài ban công gọi điện thoại, nếu quả thật là con đang yêu thì cũng nên nói cho mẹ biết, con không còn nhỏ, mẹ cũng không ngăn cản con.”

“Không có, gọi điện cho Tề Nhạc mà thôi, mẹ, nhanh ăn đi, cơm nguội rồi.”

“Mẹ nghe nói con không ở trong trường nữa? Có lần mẹ gọi điện cho con không được, đành phải gọi đến phòng ktx của con, bọn họ nói con đã chuyển ra ngoài.”

Chu Hạo sững sốt một chút, đặt đĩa xuống ngẩng đầu nhìn mẹ hấn.

Lưu Bình thở dài: “Con cũng lớn rồi, cũng có suy nghĩ, dự định của riêng mình, mẹ biết con và Tề Nhạc là bạn tốt, nhưng sau này hai đứa cũng phải kết hôn, không nên...”

Chu Hạo đột nhiên đánh gãy lời Lưu Bình, nói chắc như đinh đóng cột: “Con sẽ không kết hôn, cậu ấy cũng sẽ không.”

19. Chương 19

Lưu Bình kinh ngạc nhìn Chu Hạo, những suy đoán lúc trước ai ngờ lại là sự thật, cô nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, không thể tin được ý tứ trong lời nói của Chu Hạo. Từ một tháng trước, khi biết được Chu Hạo và Tề Nhạc chuyển ra ngoài ở, trong lòng cô vẫn luôn bất an, trước đây nhìn thấy tình cảm của hai người bọn họ tốt đến vậy, cô đã cảm thấy có chút không bình thường, nhưng mà không dám nghĩ tới phương diện này. Hai người bọn họ thoạt nhìn đều rất bình thường, nào có chỗ nào giống “đồng tính luyến ái” như mấy bà hàng xóm bát quái hay kể.

“Con còn nhỏ...có thể còn chưa hiểu hết được.”

Chu Hạo đứng lên: “Con rất rõ ràng.”

“Chu Hạo!”

“Mẹ đừng tốn thêm công sức, con yêu Tề Nhạc, mẹ chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng chẳng sao, dù thế nào đi nữa con và cậu ấy cũng không tách ra.”

Lưu Bình tức giận, tay cũng phát run: “Con đừng quên, con là nam, Tề Nhạc cũng là nam. Mẹ sẽ không đồng ý chuyện này.”

Chu Hạo nhếch môi cười: “Đó là chuyện của mẹ.”

“Mẹ là mẹ của con! Con là do mẹ sinh ra! Tại sao mẹ không thể quản?”

Chu Hạo cầm lấy áo khoác của mình đi ra cửa, nghe được câu nói của Lưu Bình liền quay đầu lại nhìn cô một cái: “Sau khi ba ba chết, chỉ có mỗi mình bà nội và Tề Nhạc ở bên cạnh tôi, lúc đó mẹ ở đâu?”

Lưu Bình ngây ngẩn cả người, đây là cô nợ Chu Hạo, hiện tại, dù cô có đối xử tốt với hắn như thế nào đi chăng nữa, thì cũng không thể bù đắp được những tổn thương đã mang lại cho hắn.

Chu Hạo đứng ở hành lang, cầm điện thoại di động lên muốn gọi cho Tề Nhạc, suy nghĩ một lúc lại nhét điện thoại vào túi.

Nhiều năm như vậy, không phải là hắn không hận Lưu Bình, có lúc hắn cũng sẽ hận tiểu Hổ từ khi sinh ra đã có mẹ ở bên cạnh. Mặc dù biểu hiện bên ngoài của hắn không tỏ vẻ gì, nhưng khi hắn nhìn thấy một nhà ba người Lưu Bình bọn họ quây quần vui vẻ bên nhau, trong lòng hắn cũng rất khổ sở, mình vĩnh viễn chỉ là người ngoài.

Hắn cũng không quên được khi còn bé, lúc nhớ đến mẹ chỉ có thể ôm bà nội khóc, bạn học trong trường cười hắn không cha không mẹ, Tề Nhạc từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiền lành còn có thể vọt lên phía trước thay hắn đánh nhau.

Những hồi ức này, Lưu Bình vĩnh viễn cũng không thể cho hắn.

Đối với chuyện của hắn và Tề Nhạc, hắn cũng không muốn gạt mẹ hắn, chỉ là muốn tìm một thời điểm thích hợp để nói cho bà biết, chờ mình có bản lĩnh, không cần tiếp tục sống nhờ ở nhà bà, lúc đó, mặc kệ Lưu Bình nói cái gì, hắn cũng không cần để ý. Mặc dù hiện tại Lưu Bình đã phát hiện ra, hắn cũng không nghĩ đến việc phủ nhận, căn bản hắn cũng không có ý định lương thiện với Lưu Bình về chuyện này, từ trước đến giờ, trong thế giới của hắn chỉ có ba người, ngoại trừ chính hắn, chỉ có bà nội và Nhạc Nhạc.

Chu Hạo ngồi lên xe trở về thị trấn, lấy điện thoại nhắn một tin cho Tề Nhạc, lúc xe đến nơi đã thấy Tề Nhạc đứng ở trước cửa thêm nhà ga chờ hắn.

Trong huyện gió lớn, còn kèm theo những bông tuyết bay bay, Tề Nhạc mang khăn quàng cổ, tay để trước miệng hà hơi sưởi ấm, thấy xe đến, tỉ mỉ quan sát một hồi, xuyên thấu qua gió tuyết nhìn thấy người bên cửa sổ chính là Chu Hạo của cậu, vội vã nhảy lên nhìn hắn vẫy tay.

Chu Hạo vừa xuống xe, Tề Nhạc liền chạy tới, trực tiếp cầm lấy tay Chu Hạo, không ngừng lầm bầm: “Lạnh chết rồi, lạnh chết rồi, tại sao anh lại không chịu mang găng tay?”

“Không phải nói em đợi ở nhà sao, ra đây làm gì?” Trên mặt Chu Hạo có chút không vui, thế nhưng trong lòng vẫn rất hưng phấn. Nửa tháng không gặp, mỗi ngày chỉ có thể gửi tin nhắn gọi điện thoại, hẳn cũng rất nhớ Tề Nhạc.

“Còn không phải là muốn thấy anh sớm một chút sao.” Tề Nhạc thản nhiên nói, lấy khăn quàng cổ xuống quàng cho Chu Hạo.

Chu Hạo nhú mào, muốn tháo khăn đưa lại Tề Nhạc, Tề Nhạc vội vã giữ lấy tay của hắn: “Đi nhanh đi, một lát nữa tuyết sẽ rơi nhiều hơn.”

Buổi tối Lưu Bình gọi vài cuộc cho Chu Hạo, Chu Hạo không muốn nói chuyện với bà, xoa nắn điện thoại một lát, cuối cùng gửi cho bà một cái tin nhắn, nói mình trở về thị trấn ăn tết, trước khi khai giảng sẽ trở lại lấy hành lý.

Nửa đêm Tề Nhạc thừa dịp ba mẹ cậu ngủ say, chạy qua nhà đối diện, việc này từ nhỏ cậu đã làm rất nhiều lần, bây giờ đã quá thành thục rồi.

Chu Hạo ở trong phòng, không bật đèn, hẳn cũng không ngủ, trợn tròn mắt suy nghĩ một số chuyện.

Tề Nhạc cẩn thận mở cửa, lén lút chuồn vào, cho là Chu Hạo đang ngủ, muốn dọa hắn, trực tiếp nhào tới, nhảy lên người Chu Hạo.

Chu Hạo gương hai tay ra, ôm cậu vào trong ngực của mình, thuận thế trở mình, đè lên người Tề Nhạc.

Tề Nhạc không hề được người lại còn bị dọa, có chút nhụt chí, hỏi hắn: “Tại sao anh lại không ngủ?”

Chu Hạo hạ thấp xuống, ghé vào tai cậu trầm trầm nói: “Biết em sẽ qua đây.”

Tề Nhạc hừ một tiếng, lại hỏi hắn: “Tại sao lại đột nhiên một mình trở về đây?”

“Nhớ em chứ sao.” Chu Hạo hôn lên gò má của cậu nói.

“Anh gạt ai chứ không gạt được em đâu, có phải là tiểu Hồ chọc cho anh tức giận?”

Chu Hạo hôn cậu một hồi mới nói: “Nào có dễ giận như vậy, chỉ là anh cãi nhau với mẹ, không muốn ăn tết ở đó.”

Tề Nhạc còn muốn hỏi, đã bị miệng của Chu Hạo ngăn chặn lại.

Đến tết, Chu Hạo cùng đón tết với nhà Tề Nhạc, khi còn nhỏ, lúc còn ở với bà nội, đều là hai nhà cùng nhau ăn tết, đợi đến mừng một, Tề Nhạc mới theo ba mẹ đi thăm người thân.

Nhiều năm như vậy không cùng nhau ăn tết, hai người đều đặc biệt mở lòng, chưa đến 12h đã ôm pháo chạy xuống dưới lầu đốt.

Trong cái huyện nhỏ náo nhiệt vô cùng, chung quanh đều là tiếng pháo nổ bùm bùm, trên không trung ánh lửa đỏ cả nửa ngày trời.

Tề Nhạc tiến sát đến bên tai Chu Hạo, rống lớn: “Năm mới vui vẻ.”

Chu Hạo cười, có Tề Nhạc ở bên, mặc dù không có người thân, vĩnh viễn hẳn cũng không cảm thấy cô đơn.

“Năm mới vui vẻ, anh yêu em.”

20. Chương 20

Nghỉ đông thoáng cái đã qua, đến tháng giêng, hai người cùng nhau trở về trường học.

Ngoại trừ thời điểm lên lớp và huấn luyện, hai người gần như vui trong căn nhà trọ nhỏ chìm đắm trong giới hai người. Từ nhỏ đã có thói quen luôn có người đó tồn tại bên cạnh, thật giống tình yêu cuồng nhiệt mãi mãi không dứt.

Đến cuối tuần, Chu Hạo vẫn đi huấn luyện như thường lệ, hẳn tiến vào đội tennis của trường, đến tháng 4 sẽ đi tham gia trận thi đấu liên trường.

Tề Nhạc ngủ thẳng một giấc đến trưa, Chu Hạo đã đến trường, cậu đi lòng vòng trong nhà, đặt điểm tâm mà Chu Hạo đã làm vào lò vi ba hâm nóng, chờ buổi tối Chu Hạo về, hai người lại cùng nhau xuống bếp nấu ăn. Cậu rất thích cảm giác hai người cùng nhau làm việc, mặc dù trò nghề của bọn họ không tốt, thế nhưng ăn ở nhà vẫn có hương vị hơn đi ăn ngoài.

Cậu ăn cơm trưa xong, đem máy chơi game cắm vào ti vi bắt đầu chơi, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên một hồi lâu cậu mới nghe thấy.

“Sao không mang chìa khóa...” Tề Nhạc mở cửa, mới nói được một nửa đã dừng lại.

Khuôn mặt mẹ cậu đầy mệt mỏi hiện ra trước mặt, dĩ nhiên là đã đi suốt đêm đến đây.

“Mẹ...” Tề Nhạc há miệng, quay đầu lại liếc mắt nhìn vào trong nhà, đứng im nửa ngày không nhúc nhích.

Tề mẹ nhìn Tề Nhạc, bàn tay đỡ khung cửa cũng run lên, cô bước vào trong phòng, trong đầu càng ngày càng loạn. Phòng của con trai nên có chút bừa bộn, áo khoác vứt lên trên ghế salon, trên giá để giày có giày dép của hai người, trên bàn có hai cái ly giống nhau như đúc, trên đầu TV còn đặt ảnh chụp chung, hiển nhiên là vết tích của hai người sống cùng nhau.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Tay chân Tề Nhạc có chút luống cuống đi theo phía sau lưng mẹ, nơi này cậu không hề nói cho bất cứ người nào biết, căn bản không nghĩ tới sẽ có một ngày mẹ cậu xuất hiện ở đây.

“Con câm miệng lại cho mẹ! Ngồi ở trên sa lon, không cho phép nhúc nhích!” Tề mẹ quay đầu về phía Tề Nhạc rống lên một câu, đập giày cao gót tiến thẳng vào phòng ngủ duy nhất.

Tề Nhạc bị cô làm cho sợ hết hồn, ngoan ngoãn ngồi im trên ghế.

Tề mẹ mở cánh cửa tủ quần áo ra, những hi vọng lúc trước tan vào khoảng không. Cô chán nản ngồi lên giường, cả người đều mất hết sức lực.

Sớm đã biết có chỗ không bình thường, nhưng cô không thể nghĩ đến lại là do hai đứa nhỏ mang lại. Lúc Lưu Bình tìm đến nói chuyện với cô, căn bản cô không hề tin, sau đó gọi điện thoại tới trường học hỏi địa chỉ, dọc trên đường đi cô luôn tự an ủi mình, không thể nào, bọn nó đều là con trai, làm sao có khả năng... Mãi cho đến khi Tề Nhạc mở cửa cho cô, tiến vào gian phòng này...

Cô che mắt, tại sao là Chu Hạo, nếu như là người khác, cô còn có lòng tin Tề Nhạc chỉ là nhất thời hiếu kỳ, thế nhưng tại sao cố tình lại là Chu Hạo?

Cô cầm lấy tấm ảnh để trên đầu giường, hai đứa nhóc tiểu học mặc đồ thể dục nắm tay nhau đứng ở sân trường, tấm hình này là vào lúc đại hội thể thao, chính tay cô chụp cho bọn nó.

Đúng rồi, ngoại trừ Chu Hạo ra thì còn có ai nữa chứ, hai đứa nó từ nhỏ đã thân thiết, lúc chơi cùng cũng chưa bao giờ cãi nhau, hai người cũng liều mạng đối xử tốt với đối phương, căn bản cũng không có bất kỳ lý do gì, thật giống như vốn nên là như vậy.

Tề Nhạc tâm hoảng ý loạn ngồi ở trên ghế sa lon, gọi mấy cuộc cho Chu Hạo nhưng không có người bắt, chắc là đang trên sân tập rồi.

Cậu nhanh chóng nhắn một tin cho Chu Hạo, vừa gửi đi thành công thì Tề mẹ cũng từ trong phòng ngủ đi ra. Tề Nhạc vội vã giấu điện thoại đi, đứng lên nhìn mẹ của cậu.

Đợi đến khi Tề mẹ đi đến trước mặt, cậu không hề suy nghĩ gì “rầm” một cái, quỳ xuống trước mặt.

“Mẹ đã biết?”

Tề mẹ giơ tay lên, dừng hồi lâu, cái tát kia trước sau cô vẫn không nhẫn tâm đánh vào mặt Tề Nhạc. Con trai cô từ nhỏ đã hiểu chuyện, lại rất nghe lời, thành tích học tập rất tốt, cô chưa từng động tay đánh nó. Trong ký ức của cô, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất nó đánh nhau, chính là hồi học tiểu học, cũng là vì Chu Hạo.

Tề mẹ cười khổ một tiếng, mệt mỏi ngồi lên ghế salon, hỏi cậu: “Bắt đầu từ khi nào?”

Tề Nhạc mím môi, suy nghĩ một hồi: “Không biết.”

Tề mẹ thất vọng, liếc mắt nhìn cậu, Tề Nhạc vội vàng nói: “Thật sự không biết, từ nhỏ con đã thích cậu ấy, khi còn bé cũng rất thích cùng nhau chơi đùa, xưa nay đều không thích nhìn cậu ấy chơi với đứa con gái nào, sau đó... Lớn rồi, tự nhiên ở cùng với cậu ấy.”

Cậu không muốn lừa gạt ba mẹ mình, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ biết, hơn nữa nhiều năm như vậy, tình cảm của mình và Chu Hạo bọn họ đều nhìn vào trong mắt, một khi suy nghĩ rõ ràng rồi, chuyện hai người bọn cậu cũng không thể nào qua mắt được họ.

Tề mẹ thở dài, đổ mắt sờ sờ lên tóc của con trai: “Nhạc Nhạc, mẹ biết tình cảm của hai đứa rất tốt, mà là các con đều là nam, hai người con trai sao có thể ở cùng nhau? Các con không thể kết hôn, không thể sinh con, sau này phải làm như thế nào đây?”

“Nhưng mà ngoại trừ Chu Hạo ra con không thích bất cứ ai nữa, xin lỗi, mẹ, con không có ý định kết hôn cũng không muốn sinh con, chỉ cần cùng cậu ấy đến suốt đời là đã thỏa mãn rồi.”

Tề mẹ há miệng, nước mắt đột nhiên chảy ra, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ? Cô không biết phải làm gì mới tốt, kỳ thực đã sớm nên nhận ra, tình cảm của hai đứa bé cô đều nhìn ở trong mắt, thế nhưng thân là mẹ, cô sao có thể chấp nhận được thỉnh cầu của con trai cô, khi nó muốn sống cùng với đàn ông cả đời?

“Mẹ, người đừng khóc.” Tề Nhạc nhìn nước mắt của mẹ, lòng đau không chịu nổi, mà cậu cũng không muốn chia tay với Chu Hạo, mặc dù chỉ mới nghĩ đến thôi, trái tim của cậu đã đau như có con dao đâm vào.

Tề mẹ lắc đầu một cái, “Không nói nữa, không nói chuyện này nữa, trước hết con đi theo mẹ về nhà, mẹ đến trường xin nghỉ cho con, chúng ta về nhà lại nói tiếp.”

21. Chương 21

Tề Nhạc bị mẹ bắt tạm nghỉ học, xế chiều hôm đó cô gọi đến trường xin nghỉ dài ngày, dẫn cậu trở về nhà. Cậu không muốn lấy cứng chọi cứng với gia đình, cũng không có ý định nháo với mẹ cậu, không bằng để cho mẹ chậm rãi suy nghĩ, ngược lại mẹ cũng không thể nhốt cậu mãi ở trong nhà, không cho quay lại trường học.

Tề Nhạc mới vừa bước vào nhà suýt chút nữa bị khói hun chạy ra ngoài, cậu và Chu Hạo đều không hút thuốc lá, rất ít khi ngửi được mùi thuốc lá nồng nặc như vậy.

Tề ba ngồi trên ghế salon, gạt tàn trước mặt đưng đầy đầu lọc, trong tay còn kẹp một điếu, thoạt nhìn như đợi bọn họ cả một đêm.

“Ba.”

Tề ba vung vung tay: “Đi vào phòng, ba với mẹ con cần nói chuyện.”

Tề mẹ bước đến, giật lấy điếu thuốc trên tay ông: “Hút ít đi một chút.”

“Con trai nói thế nào?”

Tề Nhạc đứng ở cửa phòng ngủ quay đầu lại, mẹ cậu nhìn cậu, đợi đến khi cậu vào phòng rồi mới mở miệng.

Tề Nhạc nằm ở trên giường, mơ hồ nghe thấy âm thanh ngoài cửa, nhưng không nghe rõ, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dài của ba mẹ. Cậu bụm mặt, chôn đầu vào trong gối, dù có nói lời xin lỗi hơn nữa thì cũng không có tác dụng, cậu và Chu Hạo vĩnh viễn không tách ra, vĩnh viễn không thể làm theo ý ba mẹ được.

Chu Hạo từ sân huấn luyện đi ra, thì nhìn thấy tin nhắn và vài cuộc gọi nhờ của Tề Nhạc, hần gọi điện lại thì bên kia đã tắt máy.

Hần chào tạm biệt huấn luyện viên, vội vội vàng vàng trở về. Tề Nhạc không có ở nhà, Tề mẹ cũng không.

Hắn có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra, mấy lần đưng đến số nhà Tề Nhạc, nhưng không có dũng khí để nhân xuống.

Tề Nhạc đợi ở nhà cả một tuần lễ, ban ngày cùng mẹ đi đến cửa hàng, tối về thì ba mẹ đều ở đó, cậu không có cách nào liên lạc với Chu Hạo.

Tề Nhạc nhẫn nhịn chịu đưng cả một tuần không được nghe giọng nói của Chu Hạo, sợ Chu Hạo một mình ở bên kia lại sốt ruột, nóng lòng không chịu nổi, ở nhà luôn đứng ngồi không yên, thế nhưng trong nhà vẫn rất bình thường, ba mẹ ở trước mặt cậu chưa từng nhắc đến Chu Hạo, họ vẫn luôn lẩn tránh vấn đề này.

Đến buổi tối cuối tuần, điện thoại bàn đột nhiên vang lên, Tề Nhạc nhảy dựng lên ngay lập tức, chạy đến chỗ điện thoại mới sợ nhớ tới, thận trọng quay đầu lại nhìn ba mẹ.

Tề mẹ khoác tay một cái, nói: “Con tiếp đi.” Cái gì nên đến, sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Tề Nhạc cầm điện thoại lên, “Nghe” một tiếng.

Đầu bên kia trầm mặc một lúc, cậu có thể nghe thấy tiếng hít thở quen thuộc, một lát sau Chu Hạo mới đáp lời: “Nhạc Nhạc.”

Giây phút nghe được âm thanh của Chu Hạo, đôi mắt Tề Nhạc lập tức đỏ ửng: “Ừm” một tiếng: “Là em.”

“Anh ở dưới lầu.”

“Anh.” Tề Nhạc hít một hơi, ngẩng đầu nhìn ba mẹ cậu, nói: “Chu Hạo đến.”

Tề mẹ nhắm mắt lại, đặt đũa xuống không nói lời nào.

Tề ba châm điếu thuốc, hít sâu vài hơi rồi mới nói: “Gọi nó lên đây.”

Tề Nhạc vội vàng nói với đầu dây bên kia: “Anh lên đây đi, ba em gọi anh.”

Thật ra, ngay ngày hôm sau Chu Hạo đã quay về thị trấn, thời điểm hắn đứng thật xa nhìn thấy Tề Nhạc vẫn lãnh lặn ngồi trong cửa hàng của mẹ cậu, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Vốn định đi gặp ba mẹ cậu ngay ngày hôm đó, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là chờ thêm mấy ngày nữa, dù sao bọn họ cũng cần có một bước đệm, lại nên để cho ba mẹ cậu có thêm thời gian để suy nghĩ.

Chu Hạo vào cửa, Tề mẹ nghiêng đầu sang một bên, không nhìn hắn, Tề ba ngồi hút thuốc một mình.

Tề Nhạc định đi đến bên cạnh hắn, Chu Hạo nhìn cậu lắc lắc đầu, rồi đi đến quỳ xuống trước mặt ba mẹ cậu.

“Chú dì.”

Tề ba thở dài: “Hai đứa bây...” Ông cười khổ một tiếng, “Thật là có bản lĩnh, lừa chúng tôi nhiều năm như vậy.”

“Xin lỗi.” Chu Hạo cúi đầu, trước mặt mẹ mình hắn có thể bất chấp tất cả, mặc dù bà không chấp nhận hắn cũng không thèm để ý, người hắn nhận định cùng sống cả đời là Tề Nhạc, ai cũng không thể ngăn cản được hắn. Thế nhưng đối với ba mẹ cậu lại không thể như vậy được, tình cảm của hắn đối với ba mẹ Tề Nhạc còn sâu đậm hơn đối với ba mẹ của mình, từ nhỏ bọn họ đã chiếu cố hắn rất nhiều, hắn vẫn nhớ rõ lần đó Tề ba vuốt tóc hắn nói “sau này chú sẽ là ba của con”. Nếu như bọn họ thật sự thà chết cũng không đáp ứng cho hắn và Tề Nhạc ở cùng nhau, hắn cũng không có cách nào dẫn Tề Nhạc rời đi. Đã làm nhiều chuyện có lỗi với bọn họ như vậy, chính mình căn bản cũng không thể nhân tâm đẩy họ vào nỗi thống khổ mất đi đứa con trai duy nhất này.

Tề ba hít một hơi thuốc lá, thất vọng nhìn Chu Hạo: “Chú với dì, xưa nay đều coi cậu như con trai của mình, chúng tôi tin tưởng cậu như vậy, vậy mà cậu báo đáp chúng tôi như thế sao?”

Nói xong ông hơi vung tay, gạt tàn thuốc lá văng xuống mặt đất, khói bụi rơi đầy một mảng.

Tề Nhạc bị ông làm cho hoảng sợ, cũng vội vã quỳ xuống: “Ba, chuyện không liên quan đến Chu Hạo, là con thích anh ấy, từ nhỏ đã thích anh ấy.”

“Nhạc Nhạc!” Chu Hạo vội vàng cắt đứt lời nói của Tề Nhạc.

Tề ba cũng quay đầu lại nhìn cậu: “Con câm miệng lại cho ba, con không nói chuyện cũng không ai nói con là người câm đâu.”

“Chú, là con có lỗi với các người, thế nhưng con thật tâm yêu Tề Nhạc. Có lẽ ở trong mắt người khác, là con đang chăm sóc em ấy, em ấy ỷ lại con. Thế nhưng đối với con mà nói, em ấy không chỉ đơn giản là người yêu, trên thực tế, là con từ nhỏ đã ỷ lại em ấy, con chỉ có mỗi bà nội, người khác đều xem thường con, chỉ có em ấy là tốt với con, nguyện ý đem ba mẹ của mình chia cho con một nửa, luôn chăm sóc con, nhân nhượng con. Là con không thể rời bỏ em ấy, con cầu xin chú, cho con một cơ hội, con sẽ chăm sóc tốt cho Nhạc Nhạc, sẽ luôn chăm sóc em ấy.” Chu Hạo nói xong, nhìn về phía Tề Nhạc nở nụ cười, Tề Nhạc vẫn còn đang ngây ngốc nhìn hấn, cậu chưa bao giờ nghĩ đến, ở trong lòng Chu Hạo, cư nhiên cậu lại vĩ đại đến thế.

“Hai đứa có từng nghĩ đến không, tụi bây đều là con trai, sau này sẽ bị người ta chỉ chỗ chê cười, cũng không thể kết hôn, làm sao có thể bảo đảm chung sống với nhau cả đời được.”

“Có kết hôn hay không, đối với chúng con chuyện đó không quan trọng, mặc kệ có tờ giấy hôn thú kia hay không, con và Tề Nhạc cũng sẽ không tách ra.”

Tề Nhạc gật đầu liên tục: “Ba mẹ, cầu hai người, kỳ thực trong lòng hai người đều hiểu...”

Tề Nhạc còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt của ba cậu chặn lại.

“Hai đứa còn nhỏ, có thể là không phân biệt được tình bạn và tình yêu.” Tề ba nhúc nhúc nói, ông vắt hết óc, cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn để cho hai đứa nhỏ suy nghĩ lại, làm sao mà ông không biết rõ tình cảm của bọn nó cơ chứ, lúc trước Tề Nhạc cố gắng thi vào trường cấp ba ở thành phố, cũng là vì muốn học chung trường với Chu Hạo, sau đó Chu Hạo còn chờ Tề Nhạc một năm để cùng nhau thi đại học nữa. Nói thật, ông suy nghĩ lâu như vậy, hơn nữa cũng là nhìn hai đứa bé lớn lên, đối với phẩm tính của bọn nó cũng hiểu rõ hơn phân nửa, mấy ngày nay nhìn con mình ở nhà từ từ sa sút, chính ông cũng không đành lòng tách bọn nó ra.

“Là tình bạn hay tình yêu thì có quan hệ gì, con chỉ biết là con không thể rời xa Tề Nhạc, đồng thời, trừ bỏ em ấy ra con không cũng sẽ không yêu bất kỳ người nào khác. Con có thể hứa với hai người, chỉ cần con làm ra chuyện có lỗi với Tề Nhạc dù chỉ một chút, bất cứ lúc nào chú cũng có thể dẫn em ấy đi.” Chu Hạo chăm chú nhìn Tề ba: “Mấy chục năm sau hai người sẽ luôn giám sát bọn con, mặc dù già hay là chết, con cũng sẽ không cho Tề Nhạc một chút cơ hội nào để rời xa con.”

Tề mẹ vẫn im lặng không lên tiếng, bỗng thở dài: “Chuyện này chú và di còn phải suy nghĩ một chút, ngày mai hai đứa quay về trường học đi.”

Tề ba “Ừ” một tiếng: “Còn con nữa, Chu Hạo, mẹ con ở bên kia, con phải tự mình giải quyết cho tốt. Nếu như cô ấy không đồng ý, chú và di cũng sẽ không đồng ý.”

Đôi mắt Chu Hạo chợt đỏ ửng: “Cám ơn hai người.”

Tề ba khoát tay một cái, đỡ Tề mẹ đi vào phòng ngủ.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người đang quỳ, Tề Nhạc ngồi bệt xuống, nhẹ nhàng đập lên người Chu Hạo một cái: “Mẹ kiếp, anh nói em tốt đẹp như vậy, em muốn khóc rồi nè.”

Chu Hạo cười cười, nắm lấy tay Tề Nhạc. Hấn không có nói láo, sau khi bà nội mất, Tề Nhạc chính là toàn bộ thế giới của hấn. Nếu như không có Tề Nhạc, thì cũng sẽ không có Chu Hạo của ngày hôm nay.

Trong phòng ngủ truyền ra âm thanh khóc rưng rức đứt quãng, giọng nói của Tề mẹ như có như không: “Làm sao bây giờ, tại sao cố tình lại là bọn nó, em làm sao có thể nhẫn tâm tách bọn nó ra được cơ chứ.”

Tề Nhạc đỏ mắt, nằm nhoài lên bả vai Chu Hạo, ngoại trừ Chu Hạo ra, thì còn ai vào đây nữa. Không có Chu Hạo, có thể vĩnh viễn cậu cũng sẽ không biết, thì ra yêu sâu đậm một người là như thế này.

22. Chương 22

Chu Hạo không muốn gặp mẹ, hấn có thể đoán được lý do ba mẹ Tề Nhạc biết được chuyện này không tránh khỏi có liên quan tới mẹ hấn, đối với hành vi tự ý chủ trương đến nhà Tề Nhạc của bà, hấn vô cùng khó

chịu. Bản thân vẫn luôn che chở cho Tề Nhạc, không đành lòng để cậu chịu dù chỉ là một chút ủy khuất, hẳn vẫn cảm thấy là hẳn nên chủ động đi xin ba mẹ cậu, chứ không phải giống như bây giờ.

Chu Hạo tập luyện xong, đeo vợt tennis lên chuẩn bị về nhà thì thấy Lưu Bình đứng ở trước mặt.

Lưu Bình đưa qua một bình nước, cầm lấy khăn giấy định lau mồ hôi cho Chu Hạo: “Có mệt hay không?”

Chu Hạo nghiêng đầu tránh đi, tiếp nhận khăn giấy trong tay Lưu Bình: “Mẹ đến đây làm gì?”

Lưu Bình có chút thất vọng: “Mẹ muốn gặp Tề Nhạc, có chuyện muốn nói với hai đứa.”

Chu Hạo ngăn ra: “Mẹ đừng đánh chủ ý lên người em ấy, dù mẹ có nói gì, con và em ấy cũng sẽ không tách ra.”

“Không, mẹ không có ý này, chỉ là mẹ muốn với nói chuyện với hai đứa. Có thể là con đã hiểu lầm mẹ, không phải mẹ muốn chia rẽ tụi con, chỉ là hi vọng con có thể suy nghĩ rõ ràng hơn.”

Chu Hạo nở nụ cười: “Con nghĩ nhiều năm như vậy, đã nghĩ rõ lắm rồi.”

Lưu Bình đi bên cạnh Chu Hạo, nhìn con trai đã cao lớn trưởng thành, cô thở dài. Lúc con trai về lại bên cạnh cô, nó đã là một thiếu niên, không cần cô nữa, cô bỏ lỡ mất những ngày tháng làm bạn bên cạnh nó từ nhỏ cho đến lớn, nhiều năm như vậy, cô đem tất cả những yêu thương của mình gửi gắm lên người đứa con trai nhỏ, hy vọng có thể tìm lại được tư cách làm mẹ từ trên người nó. Quay đầu nhìn lại, mặc dù đúng là cô vô cùng không đồng ý con mình yêu con trai, nhưng căn bản cũng không dám áp đặt can thiệp. Vốn tưởng rằng ba mẹ Tề gia bên kia sẽ tách tụi nó ra, không nghĩ tới bọn họ lại đồng ý, mẹ của Tề Nhạc còn gọi điện nói với cô, họ sẽ không xen vào chuyện của hai đứa bé nữa, chỉ cần bọn nó hạnh phúc là được.

Cô biết là mình không hề làm sai, cô hi vọng Chu Hạo có thể làm một người bình thường, có thể cưới vợ sinh con, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Tề Nhạc còn chưa tan học, tối nay cậu có tiết, sẽ trở về muộn. Chu Hạo dẫn Lưu Bình về căn phòng nhỏ của mình và Tề Nhạc.

Lưu Bình không được tự nhiên ngồi lên ghế salon, ngẩng đầu đánh giá bài trí trong phòng. Chu Hạo vào phòng ngủ, cầm một quyển album đi ra.

Tất cả đều là hình ảnh của Chu Hạo và Tề Nhạc khi còn bé, bên trong có Tề ba Tề mẹ, có Chu bà bà, thế nhưng không có cô – là người mẹ này.

Chu Hạo chỉ cho Lưu Bình xem, trong hình là tiểu Tề được 6 tuổi, đôi mắt đỏ hoe, thế nhưng khuôn mặt tràn ngập hưng phấn nắm tay Chu Hạo, đứng bên cạnh hẳn như đang bảo vệ lãnh thổ của riêng mình.

“Lúc học tiểu học, bạn bè cười tôi, nói tôi là đồ không cha không mẹ, em ấy liền đánh người đó, bị thầy giáo phạt đứng cả một buổi sáng. Em ấy nói tôi đừng khóc, em ấy nói ba mẹ của em ấy cũng là ba mẹ của tôi.”

Chu Hạo chỉ vào bức ảnh, hẳn và Tề Nhạc mặc bộ đồ giống nhau như đúc: “Đây là lúc tết, tôi và bà nội cùng nhau ăn tết với gia đình em ấy, lúc ấy mẹ đã cưới chồng mới, có đưa quần áo mới đến đây, thế nhưng rất nhỏ, mặc không vừa. Lúc ấy tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện, không vui, Tề a di nhìn thấy, lúc mua đồ mới cho Tề Nhạc, cũng mua cho tôi một bộ giống như vậy.”

“Tấm này là lúc đi họp phụ huynh, bà nội bị bệnh, Nhạc Nhạc sợ tôi một mình ở trường học sẽ buồn, nên chạy đi nói với Tề thúc xin nghỉ một buổi đi họp phụ huynh cho tôi. Tấm hình này chính là do Tề thúc chụp.” Chu Hạo chỉ vào những tấm hình khác, nói rất nhiều.

Lưu Bình che mắt, âm thanh có chút nghẹn ngào: “Xin lỗi, Hạo Hạo, mẹ biết mẹ không chăm sóc tốt cho con, là mẹ không tốt.”

Chu Hạo cúi đầu, đôi mắt cũng đỏ: “Mẹ, kỳ thực có lúc con rất hận người, nhưng người là mẹ của con, con không thể bỏ mẹ được, con sẽ làm một đứa con trai ngoan. Con biết, trước đây cuộc sống của mẹ cũng không dễ dàng gì, con không trách người, thế nhưng xin mẹ đừng tiếp tục cố gắng tách con và Tề Nhạc ra, mẹ cũng đừng tìm em ấy, con không muốn tạo áp lực cho em ấy, chờ đến khi nào mẹ có thể chấp nhận, lúc đó con sẽ dẫn em ấy đến gặp mẹ.”

Nước mắt Lưu Bình không ngừng chảy xuống: “Mẹ không nên bỏ con lại, mẹ rất hối hận. Mẹ chỉ là muốn con được hạnh phúc, các con như vậy sau này phải làm sao? Các con không cưới vợ, không sinh con, sau này về già ai sẽ chăm sóc cho con?”

“Chỉ cần có thể chung sống với Tề Nhạc, đó đã là quá tốt rồi, không có hại tử chúng con có thể chăm sóc lẫn nhau, cũng không thua kém so với người khác.”

“Con cứ như vậy mà yêu nó sao? Nó thật sự đối xử tốt với con sao?” Lưu Bình biết, dù mình nói cái gì đi nữa thì cũng vô ích, cô sợ lần thứ hai mất đi đứa con trai này, hơn nữa lúc nghe Chu Hạo nói những lời kia, lòng cô cũng mềm đi không ít, xưa nay cô vẫn không biết, thì ra khi mình không có ở bên cạnh, đứa nhỏ kia mang nhiều yêu thương đến cho Chu Hạo như vậy.

Chu Hạo gật gật đầu, nhìn tiểu Tề Nhạc trong hình, cười cười: “Đúng vậy, Tề Nhạc tốt như vậy, làm sao con có thể không yêu em ấy được.”

23. Chương 23

Một phần của Chu bà bà nằm ở phía sau lưng ngọn núi quê nhà, ngày nghỉ 1/5, Tề Nhạc đi cùng với Chu Hạo về quê. Cậu ngồi xổm trước bia mộ, thấp hương, rồi cung kính quỳ xuống dập đầu ba lần trước mộ Chu bà bà.

Lúc xuống núi, Tề Nhạc có chút thấp thỏm, cậu đi theo phía sau lưng Chu Hạo, lôi kéo tay hắn, hỏi không ngừng: “Bà nội sẽ đồng ý cho hai đứa mình ở cùng một chỗ sao? Bà có tức giận không?”

Chu Hạo quay đầu lại nhìn Tề Nhạc: “Sẽ không, lúc còn nhỏ bà nội thương em như vậy, em muốn cái gì bà cũng cho em, đương nhiên sẽ không tức giận.”

“Nhưng mà anh không giống vậy, anh là cháu nội duy nhất của bà mà.”

Chu Hạo thích nhìn thấy bộ dạng vì chuyện của bọn họ mà luống cuống tay chân của Tề Nhạc, nhưng mà không nỡ làm cho cậu khổ sở, cười nói: “Bà nội đồng ý, bà đã sớm biết, trước khi đi còn nói anh nhất định phải chăm sóc cho em thật tốt.”

Thấy Tề Nhạc không tin, Chu Hạo sờ sờ tóc của cậu: “Là thật, bà cũng không nỡ làm cho chúng ta đau khổ, cho nên đồng ý.”

“Thật sự?”

Chu Hạo gật gật đầu.

Tề Nhạc sững sốt một chút, nghiêng người qua ôm chặt lấy Chu Hạo: “Chu Hạo, bà nội đối xử với chúng ta tốt như vậy, bây giờ bà không có ở đây, em sẽ càng đối xử tốt với anh hơn.”

“Đứa ngọc, em đã đủ tốt rồi.”

Chu Hạo lưu lại nhà cô của hắn ở quê, còn Tề Nhạc trở về nhà mình.

Đây là lần đầu tiên cậu về nhà sau khi bộc lộ, trong lòng hơi lo lắng, sợ ba mẹ vẫn còn tức giận. Lúc cậu về nhà thì mẹ vẫn còn ở trong cửa hàng, Tề Nhạc cất hành lý rồi đến cửa hàng đón mẹ.

Hơn chín giờ tối Tề mẹ mới đóng cửa tiệm, Tề Nhạc cầm lấy túi xách của mẹ, đi theo phía sau.

Tề mẹ ngồi lên xe đạp, nhìn Tề Nhạc đang cúi thấp đầu đứng sau lưng cô, liền xuống xe, vẫy vẫy tay: “Con chở đi, mẹ già rồi, không chở nổi con nữa.”

Tề Nhạc nhất thời trở nên vui vẻ, đưa túi xách cho mẹ, ngồi lên xe, nói: “Không già, mẹ của con vĩnh viễn 18 tuổi.”

“Tiểu tử thú. ” Tề mẹ vỗ lên đầu Tề Nhạc một cái, ngồi vào phía sau ôm lấy eo con trai mình: “Con lớn như vậy rồi, qua mấy năm nữa, mẹ còn muốn uống trà của con dâu, còn ôm cháu nội.”

“Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như thế, nếu như ba mẹ muốn có cháu, thì nhờ người mang thai hộ là được mà.”

“Tiểu tử ngọc, mẹ không thềm để ý chuyện này, mẹ có con, có cha con. Mẹ chỉ sợ sau này hai đứa già rồi sẽ không có ai quan tâm chăm sóc, hơn nữa hai đứa cũng đã trưởng thành, từ bé đến giờ chưa bao giờ làm việc nhà, sống chung lâu dài sinh ra hối hận thì phải làm sao bây giờ?”

Tề mẹ vừa nói xong, đã nghe thấy giọng nói của Tề Nhạc từ phía trước truyền tới: “Mẹ, con có Chu Hạo, anh ấy cũng có con. Chỉ cần ở cùng với Chu Hạo, dù làm bất cứ thứ gì con cũng nguyện ý, từ nhỏ đã có thói quen như vậy, không đổi được. Ba mẹ có thể đồng ý, bọn con rất cảm kích hai người, ngoại trừ bắt bọn con tách ra từng người cưới vợ, mẹ và ba muốn cái gì, bọn con cũng sẽ làm được.”

Đôi mắt của Tề mẹ lập tức đỏ lên, mặc dù đã là tháng năm, nhưng buổi tối gió thổi vẫn có chút lạnh, cô ôm chặt lấy eo của con trai, củ cải nhỏ lúc trước vẫn còn lắc lư đi theo mình, thoáng chốc đã trở thành một người thanh niên trưởng thành. Cao hơn cô không ít, vai cũng rộng hơn, có thể đứng ở phía trước che mưa che gió cho cô, cũng có đã người muốn cùng nhau chung sống cả đời, cô thở dài, con trai lớn rồi.

“Chỉ cần hai đứa cam đoan như vậy, vẫn luôn sống tốt, mẹ và ba con cũng yên tâm.”

Kỳ nghỉ sắp hết, Chu Hạo trở về huyện đón Tề Nhạc, hấn gặp mặt Tề ba Tề mẹ, buổi tối người một nhà cùng nhau ăn cơm, xong rồi đi cùng bọn họ ra ngoài tản bộ.

Tề ba Tề mẹ đi được một đoạn, liền đuổi hai người đi, bọn họ tản bộ dọc theo bờ sông, ôn lại cảm giác yêu đương năm nào.

Tề Nhạc nhìn bóng lưng của ba mẹ cậu, cảm thán: “Thật đáng tiếc, hai đứa mình không thể nắm tay nhau đi.”

Chu Hạo khoác tay lên vai Tề Nhạc, vai cười: “Không việc gì, anh sẽ ôm em.”

Từ khi lên cấp ba, hai người gần như chưa từng hảo hảo mà đi dạo khắp cái huyện đã sống từ nhỏ cho đến lớn, khắp nơi đều lưu giữ lại hình ảnh hai người lúc còn bé, đạp xe đạp rượt đuổi nhau trên mọi nẻo đường.

Trường tiểu học trước kia đã bị phá bỏ, xây dựng trường mới, nhưng ngôi nhà cũ ở trên sườn núi gần trường học thì vẫn còn đó. Hai hàng chữ trên tường rào đã bị những hình vẽ khác che kín mất.

Chu Hạo đứng trước bức tường, cầm hòn đá nhỏ trong tay, chậm rãi khắc lên đó: Chu Hạo yêu Tề Nhạc.

Tề Nhạc đứng ở bên cạnh hấn, viết theo phía sau: Tề Nhạc cũng yêu Chu Hạo.

Đèn đường sáng lên, phảng phất chiếu rọi ra thân ảnh của hai thiếu niên mười năm về trước, dựa sát vào nhau, nghiêm túc khắc họa lên tình yêu cả đời cũng không thay đổi.

Hết chapter Cuối.

Editor: ưm...vậy là hết rồi, lúc đầu dự định là từ từ lấp, ai dè lại làm luôn một lèo. Bộ truyện này thật sự rất ấm áp, tình yêu của Tề Nhạc và Chu Hạo cũng rất dễ thương. Trong những ngày edit bộ này, tâm trạng t không được ổn định cho lắm, không tránh khỏi sai sót. Mong mn thông cảm, và cũng cảm ơn mn vì đã đọc bộ truyện này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-dua-nho-vo-tu>